

NEW YORK TIMES BESTSELLER

LINDA HOWARD

FIRTINA

FIRTINA

1. BÖLÜM

O rası hiç değişmemişti.

Gabriel McQueen'in memleketi Wilson, Maine'le ilgili sevdiği buydu aslında. Burasının sürekliliğini, güvenliğini, dayanışmasını seviyordu. Yedi yaşındaki oğlu Sam'ın kasabayı, kendisinin orada yetişirken görmüş olduğu gibi görmesini seviyordu. Sam'ın de kendisiyle aynı anıları yaşamasını seviyordu.

Küçük kasabanın mevsimler ilerlerken görünüşünü se-
viyordu: İlkbahar'ın filizlenişini, yazın yeşilini, sonbaharın ikiz çan kuleleri koyu mavi gökyüzünü delerken baş kaldıran renklerini... ama yılın en sevdiği zamanı bu zamandı. Noel'den önceki son birkaç hafta özeldi, heyecan ve bekleyiş herkesi esir alır gibiydi ve küçük çocuklar bundan dolayı heyecandan kıpır kıpır olurlardı. Kendisini o yaşta eğlendiren şeylerle Sam'ın de eğlenmesini görmek için sabırsızlanıyordu.

Siyah 4X4 Ford F-250'siyle kasabanın meydanından geçti. Bütün dükkânların önü simler ve parıldayan rengârenk ışıklarla süslenmişti; Adliye Sarayı'nın önündeki büyük köknar ağacı o kadar fazla ışıklandırılmıştı ki, çirkin kurşunî gökyüzünden damlayan yağmurun soğuk, düzenli, yersiz çiselemesinin bile söndüremediği parlak bir alev gibi görünüyordu. Bütün bunları görünce gülümsedi.

Adliye Sarayı'nın önünde, ölçülü sıranın sonunda boş bir park alanı vardı ve büyük kamyonu beyaz çizgilerin arasına park etti. Hava geçirmez şapkasını başına geçirerek dışarı çıktı ve eski püskü sayaca kendisine iki saatlik bir zaman kazandırmaya yetecek kadar para koydu. Orada o kadar uzun süre bulunmayacaktı ama tedbirli olmaya karar vermişti. şerifin oğluna eve dönüşünün ilk gününde Adliye Sarayı'nın önünde park cezası makbuzu kesilmesi, son derece utanç verici bir şey olurdu kendisi için değil ama babası için. Babasını utandırmamak için birkaç çeyreklik harcamaya değerdi.

Çiseleyen yağmur, suratına akın etti: Baktığı son hava durumu raporu, o gece geç saatte, derece düştüğü zaman kar yağacağını öngörüyordu. Başını rüzgâra karşı eğerek, Adliye Sarayı'nın merdivenlerini hızla çıktı, çift cam kapıyı açtı, sonra sağdaki merdivenlerden bodruma indi. Her ne kadar hapishane en üst katta olsa da, şerifin departmanı hâlâ Adliye Sarayı'nın bodrumunda bulunuyordu. Bu düzenleme fena hâlde elverişsizdi ama işler her zaman öyle yürümüştü ve Gabriel öldüğü zaman da öyle olacağını düşündü.

şerifin departmanı soldaki ilk kapıydı. Kapı, içinde dört masa, üç kadın ve bir hayli afra tavra bulunan bir alana açıldı. Onların arkasında başka bir kapı vardı ve üzerine stencil baskıyla Harlan McQueen, şerif yazılıydı. Stencil hemen hemen otuz yıl önce yapılmıştı ve bazı yerlerde harfler neredeyse silinmişti ama Gabriel babasının son beş-on yıldır emekli olmayı düşündüğünü biliyordu. Bu nedenle babası, tutumlu bir Maineli olarak kapıdaki yazıyı yeniletmeye hiç gerek görmüyordu.

Gabriel içeri girdiğinde kadınların üçü de başlarını kaldırdılar, yüzleri hemen gülümsemeyle aydınlandı. Üçü de genç kızlar gibi, en gencinin kendisinden rahat on beş yaş büyük olduğu düşünülünce rahatsız edici derecede çılgınlık atarak havaya sıçradılar ve Gabriel'e doğru koşuştular; onun onlarla sadece iki ay değil de bir yıldır görüşmediğini düşünürdünüz. Gabriel bir şekilde kollarını onların etrafına sarmayı başardı; iri yarı bir adamdı ama üç kadın her adam için fazlaydı, özellikle kadınlardan biri oldukça tombul olduğunda.

Kadınlardan ikisi şerif departmanının kahverengi üniformasını giyiyordu; Judith Fournier ve Evelyn Thomas kardeşti ve birbirlerine o kadar benziyorlardı ki üniformalarını giyip saçlarını kural gereği arkadan topladıklarında, birbirlerinden neredeyse hiç ayırt edilemezlerdi. Patsy Hutt, resepsiyon bölümünün kraliçesi, yumuşak huylu, yuvarlak hatlıydı, kar beyazı saçlarla taçlanmıştı. Bugün kalın tabanlı botlar, kot pantolon ve kar tanesi şeklinde payetlerle süslü yün bir kazak giymişti. Dünyadaki en sevecen kadın gibi görünüyordu ama Gabriel, yedi yaşındayken, babası şerif olduğu için kendini beğenmişliğinin tavana vurduğu zaman, onun kendi kalçasına vuruşunu çok iyi hatırlıyordu.

Üç kadın kendi aralarında resepsiyon bölümünü ve şerifle iletişimi kontrol ediyor, departmanın büyük kısmını yönetiyor ve bölgedeki herkes hakkında bilinecek her şeyi biliyorlardı.

"Sonunda buraya gelebildin," diye azarladı Patsy. "Araba kullandığın ve fırtınayla baş başa kaldığın için endişeleniyordum."

"Fırtına mı?" Gabriel alarma geçti, adrenalini hızlandı. "Yola çıkmadan önce hava durumuna baktım, bu gece yağmurun kara dönüşmesi bekleniyor, ama hepsi bundan ibaret." Bu sabah olmuştu bu, Pennsylvanیا'da bir otelde. Kuzey Carolina'dan ayrılmadan önce kamyonuna kar lastikleri takmıştı çünkü, kahretsin, Maine'de Aralık ayı demek kar demektir. Bu olağan bir şeydi. Ne var ki yola çıktığından berri XM'yi dinliyordu ve dolayısıyla hava durumu konusunda bilgilerini güncellemiş değildi.

Bununla birlikte Patsy'nin endişesinin bir anlamı vardı. Maineliler kış havasına alışkındı ve bununla nasıl başa çıkacaklarını biliyorlardı, dolayısıyla onların dikkatini çekmeye yetecek kadar şiddetli herhangi bir fırtınanın yaklaşması, kendisine tehlikenin potansiyeli konusunda çok şey anlatıyordu.

Patsy cevap veremedi, arkalarındaki kapı açıldı ve dördü birden dönüp baktı. "Gabe," dedi babası, kırışık yüzünde büyük bir sevgi ve rahatlama hissine benzer bir şey vardı. Gabriel odada ilerleyebilmek için resepsiyon tiranlarının pençelerinden kendisini çekip kurtardı. Babasıyla kısaca ayı gibi kucaklaşıp birbirlerinin sırtlarına vurdular, sonra Harlan, "Başardığına sevindim. Havalarda hızla kötüleşiyor ve yardıma ihtiyacım var," dedi.

Gabriel'in alarm seviyesi birkaç derece kadar yukarı fırladı. Harlan McQueen yardıma ihtiyacı olduğunu itiraf ettiğine göre, önemli bir şeyler oluyordu.

Harlan'ın ofisine girdiklerinde, "Yardım ederim," dedi. Ofis geniş olmaktan çok, uzunlamasına sıkıştırılmış görünüyordu. Yerel yönetimin, bu departmanın ofislerine masraf yapmadığı fena hâlde belli oluyordu. "Ne oldu?"

Babasının keskin bakışlarında, Gabriell'in tereddüt etmeden destek çıkması ve harekete geçmekte hevesli oluşundan dolayı minnettarlık okunuyordu. Kendisi daha gençken, eyleme–herhangi bir eyleme–karşı olan bu doğal eğilim kimi zaman başını derde sokmuştu ama askeri inzibatta bir çavuş olarak, bu saldırganlığını ve kararlılığını işine kanalize etmeyi bilmişti, ki bu da hem kendisi hem de ordu için iyi olmuştu.

Harlan, "Bu lanet olası hava durumu sistemi işlerimizi bozuyor," dedi kısaca. "Güya kar yağacaktı, buz kuzeydoğuda kalacaktı ama şimdi meteoroloji servisi buzun üzerimize geleceğini söylüyor. Daha ancak bir saat önce fırtına uyarısını yaptılar ve hazır olacağız diye iki ayağımız bir pabuca girdi, ayrıca bir kaza var ki üç şerif yardımcısını mahsur bıraktı ve ben biri bile olmadan işlerimi yürütemiyorum."

Kahretsin, bir buz fırtınası. Gabriel tamamen alarma geçmişti artık, sanki fırtınaya karşı çıplak yumruklarla dövüşebilirmiş gibi gözleri kısılmış, kaşla göz arasında duruşu değişmişti. Tahribat açısından buz, kar fırtınasından on kat daha kötüydü. Geçen 10–20 yıl içinde Maine'e iki kez buz çarpmıştı ama iki seferde de fırtına o bölgeyi ıskalamıştı. O zaman iyiydi ama şimdi kötüydü, çünkü bu, o zaman kurtulan bir sürü dayanıksız ağacın şimdi buzun ağırlığı altında kalarak devrileceği, arabaları ve evleri ezeceği, elektrik hatlarını aşağı indirerek yüzlerce kilometrekarelik alanı soğukta ve karanlıkta bırakacağı anlamına geliyordu. Buz, kristal bir kasırğa gibiydi, dokunduğu her şeyi yerle bir ediyordu.

"Ne yapabilirim?"

"Eski Helton evine çık ve Lolly'ye bir göz at. Cep telefonundan ona ulaşamadım ve bu meteoroloji sisteminin işimizi karıştırdığını bilmiyor olabilir."

Lolly Helto mu? Gabriel neredeyse yüksek sesle homurdandı. Bütün insanların içinde—

"Onun burada ne işi var?" diye sordu ani düşmanlığını gizlemeye çalışarak, Lolly Helton kendisinde daima böyle bir etki bırakırdı. "Bütün ailenin taşındığını sanıyordum."

"Taşındılar ama evi yaz tatilleri için ellerinde tuttular. Şimdi bunu satmayı düşünüyorlar ve Lolly buraya herşeyi kontrol etmeye gelmiş, ayrıca neyse ne, fark eder mi ki? Orada yalnız ve başına bir şey gelirse yardım çağırma imkânı yok."

Lolly Helton için dışarı çıkmaya isteksizliğine rağmen Gabriel, babasının söylediklerinden yapılması gerekenleri hemen kavradı. Maineli olmayan hiç kimse satır aralarını okuyamazdı ama kendisi bunu yapabılırdı. Cep telefonu şebekesi servisi ancak idare ederdi, eğer Lolly burada, kasabada güvende olsaydı Harlan ona cep telefonundan ulaşabiliyor olurdu ama Helton, evinin civarında bir cep telefonu fırlatıp atmaktan başka işe yaramazdı. Ayrıca artık eski evde kimse yaşamadığı için, sabit telefon servisinin bağlantısı uzun süre önce kesilmişti. Aynı sebepten dolayı orada televizyon da yoktu. Lolly arabayla kasabaya gidip arabasının radyosunu dinlemedikçe, yaklaşan felâketten habersiz olmalıydı.

Kahretsin. Başka bir seçenek yoktu. Onun peşinden gitmesi gerekiyordu. Kapıya ilerleyerek, "Bununla ilgilenirim," dedi. "Ne kadar zamanım var?"

"Bilmiyorum. Oranın seviyesi daha yüksek, orada buzlanma buradan daha erken başlayacaktır. Meteoroloji servisi buzlanmanın burada güneşin batmasıyla aynı zamanda başlayabileceğini söylüyor."

Gabriel saatine göz attı. Üç. Bu kuzey bölgelerinde güneş saat dört civarı batıyordu, bu da kendisine fazla zaman vermiyordu. "Kahretsin," dedi. "Sam'i görmek için zamanım olmayacak."

"Acele edersen görebilirsin. Meteoroloji servisi hava durumu raporunu değiştirir değiştirmez çocukların okulları tatil oldu, dolayısıyla annen onu çoktan aldı bile. Onu arayıp senin için biraz kahve ve yemek hazırlamasını söyleyeceğim, yolda oraya uğra, sonra hemen fırla."

Harlan daha sözlerini tamamlamadan, Gabriel hızla harekete geçip kapıdan çıkmıştı bile. Kahve ve yemek, keyiften çok bir ihtiyaçtı. Bütün gün boyunca araba kullanmıştı, yorgundu ve sert hava koşullarında yiyip içecek bir şeylerin olması, yaşamakla ölmek arasındaki farkı yaratırdı. Ana yoldan sapıp, Helton evine doğru uzun, dolambaçlı tırmanışa başladığında nasıl bir durumda olacağını bilmiyordu, dolayısıyla erzaklara sahip olup da bunlara ihtiyaç duymamak, bunlara sahip olmayıp belki de bu yüzden ölmekten daha iyiydi.

Adliye Sarayı'nın kapısını açıp dışarı adını atar atmaz rüzgâr suratına çarptı. Bu iyi değildi. İçeri girdiğinde hava oldukça sakindi ama şimdi, alt tarafı on-on beş dakika sonra, gerçekten şiddetli esiyordu. Rüzgâr ağaç dallarının ve elektrik hatlarının daha hızlı çökmelerine neden olmuştu, ayrıca bu havada dışarıda gezen çılgınların ya da huysuz bir hanımefendinin narın kışını soğuktan kurtarmak üzere görevlendirip, bir teşekkür bile layık görülmeceklerini bile bile kamyonu atlayıp kendilerini soğukun kollarına atan zavallıların vücut ısılarını hızla düşürüyordu.

Yine de kamyonuna koşturup on adım öteden kilidini kumandayla açarken yüzüne kötü bir gülüş yayıldı. Kapıyı çekerek açtı ve içeri girdi. Lolly Helton!

Kahretsin, başka hiç kimse kendisiyle Lolly gibi kavga etmemişti ya da bu kadar kolayca damarına basmamıştı. Ordudaki başarısını muhtemelen onun kendisine önceden verdiği eğitime borçluydu, ne de olsa, en aksı asker bile Bayan kendini beğenmiş Helton'la kıyaslandığında ne kadar soruna yol açabilirdi ki?

Lolipop! Seni yalamamı ister misin lolipop?

Vitesi geriye alıp kendisini istediği yöne çeviren bir yay çizerek park alanından çıktı. İleri vitese geçtiğinde ve ayağını gaz pedalına bastığında gülümsemesi daha da genişledi. Anılar zihninde canlandı, onu çılgına çevireceğini bildiği şakaları, arkadaşlarının gülmesi, onun sert, düşmanca ifadesinin, kendisine bakarken daha da sertleşmesi... sanki kendisi onun üzerine basıp ezerek dümdüz ettiği bir böcekmiş gibi.

Lolly Helton'un olayı buydu. Küçük bir kızken bile, kasabadaki herkesten daha iyi olduğuna öyle inanmıştı ki, kendisinin veya başkasının ona söylediği hiçbir şey onun kendini beğenmişliğine en ufak bir zarar veremiyordu. Babası

belediye başkanıydı ve o bunu asla unutmamış, kimsenin de bunu unutmasına izin vermemişti. Eğer özellikle güzel ya da özellikle zeki olsaydı veya sıranın dışına çıkan herhangi bir tarafı olsaydı belki okulda daha popüler olacaktı ama özel hiçbir yanı yoktu. Onun kıvrıkcık kahverengi saçlarını ve giydiği hiçbir şeyin ona yakışmadığını hatırladı. Hepsi bundan ibaretti. Tabii, pislik ye ve öl, köylü dermiş gibi bakan yüzü hariç.

Şu anda onu yeniden görmekte-ve belki onunla kavga etmekle-İlgili bir tür beklenti içinde olduğuna göre kendisinde bir sorun vardı.

Elini direksiyonda sıkı tutarak, radyo frekansını XM'-den yerel bir istasyona değiştirdi, böylece hava durumuyla ilgili güncel bilgilere ulaşabilecekti. Birkaç dakika içinde, Wilson Creek kasaba sınırlarını arkasında bırakarak mümkün olduğunca fazladan saniye kazanmak için hızlandı. İçinde belirgin ve güçlü, başka tür bir beklenti uyanmaya başladı. Sam. Sadece birkaç dakika sonra oğlunu yeniden görecek ve kalbi sevinçle atmaya başladı.

Yolda altı-yedi kilometre gittikten sonra iki kocaman çam ağacının arasından beton bir yola saptı. Çam ağaçları arkasında, düzgün siyah panjurlarıyla yükselen beyaz bir ev ve yanında ayrı bir yerde duran üç arabalık garajı vardı. Gabriel sarsılarak dururken arka kapı hızla açıldı ve küçük, koyu renk saçlı bir afacan, evden bağırarak dışarı fırladı. "Baba! Baba!"

Gabriel kamyonu çalışır durumda bıraktı ve dışarı tam zamanında atladı, nitekim Sam yukarı sıçramıştı. Gabriel çocuğu havada kaptı ve onun sıska kolları boynuna öyle sıkı dolandı ki zar zor nefes alabili. Kendisinin zaten nefes almaya ihtiyacı yoktu. Yalnızca oğluna sarılmaya ihtiyacı vardı.

Sam, ona gözleri parlayarak bakıp, "Okuldan erken çıktık!" dedi. "Bir buz fırtınası olacak. Babaannem bir sürü çorba yapıyor, çünkü büyük ihtimalle buna ihtiyacımız olacaktı."

"Bunu duymak güzel," dedi Gabriel. Sam bir manto giyiyordu ama fermuarı kapalı değildi ve başlığı geriye düşmüştü, böylece soğuk yağmur onun çıplak başına yağıyordu. Gabriel başlığı kaldırdı, sonra kamyonun arka kapısını açarak spor çantasını aldı ve omzuyla iterek kapıyı kapattı. Bir koluyla oğlunu ve diğeriyle çantayı tutarak, yağmurun altından arka verandaya gitti. Annesi orada duruyordu, kot pan- talonu ve botlarıyla düzgün ve becerikli bir görünümü vardı. Yüzündeki geniş gülümseme, yeşil gözlerindeki endişeyi tam olarak gizleyemiyordu.

"Daha fazla sabredemedi," diyerek kollarını Gabriel'e dolayıp ona sarıldı sonra Sam'ın yanağına bir öpücük kondurdu.

Sam kıvrınarak, "Ah, babaanne," dedi ama yanağını silmedi. Gabriel, o yaşta annesinin kendisini öpmesinin ne kadar utandırıcı olduğunu anımsayarak güldü. Sam de buna alışabilirdi, çünkü Valerie McQueen'in sevdiği insanları öpmesine hiçbir şey engel olamazdı.

Çantasını yere bıraktı, Sam'i yere ayakları üstünde yerleştirdi, sonra çömelerek bıçağıyla el fenerini bulmak için çantasını karıştırmaya başladı. Annesi, "Kahve neredeyse hazır," dedi. "Şimdiden çorbayla dolu bir termosum

var. Ayrıca iŖte babanın yalıtımlı yağmur pañolarından biri." Annesi ona pañoyu verdi, sonra dönüp mutfağı koŖtu.

Gabriel, buna ihtiyaç duymayacağını umarak, "TeŖekkürler," dedi. Botları her havaya elveriŖli ve yalıtımlıydı, dolayısıyla ayakları sıcak ve kuru kalabilirdi ama lazım olabilir düşünceyle mantosunun cebine bir çift çorap daha koydu. Mantosu kalın ve ağırdu, ayrıca kamyonda eldivenleri ve Sam'ın bir yıldan uzun zaman önce arka koltuğı sıkıŖtırdığı, kendisinin de o zamandan beri vakit bulup dıŖarı çıkarmadığı bir battaniye vardı. Dağı ufak bir gezinti için ne kadar hazır olabilirse o kadar hazır olduğunu düşündü.

Hazırlıkları seyrederken Sam, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu. "Buraya daha yeni geldin." Hayal kırıklığı, gücenmiŖ bir ifade alan yüzüne yansdı.

Gabriel, "Bir dağıdaki evinden kadının birini kurtarmam gerekiyor," diye cevapladı, sesine sert bir hava vermeye çalıştı, böylece Sam bir tartışma için uygun zaman olmadığını bilecekti ama kısa, sıkı bir sarılıŖ için kolunu onun etrafına doladı. "Ben de gitmek istemiyorum ama bir Ŗey yapılması gerektiğinde birinin adım atıp bunu yapması gerekiyor."

Sam bunun üzerinde düşündü. Gabriel asker ve dedesi Ŗerif olduğu için kısa hayatında sorumluluk konusunda bir sürü Ŗey duymuŖ ve eylem olarak görmüŖtü. Bu hoŖuna gitmeyebilirdi ama bunu anlıyordu. "Canı yandı mı?"

"Sanmıyorum ama deden buz fırtınasında mahsur kalmadan gidip onu almamı istiyor."

Sam ciddi bir tavırla başını salladı. "Peki," dedi sonunda. "Eğer bunu yapman gerekiyorsa. Ama dikkatli ol."

Gabriel, "Olacağım," diye söz verdi, gülümsemeye çalıştı ama ifadesi ciddi kaldı. Bu küçük çocuk sorumluluk almayı öğreniyordu.

Valerie dönünce Gabriel iki büyük termos Ŗişesini ondan almak için doğırlu. Valerie gereksizce Sam'i tekrar ederek "Dikkatli ol," dedi. Gabriel, artık kendisi de bir ebeveyn olduğu için, endişenin asla sona ermediğini anlıyordu, yaşı ne kadar ilerlemiş ve ne kadar becerikli olursa olsun.

"Her zaman öyle değil miyim?" diye sordu, Valerie'nin bunu duyunca gözlerini devireceğini biliyordu, nitekim öyle oldu. Onun yanağını öptü sonra Sam'e bir kez daha sımsıkı sarılmak için diz çöktü. "Elimden geldiğince kısa sürede geri döneceğim. O zamana kadar babaannene göz kulak olur musun?"

Sam ciddi bir tavırla başını salladı ve sonra zayıf omuzlarını dikti. "Elimden geleni yapacağım," diye cevap verdi, bununla birlikte babaannesine bakışı onu kontrol edebileceğinden Ŗüphe duyduğunu gösteriyordu. Gabriel gülmesini tutmak için yanağını içinden ısırıdı.

Valerie, "Lolly'yi buraya getir," dedi çabucak. "Onu kasabaya götürüp sonra geri getirmeye kalkma. Bir sürü odamız ve bir sürü yiyeceğimiz var, o hâlde böyle bir havada Ŗansını zorlamanın hiçbir anlamı yok."

Gabriel uysal bir tavırla, "Tamam anne," dedi ama içinden, Oh kahretsin Lolly Helton'la esir kalacağım, diye düşünüyordu.

Belki o orada değildi. Belki de kasabada güvenli bir yerdeydi ve sadece cep telefonunu kapatmıŖtı. Belki kendisi yoldan kayacak ve geri yürümek zorunda

kalacaktı, dağa, Helton evine kadar çıkmayı başaramayacaktı. Belki de o orada olsa bile kendisiyle herhangi bir yere gitmeyi reddedecekti. Evet, bunu görebiliyordu.

Sonra içinde yeniden o tuhaf beklenti duygusu uyandı; bir kavgaya tutuşacağını bildiği ve bunu gerçekten de isteyerek beklediği zaman hissettiği, içini kıpır kıpır eden duygu. Bundan çok daha kötü durumlar içinde bulunmuş olduğunu düşündü. Yumruklarından başka bir şey olmadan kavgalara tutuşup kış tekmelemiş, kafa kırmış ve bundan sağlam olarak çıkmıştı. Lolly'nin yılan gibi zehirli dili vardı ama hepsi buydu. Onunla ve yaydığı her şeyle başa çıkabilirdi." Teşekkürler," dedi annesine. "Seninle bir saat içinde görüşürüz." Sonra şımarık prensesi dağından almak için tekrar soğuk yağmura ve koyulaşan karanlığa koştu.

2. BÖLÜM

Aynı gün daha önce kirden ve tuzdan yıpranmış eski beyaz Blazer, yerel bakkalın küçük park yerine döndü. Donuk sarı ve taranmamış saçları olan, sıska bir adam Blazer'ı yola bakacak şekilde çekti ve vitesi parka aldı. Parmaklarıyla direksiyona hızla tempo tutarak, "Hazırım," dedi. "Hazırım. Gitmeye hazırım." Sözler hızlı ve aniydi. "Silah sende mi?"

Arkasındaki kadın, lekeli kırmızı kanvas tote çantasında
25

bir tabanca göstererek, "İşte burada," dedi. O da sıska ve dağınık görünüyordu, gözleri ve yanakları çökmüş, uzun siyah saçları kafasına yapışmıştı, o kadar ki saçlarının arasından kulakları çıkıyordu. Bakışları hareketli bir şekilde park yerinde gezindi, bakkal dükkânının önüne odaklandı, park yerine geri döndü. Kapı koluna elini koydu ve kapıyı iterek açtı, başka bir araç park yerine döndüğünde ve yanlarından geçtiğinde tekrar hızla kapattı. Tek başına bir kadının kullandığı siyah bir Mercedes cipin ıslak asfaltın üzerinde tekerlekleri ıslık çalarak yanlarından geçişini ve dükkân kapısına yakın bir alana park edişini seyretti.

"Ne bekliyorsun?" diye sordu adam, hâlâ parmaklarıyla tempo tutarak. Koltukta sabırsızca yer değiştirdi. Adı Darwin Girard'dı ve üç-dört gündür hatta belki daha uzun süredir uyumamıştı. Buna karşın enerjiden patlayacakmış gibi hissediyordu ve sadece orada oturmaya katlanamayacak raddeye gelmişti.

"Kadın bana baktı." Niki Vann siyah Mercedes'in sürücüsünü işaret etti. Bu sırada kadın ufak cipten çıkıp kumandasıyla kilitliyordu. Işıklar aracın kilitlendiğini işaret ederek yanıp söndü ve kadın yağmurun altında aceleyle küçük bakkal dükkânına koşturdu.

Darwin, dikkati bir lazer gibi kadının üzerinde odaklanarak, "Baktı mı?" diye sordu. Kimsenin onları fark etmemesi gerekiyordu. Plan buydu ve insanların planlarına karışmasından hoşlanmıyordu. Kadının geçtiği kapıya ters ters bakarken çökmüş gözlerinde vahşi bir düşmanlık hissi parladı.

Niki, "Evet, sürük," diye homurdandı, bunun kadının bir Mercedes kullanıyor olmasından başka bir sebebi yoktu. Sonra beyninde bir fikir uyanmaya başladı. "Bahse girerim çantasında bir sürü para var. Kullandığı araca baksana. Bahse girerim şu küçük köhne bakkalda olandan daha fazlası vardır onda, üstelik tek başına."

Darwin parmaklarıyla daha hızlı daha hızlı tempo tuttu. Kadına sırtarak, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu, sanki bilmiyormuş gibi. Niki bir fırsatı görmekte ve bunun üzerine tereddüt etmeden harekete geçmekte kendisinden daha iyiydi. Onun sayesinde oldukça istikrarlı bir şekilde meth tedarik edebiliyorlardı. Her zaman daha fazla para elde etmek için bir yol arardı.

Blazer'ın kapısını tekrar iterek açtı ve dışarı çıktı. Kapıyı kapatmadan önce, "Bir dakika içinde geri dönerim," dedi. Sonra yağmurun altında ileri fırladı, giydiği kocaman yeşil ceketin içinde ince vücudu iyice küçülmüş, ufacık olmuştu.

Dükkânın içinde, Lolly Helton bir tekerlekli sepet aldı ve ilk koridorda ilerledi. Fazla bir şeye ihtiyacı yoktu sadece birkaç çorba konserve kutusu ve birkaç sandviç malzemesi, belki okuyacak birkaç dergi. Karanlık çökmeden evde olmak istiyordu, bu nedenle acele ediyordu. Acele ettiği için, elbette, neredeyse aniden durduruldu.

Üzerini boynundan dizlerine kadar örten parlak kırmızı bir rüzgârlık giyen bir kadın, "Lolly!" dedi. Ürün yığınlarını bir düzene göre yerleştirdiği yerden bakıyordu. Müşteriler, mükemmel bir lahana veya kendi kişisel zevklerine göre sert veya yumuşak elmalar bulmak için sürekli bunları karıştırarak sırasını bozuyordu. "Geri döndüğünü duydum. İyi görünüyorsun."

"Teşekkürler," dedi Lolly, iyi davranışlar kendisini durdururdu. "Sen de. Nasılsın?" Bay ve Bayan Richard kendisini bildi bileli küçük bakkal dükkânının sahipleriydi ve Bayan Richard'ı hep sevmişti, şakaya ve dedikoduya bayılırdı ve kimse hakkında söyleyecek olumsuz hiçbir sözü yoktu. Arkasından kapı açıldı ve aniden soğuk bir hava içeri esti. Dönüp bakmadı ama yeni gelenin yanından geçebilmesi için sepetini kenara çekti.

"Şey, yılın bu zamanında, tatil için bütün bu yemek pişirmelerle meşgulüm." Ellerini rüzgârlığa silerken bakışları Lolly'nin arkasına, onun peşinden dükkâna giren kişiye yöneldi. Onaylar gibi hafifçe başını salladı, sonra dikkatini yeniden Lolly'ye çevirdi. "Bu gece nerede kalıyorsun?"

"Evde," dedi Lolly, biraz şaşırarak. Başka nerede kalacaktı ki?

"Aman Tanrım, çocuğum, radyoyu dinlemedin mi? Bu gece için buzlanma tahmini yaptılar."

Lolly, sanki yaklaşan fırtınayı görmek istermişçesine dönüp pencereden baktı, bakışları arkasından içeri giren kadına ilişti. Tanıdığı biri değildi -tanımak isteyebileceği birine benzemiyordu- bu nedenle göz teması kurmadı. "Radyoyu açmadım," diye itiraf etti. Radyoyu zaten ender olarak dinler, müzik için kendi CD koleksiyonunu tercih ederdi.

"Tek başına dışarıda kalamazsın. Beraber kalabileceğin kimse yoksa, Joseph'le benim fazladan bir yatak odamız var -aslında, artık oğlanlar evlenip gittiklerine göre, iki tane."

Lolly hızla düşünmeye başladı. Fırtına süresince birlikte kalabileceği hiç eski arkadaşı yoktu, çünkü kimseyle gerçekten arkadaş olmamıştı. Okul yılları iyi geçmemişti. Şimdi arkadaş edinme konusunda daha iyiydi ama bu bütün arkadaşlarının Portland'de olduğu anlamına geliyordu. Bay ve Bayan Richard'la kalma fikrinden hoşlanmadı-onlardan hoşlanırdı ama onlara yakın değildi-ama yaklaşan bir buz fırtınasıyla çabucak bazı kararlar vermesi gerekiyordu.

"Teşekkürler, bu önerinizi kabul ediyorum, en azından bu gece için," dedi, çantasını sepetten alarak. Ne de olsa artık bakkaldan bir şeyler almasına gerek kalmamıştı. "Eve gidip bazı eşyalarımı almam gerekiyor. Ne kadar zamanım var?"

"Meteoroloji servisi karanlık çöktüğünde başlayacağını söyledi. Oyalanma."

Lolly saati kontrol etti. Birkaç saati vardı ama evde buzlanma daha önce başlayabilirdi, çünkü ev daha yüksek bir seviyedeydi. "Elimden geldiğince kısa sürede geri döneceğim," dedi. "Bu tekliften dolayı ne kadar minnettar olduğumu anlatamam."

Bayan Richard eliyle bir uzaklaştırma işareti yaptı. "Git, acele et!"

Lolly bunu yaptı, yine de zaman bulup sepeti, fazla büyük bir yeşil ceket ve sanki Noel sezonunu tasdik edermiş gibi kırmızı kirli bir kanvas tote çanta taşıyan kadının yanından iterek geçirdi ve yerine koydu. Acele etmesi gerektiğine dair bir hisle arabasına adeta koştu, buz fırtınası hafife alınacak bir şey değildi. Kar hiçbir şeydi, en azından doğuştan Mainli biri için ama buz inanılmaz derecede yıkıcıydı. Eğer şans eseri bakkala uğrayıp Bayan Richard'la konuşmasaydı, günlerce belki de haftalarca mahsur kalabilirdi.

Arabasıyla park yerinden çıkarken, bunun planları için çok fazla olduğunu düşündü, ama yaklaşan bir buz fırtınası eşyalarının toplamaktan daha baskın geliyordu. Toplanacak çok fazla kişisel eşyası da yoktu, dolayısıyla her şeyi şimdi yapması gerekmiyordu. Son birkaç yıldır ev o kadar nadir kullanılmıştı ki, orada sadece azıcık mobilya ve birkaç ıvır zıvır kalmıştı. Eşyaları toplamak için zamanını bolca kullanmayı istiyordu-aslında bu gece için gerçek planı biraz çorba ısıtmak, gaz şömineyi yakmak ve okumaktı, eşya toplama işini ertesi sabaha bırakacaktı. Huzuru ve sessizliği seviyordu ve karlı bir gecede sıcak bir evde huzur içinde olmak kendisinin oldukça hoşuna gidiyordu.

Büyüdüğü evde telaşsız birkaç günün tadını çıkarıp uçuşan canlı anılarda yuvarlanmak, eve ve Wilson Creek'e kendi yöntemiyle hoşça kal demek istediği için buraya gelmişti. Ailesi Florida'dayken ve kendisi Portland'de işinden dolayı meşgulken bu kadar ender kullanılan bir tatil evine ihtiyacı yoktu.

Helton evi bir zamanlar vilayetteki en güzel ev olmuştu, kasabadan hemen çıkınca dağ kenarında geniş ve bölge için biraz gösterişli, iki katlı bir evdi. Uzun yıllar boyunca önemli bütün yerel siyasi toplantılar ve partiler orada düzenlenmişti, Lolly ailenin Maine'de kalmış tek üyesi olduğu ve siyasete özellikle de partilere hiç ilgi duymadığı için bunu biraz ironik buluyordu. Gençliğinin tuhaf çekingenliğini biraz üzerinden atmıştı ama asla sosyal olmayacaktı. Evde bir akşamı kasabada bir geceye çok daha fazla tercih ederdi.

Kendi başına olmayı tercih ettiği için, Richardlar ile birlikte kalmayı canı istemiyordu ama bunu yapacaktı. Bir sigorta şirketi için çalışıyordu ve insanlarla nasıl ilişki kurulacağını mecburen öğrenmişti. Çocukken ve daha kötüsü ergenlik çağındayken ne söyleyeceğini tam olarak hiçbir zaman bilemediğinden dolayı daima geride kalmıştı ve zaten kimse kendisiyle konuşmak istemiyordu. Bütün bu acı verici güvensizliğini bir düşmanlık duvarı ardına gizlemişti, dolayısıyla burada hiç gerçek arkadaşının olmaması şaşırtıcı değildi. Neden sürekli geri dönüp durduğunu bilmiyordu ama neredeyse her yıl en az bir kez seyahat ayarlıyordu. Burada, büyüdüğü evde yaşamının masraflarını ödeyebilmeyi isterdi ama Wilson Creek'in fazla iş olanakları bulunmuyordu ve kendi küçük işini kuracak parası yoktu.

Ön camın silecekleri ileri geri sallanarak yoğunluğu bütün gün boyunca değişmemiş olan hafif yağmuru temizleyip uzaklaştırdı. Yağmurun hiç değişmeyen saf acımasızlığının sinir bozucu bir yanı vardı, sanki bizzat hafifliği, Tabiat Ana'nın uygarlığı bir böcek gibi ezerken dramatik bir açıklamada bulunmaya ihtiyaç duymadığının ispatı gibiydi. Tahribata yol açmak için tek gereken, çiselemeden daha ağır olmayan bir yağmur ve doğru pozisyonda biraz soğuk havaydı. Tüyelerinin ürperdiğini hissetti; her ne kadar geceye daha saatler olsa da, karanlık koyulaşıyordu ve farlarını yakması gerekmişti. Bu yola saptığından beri trafikte hiçbir araca rastlamamıştı ve bu da başlı başına tuhaf sayılırdı. Bir an geri dönmek, kasabadan birkaç pijamayla iç çamaşırını satın almak ve Richard'ların evinin güvenliğine koşmak ihtiyacını duydu.

Sonra arkasında bir aracın buğulanmış görüntüsünü gördü, ayrıntılarını seçebilmesi için fazla uzaktı ama sırf yolda yalnız olmadığını bilmek bile sinirlerini yatıştırmaya yetmişti. İhtiyacı olan şeyleri toplamak ve kasabaya geri dönmek için kendisine ancak on beş dakika tanıyacaktı. Fırtına gelmeden güvende ve sağlam durumda olmalıydı.

Dakikalar içinde, ana yoldan sapmıştı ve dağın eteğinden yukarı, evine doğru kıvrılan daha dar yolda dikkatle ilerliyordu. Bu yolun her kıvrımını, her ağacı ve kayayı hâlâ biliyordu, ehliyetini aldığından beri burada o kadar çok araba kullanmıştı ki. Hatta bundan önce, annesi onu her gün okula götürmüş ve öğleden somaları almıştı, dolayısıyla neredeyse bütün hayatı boyunca dağda yukarı aşağı en az iki kez inip çıkmıştı. Yolun, kendisi için şaşırtıcı veya korkutucu hiçbir tarafı yoktu, kendisini endişelendiren hava durumuydu.

Üç yıl önce, güvenilir bir 4X4 araca ihtiyaç duyduğu için aldığı ikinci el kaymaz cipi, durmadan tırmandı. Çiseleme yoğunlaştığı için görüş alanı daralmıştı. Dışarı dereceye baktı ve ısının donma seviyesinden sadece birkaç derece yukarıda olduğunu gördü. Ağaçlarda belli belirsiz gümüşi bir kaplama vardı, buz şimdiden oluşmaya başlıyor muydu?

Sonra özel araba yoluna saptı, eve doğru uzun yokuşu var gücüyle tırmanmaya koyuldu. Orasının artık "evi" olmayacağını düşündü ama şu anda hâlâ konuksever ve her nasılsa doğru düzgün görünüyordu. Evin neredeyse altmış yaşında olması, biraz soluklaşması, orasının burasının çökmesi önemli değildi, hâlâ geniş ve sağlamdı, bir kış gecesinde sıcak, güvenli bir sığınak

sunuyordu. Orada kalamayacak olması çok kötüydü ama kendisi içindeyken buz tutarsa dağdan çıkabilecek duruma gelene kadar birkaç hafta geçecekti. Zararın ne kadar büyük olduğuna ve ne kadar ağacın düştüğüne bağlı olarak.

Burayı ne kadar severse sevsin, büyüdüğü evin yeniden bir ailenin evi olmasının zamanının geldiğini biliyordu, tıpkı kendisinin de evi olduğu gibi. Buradaki kalan birkaç kişisel eşya toplandığında, satıldığında veya ardiyeye konulduğunda, çocukluk evi satışa çıkacaktı ve artık hiçbir şekilde kendisine ait olmayacaktı. İsteddiği birkaç günlük geçmişe kaçışın gerçekleşmeyecek olması çok kötüydü ama iklimin başka planları vardı.

Ayrı duran garaja park etmeye tenezzül etmedi, arabayı ön verandaya yakın bir yere çekmekle kaldı. Elinde anahtarlarla basamakları aceleyle çıktı ve ön kapının kilidini açtı. İçeri girer girmez ağır, başlıklı mantosunu çıkardı, tırabzan başı direğine astı ve çantasını alt basamağa attı. Geriye dönerek kar çizmelerini giriş holünden aldı ve bunları mantosuyla çantasının yanında durmaları için getirdi.

Merdivenlerden çıkarken ne zaman geri döneceğini bilmediğini düşündü. Buzdolabında temizlemesi gereken bir şey var mıydı? Hayır, sanmıyordu. Kahvaltı olarak müsli bukları yedi, mısır gevreği için süte bile tenezzül etmezdi, geceleri ya fıstık ezmesiyle jöleli sandviç yedi ya da kasabadan bir sandviç alırdı. Supaptaki suyu ve su ısıtıcısındaki gazı nasıl kapatacağını biliyordu. Evi yaklaşan fırtınaya karşı dayanmaya hazır hâle getirmek için kapıyı kilitlemekten başka yapabileceği bundan ibaretti.

Bir arabanın gümbürtüsünü duyduğunda merdivenleri yarılarmıştı. Durdu sonra geri döndü. Buradaki insanları tanıdığı için, eğer birisi fırtınayı haber aldıysa, kendisinin televizyon ve telefonsuz burada bulunduğunu fark ettiyse ve kendisini almaya geldiyse, buna şaşırmasdı. Burası daima komşuların birbirlerine göz kulak oldukları bir cemiyet türü olmuştu ve kendisi-bazı günler bunu özliyordu. Hem birinin kendisine eşlik etmesinden memnundu hem de gecikmeden dolayı endişeliydi.

Lolly, yamaçtan aşağı inerken hiçbir sorun yaşamaması için parmaklarını çapraz tutarak ön kapıyı açtı. Tanıdığı biriyle, mesela annesiyle babasının eski bir arkadaşı veya komşusu sayılabilecek herhangi biriyle karşılaşmayı umuyordu ve yüzünde bir karşılama gülümsemesi vardı. Veranda basamaklarından yukarı çıkan rahatsız edici görünümlü kişileri tanımadığını fark ettiğinde gülümsemesi durdu, bununla birlikte kadını biraz tanır gibi oldu. Sonra Lolly onu daha önce bakkalda gördüğünü hatırladı, her ne kadar koyu renk tel tel saçları bir bereyle kısmen örtülse de ve kalın bir manto vücudunun inceliğini gizlese de onu tanımıştı.

Birkaç ihtimal hızla zihninden geçti. Kaybolmuşlar mıydı? Bir sığmak mı arıyorlardı? Belki de bölgeyi tanımıyorlardı ve buz öngörüldüğü kadar kötü olduğu takdirde burada dağda mahsur kalmak istemediklerini bilmiyorlardı.

"Şimdi geliyorum..." diye söze başladı Lolly.

Tel tel saçlı kadının arkasındaki adam parkasının cebinden bir silah çıkardı. Şok Lolly'nin suratına bir tokat gibi çarptı; gördüğünü zar zor algılayarak silaha

bakakaldı, sonra hızla bir nefes aldı ve içgüdüsel olarak geri çekildi. Adamlarla kadın ikisi birden ona koştu, onu içeri öyle sert ittiler ki tırabzan başı direğine sertçe çarptı, sendeledi, çaresizce ahşap direğe tutunarak düşmekten kurtuldu.

Adam kapıyı arkasından iterek kapattı. Kadın etrafına göz attı; soldaki oturma odasına, ilerideki merdivenlere, sağdaki yemek odasına. Çürümüş ve renksiz dişlerini göstererek gülümsedi. "Görüyorsun bebek, sana onun yalnız olduğunu söylemişim."

Lolly tırabzan başı direğine asıldı, dehşet duygusunun aniden hücum etmesiyle kelimenin tam anlamıyla donup kaldı; beyni uyuşturdu, tutarlı düşünceler daha oluşmadan parçalandı. Anlamaya çalıştı ve sonunda, sanki bir elektrik düğmesine basılmış gibi, ağırlaşmış beyni çalışmaya başladı. Haneye tecavüz-burada, Wilson Creek'te! Burada böyle bir şeyin olması o kadar tersti ki, saf öfke duygusu aniden dehşetten baskın çıktı ve birden kaçacak gücü buldu, daha bunun farkına varamadan harekete geçmişti. Canını kurtarmak için kaçtı, kaçtı.

Adam bağırdı, "Seni sürtüğ! Kahretsin!" Lolly yemek odasına gitti, masanın etrafında koştu, ağır sandalyelerden birini kaptı ve adamın önüne attı, sonra hızla mutfaka koştu. Arkasında ayak sesleri yankılandı ama dönüp bakmadı, yarım saniye bile harcamadı, sadece hayatını kurtarmak için koştu. Keşke dışarı çıkabilseydi...

Kapının kolunu kaptı ve bir el saçına yapıştı. Kafa derisi acıyla doldu, başı geriye çekildi ve dönerek kapıdan uzaklaştırıldı. Ayakları yerden kesildi ve yere düştü, adam saçlarını sımsıkı tutuyordu. Onu yere itti ve Lolly soğuk, sert linolyum zeminine yüz üstü düştü.

Lolly çığlık attı, soma nefes aldı ve nefesini tuttu. Kendi saçını tutarak adamın ellerini uzaklaştırmaya çalıştı. Adamın üzerine aniden çöken vücudu ağır ve sıcaktı. Adam onu yere bastırdı, nefesini çıkarmaya zorladı ve Lolly bir nefes daha alamadı.

Adam onun kulağına, "Şimdi beni tamamen tahrik ediyorsun," diye fısıldadı, onun alt kısmına vücudunu bastırdı. Nefesi sıcak ve pis kokuluydu ve sert sakallar Lolly'nin yanağını çizdi. Lolly başını pis kokudan ve sertlikten yana çevirdi ama uzağa hareket edemedi. Parmakları linolyumu tırmaladı, dayanak noktası bulmaya çalıştı, bir şey, herhangi bir şey bulmaya çalıştı...

Hiçbir şey yoktu. Bir mutfak silahlarla dolu olurdu ama hiçbiri yerinde değildi.

Adam onun pantolonuna asılmaya başladı, bunu çıkarmaya çalıştı.

Kahretsin, hayır! Lolly hem panik hem de öfke içinde, içgüdüsel olarak savaştı, dirseklerini mümkün olduğunca uzağa iterek, adama vurmaya çalıştı. Kıpırdandı, sıçradı, kıvrıldı, adamı üzerinden atmaya çalıştı ama adam fazla ağırdı ve kendisi umutsuz bir pozisyondaydı, yerde karnı üzerinde dümdüzdü.

Adam onun pantolonunu indiremedi. Elini onun altından itti ve bir hayvan gibi homurdanarak onun düğmesi ve fermuarını karıştırdı. Lolly kalçalarını yere daha sert bastırdı, adamın elini fermuarı açamaması için ezmeye çalıştı ama adam onun kafasını geriye çekti ve yeniden yere çarptı ve Lolly beyaz noktalar gördü.

Acıyla uyuşmuş bir hâlde bir an gevşedi ve adam sert elini pantolonunun içine çıplak göbeğine karşı itti.

Ölecekti. Adam kendisine tecavüz edecek ve öldürecekti. Hayattaki son dakikaları anlatılamaz dehşetle dolu olacaktı.

Gözleri yaşla doldu ve çığlık attı. Ses tıpkı bir hayvanın sesi gibi sert ve çığdı, gürültü boğazını yırtıyordu. Ölmek istemiyordu, bu evle ilgili son anısının bir kâbus olmasını istemiyordu. Kendisine engel olamayarak tekrar tekrar çığlık at-

Adam yukarı doğru yer değiştirerek, ağırlığını onun üzerinden kaldırdı. Lolly derin bir nefesle yutkundü ve gücünü toplamaya çalıştı, sonra adam onu döndürdü ve yeniden pantolonunu çekmeye başladı.

"Yapma!" dedi Lolly hıçkırarak. "Lütfen, lütfen yapma!" Yalvarmaktan nefret ediyordu ama kendisine engel olamıyordu, ayrıca gururun ne önemi vardı ki? Onu durdurabilecek hiçbir şey yapamamıştı. Umutsuzca ona verebileceği bir sebep aradı, ona çekici gelebilecek bir şey. "Sana para verebilirim. Sahip olduğum bütün parayı verebilirim."

Adam onu duyuyormuş gibi görünmüyordu.

Mutfak loştu, sadece pencereden loş bir ışık geliyordu ama adamın neredeyse kadın kadar zayıf olduğunu görebiliyordu, dişlerinin çoğu çürüyüp kararmıştı ve gözleri... tuhaf bir şekilde faltaşı gibi açılmıştı ve vahşiydi, insani olmayan bir şeyle parıldıyordu.

Uyuşturucular. Uyuşturucu almış olmalıydı, ikisi de almıştı. Adam hiç mantığını kullanamayacaktı dolayısıyla denemeyi bıraktı. Adam onun giysilerini çekmeye devam etti ve Lolly tekmeledi, çığlık attı, adamın eline geçirebildiği her deri parçasına tırnak geçirdi ama adamın mantosu ağırdı ve kendisini tırnaklarından koruyabiliyordu, dolayısıyla Lolly onun yüzünü hedef almaya başladı. Adam aynı zamanda hem onun iki elini tutup hem de onun giysilerini çıkaramıyordu, bu nedenle Lolly var gücüyle yumruk attı ve tırmıkladı ama darbeleri adama etki ediyormuş gibi görünmüyordu.

Adam onun pantolonunu yarıya kadar indirdi ve kendi pantolonunu çözmek için geri çekildi. Gülerek, bir eliyle onun boğazını sıktı ve ağırlığını ona verdi. Lolly nefes alamıyordu, ona uzanamıyordu... görüş alanı renksizleşti ve kendi yüzünün üzerinde adamın sırttan yüzünden başka bir şey göremedi. Tünel vizyonu, diye düşündü belli belirsizce ve bayılmak üzere olduğunu anladı. Eğer bayılırsa tamamen çaresiz durumda olacaktı ama adamın çürümüş dişli çılgına dönmüş yüzü, hayatında gördüğü en son şey olacaktı.

Umutsuzca, bilincini kaybetmenin sınırında, dizini yukarı kaldırmaya çalıştı. Adam yer değiştirerek hareketi engelledi ve güldü.

"Darwin, seni piç kurusu!" diye bağırdı kadın kulakları tırmalayan bir sesle.

Yukarıdaki lamba yandı, ışıklar tam Lolly'nin gözleri üzerinde parlayarak onu adeta kör etti. Boğazındaki ağırlık gevşedi ve Lolly, havayı içine çekerek öksürdü. Darwin çok sessizdi. "Sadece biraz eğleniyordum," dedi suratını asarak.

Tel tel saçlı kadın ikisinin üzerinde durdu ve buğulanmış gözlerle Lolly ona baktı. Kadının yüzünde hiç acıma yoktu, bir kadın olarak başka bir kadının

hâlimden anlama belirtisi yoktu, öfkeden başka hiçbir şey yoktu. Onun da silahı vardı ve bunu Darwin'in kafasına tutmuştu. "Ayağa kalk."

Adam, "Şimdi, Niki," diye söze başladı, silahın nereye doğrultulduğunu fark edince geç de olsa sakinleşti. "Bebeğim, ben..."

"Bana bebeğim deme, seni sadakatsiz piç kurusu!"

Darwin'in bakışları Niki'den yana çevrilip Lolly'ye geri döndü. Lolly onun gözlerindeki hayvanı gördü, onun seçeneklerini tarttığını gördü. Adam biraz gülümsedi ve sonra Lolly'nin bacaklarını ayırdı.

Niki tabancasını döndürdü ve bununla Darwin'e başının kenarından vurdu. Adam acıyla bağırdı ve sonunda... sonunda... Lolly'nin üzerinden çekildi. "Lanet olsun, Niki, beni öldürebilirdin!" diye bağırdı, ayakları üzerinde doğruldu ve pantolonunu zayıf kalçasının üzerinde sarktığı yerden yukarı çekti. "Lanet olsun, sen deli misin?" Bir bulaşık havlusu kaptı ve bunu başının kenarında kanayan yaraya, tabancanın deriyi sıyırdığı yere bastırdı.

Lolly pantolonunu yukarı çekmeye çabaladı, arka kapıya ve buzlu özgürlüğe doğru tabanları yağladı. Belki bu iki pislik torbası birbirlerini öldüreceklerdi. Kendi düşüncelerinin şiddetinden dolayı hafif şok içindeydi, ama sadece oradan kurtulabilseydi, onlara ne olduğu umurunda olmayacaktı.

Niki'nin bakışları Darwin'den Lolly'ye çevrildi, tabanca namlusu da. "Hangi cehenneme gittiğini sanıyorsun?" dedi sonra elindeki bir şeye baktı. Lolly donarak gözlerini kırıştırdı. Niki, "Lorelei Helton, Portland," dedi ve Lolly o şeyin kendi ehliyeti olduğunu anladı. Darwin kendisine tecavüz etmeye çalışırken, Niki belli ki Lolly'nin çantasını karıştırıyordu. "Lorelei'de ne biçim bir isim? Kulağa bir fahişe gibi geliyor."

Lolly itiraz edemedi, sadece kabul eder gibi başını salladı.

"Ayağa kalk," dedi Niki ve Lolly dediğini yaptı, bu hareketi fırsat bilerek arkaya, kapıya doğru bir adım daha attı. İkisi ve ayrıca bir kurşunla savaşılabildi miydi? Onlar uyuşturucu bağımlısıydı, şu anda büyük ihtimalle uçuyorlardı... gözleri büyümüşü, göz bebekleri ufak noktalar hâlinde küçülmüşlerdi. Ne kadar berrak bir şekilde düşünebilirlerdi ki?

Yeterince berrak. Darwin birden, "Dur sürtük," dedi ve mutfakta ileriye doğru atılarak kendisini onunla kapının arasına yerleştirdi. Lolly'yi ileri itti.

Niki başını salladı ve ehliyeti bol pantolonunun ön cebine yerleştirdi. "Mercedes kullanan bir kadına göre fazla para yok üzerinde," diye homurdandı. "Geri kalanı nerede?"

Lolly düşünmeye, mantık yürütmeye çalıştı. Kalbi güm güm atıyordu, baştan ayağa titriyordu ve midesi bulantıyla kabarıyordu ama hâlâ düşünebiliyordu. Şu anda, beyni sahip olduğu tek silahtı. "Bankada. Kasabaya gidebiliriz ve hepsini size veririm, yemin ederim bunu yapacağım, sadece... beni öldürmeyin." Darwin'e göz attı. "Ayrıca onu bana yaklaştırma." Aslında bu bağımlılarla kasabaya gidebilirse, bir yolunu bulup kaçacak... ve yardım çağıracaktı.

Niki pencerelere yayılan son ışık parıltısına bakarak, "Bunlar şimdi kapalıdır, değil mi?" diye sordu.

Tanrım, geceyi evde bu ikisiyle geçiremezdi. Midesi çalkalandı ve kusma arzusunun zar zor zapt edebildi. "Evet ama banka müdürünü tanıyorum," diye yalan söyledi. Şu anda banka müdürünün kim olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ve zaten burada hiç banka hesabı bulunmuyordu. Açtığı ilk ve tek banka hesabı Portland'deydi. Portland'de yaşadığına göre burada büyük ihtimalle hiçbir hesabının olmadığını farkına varacaklar mıydı? Umutsuzca ileri atıldı. "Benim için bankayı açacak. Şimdi oradan ayrılabiliriz."

Niki bunu düşündü, başı yana eğildi, vahşi ve fazla geniş gözleri Lolly'nin üzerine kilitlendi ama birkaç saniye sonra başını salladı. "Hayır, bunu yaparsan şüphelenecektir. Sabaha kadar bekleyeceğiz."

Lolly'nin kalbi çalkalandı, tıpkı midesi gibi. Sert atışların göğsüne bir çekiç gibi indiğini hissetti. Buz geliyordu, sabah olunca tepeden inmenin hiçbir yolu olmayacaktı. Yol buzdan bir örtüyle kaplı olacaktı ve kendisi bu ikisiyle birlikte burada mahsur kalacaktı. Kulağına donmuş yağmur gibi gelen bir şeyin mutfak pencerelerine çarptığını duydu belki şimdiden çok geç olmuştu.

Niki silahı doğrultarak Lolly'ye ileri gitmesini işaret etti. Lolly sessiz yönlendirmeye uydu, silahlı kadının yanından istediğinden daha yakın geçti, mutfaktan çıktı ve Niki tam arkasında olduğu hâlde yemek odasından geçti. Oturma odasına geldiklerinde Lolly çantasının içindekilerin kanepeye ve yere saçıldığını gördü. Anahtarlığı, bu evin anahtarıyla kendi apartman dairesinin anahtarı arasında duran Mercedes anahtarıyla birlikte iki yastığın arasında duruyordu. Mercedes'e binebilirse, buzda araba kullanma riskini alacaktı. Dağın eteğinde kayıp gitse bile bu ikisiyle mahsur kalmaktan daha iyi olacaktı bu. Bu anahtarlara ihtiyacı vardı...

Niki, Lolly'yi merdivene doğru itti. "Devam et," dedi, tabancanın namlusunu sertçe Lolly'nin omurgasına batırarak. Lolly merdivenlerden çıkmaya başladı, dizleri öyle fena titriyordu ki her an düşmeyi az çok bekliyordu. Niki onu merdivenlere en yakın olan yatak odasına yönlendirdi, burası Lolly'nin kendi odasıydı. Niki sertçe ışıkları açıp düzgün, eşyaları aralıklı olarak dizilmiş odaya bakarken, "Evde silah var mı?" diye sordu. "Ayrıca yalan söyleme, çünkü hayır dersin ve bir tane bulursak yüzüne ateş ederim. Anladın mı?"

"Hayır, silah yok," dedi Lolly, sesi öyle titriyordu ki sözleri zar zor anlaşılıyordu.

Niki bütün çekmeceleri açtı, dolabın içindekilere üstün- körü baktı, memnun kalmıştı. Burada fazla bir şey yoktu, dolayısıyla arama yapmak zor bir iş olmayacaktı. Komodinin üst çekmecesinde Lolly'nin iç çamaşırları vardı, birkaç pijama ve dolapta asılı dört temiz yedek kıyafet. Niki karanlık pencereden dışarı baktı, pencereyle yer arasında iki katlık mesafeyi biraz memnuniyet duygusuyla not etti. Lolly de pencereye baktı. Camda şimdiden bir buz tabakası mı oluşuyordu?

Niki odadan geçti ve Lolly onun önünden çekildi. "Merdivenlerin aşağısından bu odayı izliyor olacağım," diye homurdandı. "Eğer kapı biraz olsun aralanırsa seninle ilgilenmesi için Darwin'i göndereceğim." Kapının kolundaki ufak kilide baktı ve gülümsedi. "Ayrıca bu dayanıksız kilidin sana bir faydası olacağını"

düşünme, elimizde bu anahtarlar varken." Elindeki tabancayı işaret etti ve kilide nişan alır gibi yaptı, bir silah patlaması sesi çıkardı sonra sırttı.

O çürümüş dişlerin görüntüsü Lolly'nin titremesine neden oldu ama birden duyduğu veya okuduğu bir şey zihninde canlandı ve onların hangi uyuşturucuyu kullanmış olabileceklerini anladı:

Bu meth'tı -başka bir buz çeşidi ve aynı derecede ölümcül.

3. BÖLÜM

Lolly serseme dönmüş bir hâlde, Niki'nin merdivenlerden inerken ayak seslerini dinledi. Oturma odasından sesler yükseldi; önce öfkeli, sonra daha yumuşak. Darwin güldü. Bu ses, bütün vücudunun sarsılmasına neden oldu, bu beyninin vücuduna yeniden his duyma izni verdiğinin işareti gibi görünüyordu, çünkü kendisini birden baştan ayağa kocaman bir ağrı gibi hissetmişti.

Titremeye başladı. Omzu ve kenarı tırabzan başı direğine itilmekten dolayı acıyordu, kafa derisi böyle şiddetle saçının çekilmesinden dolayı acıyordu ve yanağıyla başının bir kenarı linolyuma çarpılmaktan dolayı zonkluyordu. Kalbi öyle güm güm atıyordu ki hasta olabileceğini düşündü ve kendisini aynı anda hem terli hem de buz gibi soğuk hissetti.

Dizlerinin bağı çözülüp yatağın kenarına çökmeden hemen önce Şok, diye düşündü. Bunun fazla yararı yoktu, sanki dünya tersine dönüyormuş gibi gördükleri sallanıyordu ve kenara devrildi. Hızla nefes alarak, nefesini tutmaya çalışarak orada uzandı ama nefeslerinin çiğ, kesik kesik sesleri sessiz odayı doldurdu.

Neyin yanlış olduğunu bilmek kendisini daha iyi hissettirmiyordu. Eğer Darwin şimdi kapıdan içen girse tamamen çaresiz durumda olacaktı.

Aman Tanrım. Ne yapmalıydı? Ne yapabilirdi?

Ne yapabileceğini bilmiyordu ama bildiği bir şey vardı: Darwin'in yeniden kendisine dokunmasına izin vermektense ölmeyi tercih ederdi.

Bunun düşüncesi kendisini oturmaya zorladı ve başı döndüğü hâlde doğrulmuş bir şekilde kalmaya çalıştı. Her halükârda öleceğine dair çok büyük bir ihtimal vardı ama orada kıvrılıp yatarsa, ağlayıp sızlanarak onların kendisine canlarının istediklerini yapmaları için beklerse lanetlenmiş olacaktı. Orada çaresiz bir budala gibi oturup kalmaktansa buz fırtınasında donmayı tercih ederdi.

Yapmayacağı şey, işleri onlar için kolaylaştırmaktı. Elinden geldiğince dikkatli hareket ederek, hem hâlâ sersemlemiş hissettiği hem de dolaştığını onların duymalarını istemediği için, kapıya doğru sessizce ilerledi ve kilidi döndürdü. Niki haklıydı, kilit onlara uzun süre engel olmak için fazla dayanıksızdı ama en azından onlar içeri girip üzerine gelmeden önce bir an uyarı görevi görecekti.

Onlar dönmeye karar verdikleri zaman, kendisi hiçbir ihtimalle burada olmayacaktı, çünkü onlarla risk almaktansa buzla risk almayı tercih ederdi. Derin bir nefes aldı, başının dönmesini durdurmaya çalıştı ve dışarı bakmak için

pencereye gitti. Evet kesinlikle pencerede buz vardı ve topluca ilerleyen bulutlar vaktinden önce alacakaranlık getirdiğinden dolayı çok az ışık kalmıştı. Önünde fazla zaman yoktu, çünkü şartlar daha da kötüleşecekti.

Aşağıda yer o kadar uzaktaydı ki içgüdüğü kendisine atlacağı takdirde öleceğini haykırıyordu ama amacı atlamak değildi. Penceresinden yere kadar duvar dümdüz iniyordu, kendisine yardımcı olacak hiçbir çatı kenarı veya çatı çıkıntısı yoktu ama yatakta çarşaf ve birkaç ince battaniye vardı. Alttaki yorgan belki işe yaramak için fazla kalın ve hantaldı ama alt çarşafı battaniyeye bağlarsa ve eğreti ipi iyi yaparsa, güvenli bir şekilde inmek için yere yeterince yakın olacaktı.

Çabucak bütün çarşafı yataktan çıkardı ve eğreti ipini hazırlamaya başladı, çarşaf en kolayıydı, çünkü en ince olanlarıydı. İlk köşeyi yatağın ayağına bağladı, düğümün dayanacağından emin olmak için sertçe çekti, bir izci kız değildi, denizci değildi ayakkabılarını bağlamak dışında düğümler hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Sıradan, bildik bir düğümün yeterli olacağını umdu.

Çarşafardan sonra sıra iki yün battaniyeye geldi. Sarınmak için battaniyelerden birini kendisine saklamayı çok isterdi ama uzunluk için ikisine de ihtiyacı vardı, nitekim ipi bağlamak için en iyi yer yatağın sonuydu, burası da pencereden sekiz belki de on adım uzaklıktaydı. Evin geniş alanlı olmasını hep sevmişti ama alan şimdi kendi aleyhineydi. Yatağı istediğinden fazla dikkat çekmeden kımıldatamıyordu. Dışarı çıkması ve bunu sessizce yapması gerekiyordu.

Bu iş bittiğinde bir dakika sessizce oturmak için kendisini zorladı, hızla atan kalbine yavaşlaması için zaman verdi. Biraz terliyordu ve bu iyi değildi. Soğukta hayatta kalabilmenin ilk koşullarından biri fazla enerji harcamamaktı, çünkü bu terlemeye yol açardı, ter de vücutta donardı ve vücut ısısının daha da hızlı düşmesine yol açardı.

Sonra başını sallayarak kendisine itiraz etti. Lanet olsun, yağmur yağıyordu, her şekilde ıslanacaktı. Ufak bir terleme her şeyi nasıl daha kötü hâle getirecekti ki? Hâlâ şok içinde, şaşkın olmalıydı ama iş görür durumdaydı. Sadece biraz daha hızlı iş görmeye ihtiyacı vardı, çünkü her an merdivenlerden yukarı çıkıp kendisini kontrol edebilirlerdi.

Dolaptan elverişli bütün giysileri alarak bunları yatağa yığıdı. Pencereden dışarı çıkmadan önce, üzerine mümkün olduğu kadar giysi geçirmeye ihtiyacı vardı. Büyük, ağır, hava geçirmez mantosu ve botları aşağıdaydı, dolayısıyla soğuk yağmur ve buza karşı hayatta kalması için tek şansı mümkün olduğunca uzun süre kuru kalmaktı ve bu da kat kat giysiler demekti... bir sürü.

Çabucak ayakkabılarını çıkardı, sonra pantolonunu çıkardı ve ince giysileri üst üste giymeye başladı. Bir çift yalıtımlı uzun iç çamaşırı getirmişti ve ilk önce bunları giyecekti, sonra tişörtler giymeye başlayacaktı, önce en inceleri, üstüne de daha geniş olanları. Tembellik yaptığı sıralarda giydiği bir flanel gömleği, başının üzerinde bağlamak için kenara yaydı. Eski sweatshirtlerden bir çift vardı, ayrıca giymekte olduğu sweatshirt vardı ama hantal şeyleri üzerine

geçirmeden önce, ayaklarına uydurabildiği mümkün olduğunca çok çorabı giymek için durdu.

Çorapları su geçirmez değildi, ayakları ıslanacaktı, bundan kaçış yoktu. Tek soru, hipotermia kendisini öldürmeden önce dağdan aşağı inip inemeyeceğiydi. Bunu başardığı takdirde, ayaklarını soğuk ısırmasıyla kaybetmekten o zaman endişe duyacaktı.

Derken aklına bir fikir geldi ve mümkün olduğunca sessiz bir şekilde dolaptan bavulunu çekti. Bir kavanoz vazelin getirmişti, bunu maskarasını çıkarmak için kullanıyordu. Buraya geldiğinden beri hiç makyajla uğraşmamıştı, dolayısıyla vazelinini bavuldan çıkarmamıştı bile. Tanrı'ya şükür çıkarmamıştı yoksa diğer banyo malzemeleriyle birlikte koridorun sonundaki banyoda olacaktı.

Vazelin su geçirmezdi, değil mi? En azından suya dayanıklıydı ve tam olarak ihtiyaç duyduğu sınır olabilirdi. Soğuğu uzakta tutmayacaktı ama her bir parçası işe yarardı.

Çoraplarını çıkardı ve ayaklarına, özellikle ayak parmaklarına vazelin sürdü, sonra tekrar çoraplarını giydi ve üstüne bir çift daha. Ayaklarını ayakkabılarına sokabilmek için ancak iki çift çorap giyebilirdi, dolayısıyla bunlar yeterli olmak zorundaydı.

Sıra pantolonuna geldi, sonra eski bir eşofman. Pantolonu giydiğinde çoraplara dışından vazelin sürdü, ayakkabılarını giydi, sonra bunun geri kalanını ayakkabı derisine sürdü. Ayaklarını ancak bu kadar su geçirmez hâle getirebilmişti, belki sadece kat kat çoraplar bu işi halledecekti. İki sweatshirtü giydikten sonra, kendisini Michelin Adamı gibi hissediyordu ama elinden geldiğince hazırdı.

Lolly parmaklan ucunda kapıya gitti, kulağını ahşap kapıya dayadı, dinlerken nefesini tuttu. Davetsiz misafirler merdivenlerin tam dibindeymişler gibi görünüyordu ama bu evde yıllarca yaşadığı için hem bir taraftaki oturma odasından hem de diğer taraftaki yemek odasından gelen seslerin merdivenlerden doğrudan yukarı taşındığını biliyordu, çünkü gençken daima aşağıdaki merdivenleri dinlerdi.

Darwin'in saldırısı üzerine tartışma fazla uzun sürmedi. Sesler şimdi daha alçaktı ve arada bir gelen gülüşmeler tüylerini ürpertti. Yarın sabaha kadar hayatta kalacağını bir an bile düşünmemişti. Şimdi Niki büyük bir soygun için kendisini yarın sabah bankaya götürmeyi planlıyordu ama bu plan uzun sürmeyecekti. İçlerinden biri sağduyusunu geri kazanacak ve bunun işe yaramayacağını veya burada buz nedeniyle mahsur kaldıklarını fark edeceklerdi. Onlardan biri harekete geçecekti ve Lolly sabaha daha çok varken ölecekti.

Sesler ve gülüşme durdu. Kulaklarını dört açtı ve bir an sonra, biraz homurdanma ve arada bir inleme duydu. Midesi kabardı ama Tanrı'ya şükür onlar başka türlü meşguldü. Şimdi kaçmanın tam zamanıydı.

Kullanabileceği başka bir şey olup olmadığını görmek için odanın etrafına hızla bakındı. Sadece yastık kılıfları almıştı ama üzerini örtecek herhangi bir şeyin olması, hiç olmamasından daha iyiydi, dolayısıyla bunları yastıklardan

çektii ve başının üzerinde bağladı. Pijama gömleği bir atkı gibi ikiye katladı. Onun üstüne kalan flanel gömleği bağladı, artık elinden geldiğince hazırıldı.

Eğreti ipini alarak bir kez daha düğüme asılıp yatağa bağını sağlamlaştırdı. Pencereye doğru geri geri giderek diğer düğümleri de denedi. Yeterince sağlam görünüyörlardı, dayanmaları lazımdı.

Ya şimdiydi ya da hiç. Pencerenin kilidini açtı ve pencere kolunu yukarı çekti. Hiçbir şey olmadı. Daha fazla kas gücü kullanarak yeniden çekti. Hâlâ bir şey yoktu. Midesi hopladı. Bu aptal lanet pencere sıkışmıştı ve bir şekilde bunu açamazsa kendisi de sıkışmış olacaktı. Umutsuzca pencere kolunu iki eliyle tutarak dizlerini eğdi ve bacak kaslarıyla da çabaladı ve kapı kulağa sağır edici bir gürültü gibi gelen bir sesle ancak bir iki-üç santim kalktıktan sonra yeniden durdu.

Başını soğuk cama dayadı, alnına soğuğun nasıl iyi geldiğini ancak belli belirsiz fark edebildi. Bunu yapabiliirdi. Bunu yapması gerekiyordu. Gerekirse, camı kıracak ve gürültünün duyulması riskini alacaktı. Öyle ya da böyle bu evden çıkacaktı.

Bir şey evin kenarına, pencerenin tam altına çarpıp tok bir ses çıkardı ve neredeyse aklı başından gidiyordu. Sesi neyin çıkardığını bilmiyordu ama ya Niki ve Darwin bunu duy- muşlarsa ve araştırmaya gelmişlerse? Başını çevirip acıyla donarak kapıya baktı, onların merdivenden yukarı çıkıp çıkmadıklarını duymaya çalıştı ama kapıdan bu kadar uzaktayken hiçbir şey duymadı. Çıldırılmış gibi neredeyse hıçkırarak, pencere koluna asıldı ve sertçe çekmeye başladı.

Pencerenin diğer yanında bir adamın başı göründü. Az kalsın bir çığlık koparıyordu ve nefessiz kalarak bir elini ağzına bastırdı. Öylece baktı, o kadar korkmuştu ki zar zor hareket edebiliyordu ve birdenbire onu tanıdı. Kalbi hopladı ve dizleri neredeyse çözölüyordu. Üzerini saran rahatlama hissi, şu an özlediği güneş kadar sıcaktı.

Gabriel McQueen.

4. BÖLÜM

Ana yoldan sapar sapmaz yağmur ve alçak bulutlar birlikte o kadar yoğunlaşmıştı ki, görebilmek için Gabriel'in farlarını yakması gerekmişti. Rüzgâr da hızlanmıştı, ağaçları sallıyor ve kamyonun etrafında uğulduyordu. Rüzgâr kötüydü, dalların ve ağaçların çok daha erken düşmelerine neden olacaktı.

Sam'le olmayı çok daha fazla tercih ederdi ama bir kez olsun geri dönüp babasına dağa çıkmayı başaramadığını söylemeyi düşünmemiştir. Vazgeçmek genlerine işlemiş değildi, Lolly'yi saçlarından sürüklemesi gerekse bile dağdan çekip alacaktı. Gabriel'i bu göreve gönderdiğinde babasının aklından geçen büyük ihtimalle bu değildi, ama ne de olsa şerif, Lolly'yi Gabriel'in tanıdığı kadar tanımıyordu.

Lolly daima şımarık bir çocuk olmuştu, burnu havada, herkesten daha iyi olduğuna inanmıştı. Bazı çocuklar şakayı kaldırırıldı, Lolly onlardan biri değildi.

Düşmanlık ondan dalga dalga yayılırdı. Bir keresinde Lolly kendisine tam bir küçümsemeyle bakmış ve "Solucan!" demişti. Kendisi tepkisini gizlemiş ama içinden onun kendisini bir tek kelimeyle böyle baştan aşağı hiçe saymasına öfkelenmişti. Şerifin oğluydu, popülerdi, atletikti, her yere davet edilirdi ve o bir solucan olduğunu mu düşünüyordu? O kendini ne zannediyordu ki? Ya tabii, o bir Helton'du ve Gabriel gibi insanlarla arkadaş olmazdı.

Lolly kendim diğer herkesten ayrı tutardı, bir kalabalığın parçası olmaz, partilerin hiçbirine gitmezdi. Geriye dönüp baktığında, Gabriel onun partilerden birine davet edilip edilmediğini merak etti. Büyük ihtimalle... ama sadece belediye başkanının kızı olduğu için. Çocukların hiçbirini onu sevmezdi ve hiçbir yere onu isteyerek davet etmezdi. Bunun onun hoşuna gidip gitmediğini bilmiyordu, çünkü o kesinlikle katılımcı biri değildi. Dâhil olduğu tek okul aktivitesi burnunu bir kitaba gömülü tutmaktı, eğer bu sayılıyorsa

Onun hâlâ böyle -farklı ve yalnız- olup olmadığını merak etti. Araya yıllar girince, şimdi artık hangisinin daha önce geldiğini merak ediyordu: Davranışı mı yoksa alay etmeler mi? Kendi annesiyle babası onu yeterince seviyormuş gibi görünüyordu. Cep telefonu kapsama alanı dışında olan ve neyin yaklaştığından büyük ihtimalle habersiz olan kişi Lolly Helton'dan başka biri olsaydı, babası kendisini bu işe göndermeye tenezzül eder miydi? Harlan McQueen, Heltonlar ile ömür boyu arkadaş olmuştu ve sırf Heltonlar Florida'ya taşınıp buz fırtınalarını ve karı, arada bir gelen kasırgalarla değiş tokuş ettiler diye bu değişmemişti.

Bütün bu yıllardan sonra onunla yeniden karşılaşmak ilgi çekici olmalıydı. Kendisiyle birlikte kasabaya geri dönmek konusunda onun itiraz etmeyeceğini umdu.

Radyoda yeni bir hava durumu raporu yayınlanmaya başladı ve dinlemek için sesi açtı, fırtına beklenenden daha hızlı olarak en kötü durumuna geçecekmiş gibi görünüyordu belli ki. Yavaşladı, ağaçlara bakıp buzlanmayı kontrol etti. Elbette Lolly bile burada muhtemelen haftalar boyunca elektrikten yoksun olarak mahsur kalmadan önce bu dağdan çıkmanın akıllıca olduğunu görecekti. Önlem olarak bir sürü stok toplamadığı takdirde yemeksiz de olacaktı. Eğer ağaçlar yeterince buz kaplarsa, bazıları devrilip yolu kapatacaktı. Bu yolu temizlemek bölge yetkilileri için büyük bir öncelik olmayacaktı, çünkü Helton evi oradaki tek evdi. Daha önce orada iki ev daha vardı ama biri yıllar önce yanmıştı ve diğeri o kadar bakımsızdı ki yetkililer buna el koymuş ve yıkmıştı.

Öyle ya da böyle, bu göreve fazladan bir dakika bile harcamak istemiyordu. Kendisine söyleneni yapacak, sonra elinden geldiğinde kışını bu dağdan kurtaracaktı. Sam'i her gün özlüyordu ama genelde kendisini işe tamamen verebilirdi. Şimdi çocuk bu kadar yakınken, ondan ayrı olmak neredeyse fiziksel bir acıydı.

Yol keskin bir viraj yaptı ve sarp bir eğimle yukarı doğru kıvrıldı. Tekerlekleri asfaltta patinaj yaptı ve ayağını gaz pedalından çekti, kamyonu ağır ağır ilerlemeye bıraktı. Yol şimdiden buzlanmış mıydı, yoksa ıslak asfaltın sarplığından dolayı mı patinaj yapmıştı? Kar tekerleklerinin buzun üzerinde en

ufak bir önemi yoktu, zincirler dışında hiçbir şeyin yoktu ama burada Maine'de bile çok fazla kişinin zincirleri yoktu. Eğer hava bu kadar kötüyse yapılacak akıllıca iş, dizini kırıp oturmak ve beklemektir, Pazar gezmesine çıkmak değil.

Lanet olsun Lolly'ye, neden daha ulaşılabilir bir evde kalmamıştı ki? Bu kahrolası yol, kamyonundan daha geniş değildi ve ağaçlar baktığında kendisini kaygılandırarak bir şekilde asfaltın üzerinde sarkıyordu. Eğer buz kötü olursa bunlar sadece ölümcül olmayacak ama ayrıca geride kalan her ışığı bloke ederek yolu daha da karanlık bir hâle getireceklerdi.

Kamyonundaki ısı göstergesi dışarıdaki ısının artık 0 derece olduğunu gösterdi. Harika. Lanet olsun, harika. Daha kendisi bakarken bile dijital ekran eksi 0,5'a düşmüştü. Yol yukarı tırmandıkça ısı da bir kaya gibi düşüyordu. Yoldaki buzdu, tamam. Daha da yavaşladı, kamyonun ağırlığıyla mümkün olduğunca çekiş gücünü göstermesine izin verdi.

Dönmek bir seçenek bile değildi, kamyonu fazla büyüktü, yol fazla dardı ve sol taraf sarp bir inişten başka bir şey değildi. Dönebileceği ilk yer Lolly'nin evi olacaktı. Bir koşu bandındaki fare gibi, sıkışmıştı, çıkacak hiçbir yolu yoktu.

Hayal kırıklığı ve öfkesi birkaç derece arttı. Eğer oraya giderse ve evde kimse olmazsa, eğer Lolly kasabayı o öğleden sonra terk etmişse ve şerif bunu fark etmemişse, Gabriel oldukça öfkelenecekti. Babasına kızamazdı ama Lolly başka bir konuydu. Ne kadar düşüncesiz bir sürtüğünü ona söylemek için özellikle peşine düşüp onu yakalayacaktı.

Büyük ihtimalle onu olması gereken yerde, her zamanki gibi soğukkanlı ve başına buyruk bir hâlde, evinde oğluyla oturuyor olabileceken bir lanet buz fırtınasının ortasında kendi kapısında görünmesine şaşırılmış olarak bulacaktı. Lanet olsun, kendisi ona ulaşmak için hayatını tehlikeye atıyordu ve bu kendisini daha da öfkeliyordu, çünkü Sam için hayatta kalması gerekiyordu. Bu küçük çocuk zaten annesini kaybetmişti ve dört yaşındaki birinin atlatabilmesi için bu çok fazlaydı. Tanrı'ya şükür ki Mariane öldüğünde birbirlerinin yanındaydılar, Sam olmadan bunu nasıl atlatabileceğini hayal bile edemiyordu. Şimdi kendisinin başına bir şey gelirse Sam ne yapacaktı? Gabriel oraya gitmeye karar veremiyordu.

Kamyon sarp yoldan yukarı yavaşça harekete geçti ama tekerleklerin biraz döndüğünü hissedebiliyordu, yüzey daha da kayganlaşırken kamyonun sağa kaydığını hissedebiliyordu. Yukarı gittikçe daha da kötü olacaktı.

Bu düşünceye daha yeni vardığı sırada bir sağ viraja ilerlemişti ve birdenbire kamyon sağa doğru kaymaya başladı. Sadece tekerlekler patinaj yapmıyordu, bütün kamyon yol kenarına hareket ediyordu, eğim ne kadar hafif olsa da kendisini virajın içine çekiyordu. Sağ tekerlekler asfaltı terk edip dağ sırtına çarpar çarpmaz çekiş gücü kazandılar ve onu dış kenara fırlatarak döndürmeye başladılar. Orada uzun sarp bir inişten başka bir şey yoktu.

Gabriel vitesi nötre alarak tekerleklerin çekişini durdurdu ve kamyonu tekrar geriye, içeri doğru kaydırды. Kamyonunun çekiş gücü yoktu, dolayısıyla fren yapmak bir seçenek değildi, bunun yerine kamyonun ivmesiyle çalıştı ve kenardan uzaklaşarak dağın olduğu tarafa geldi. Bir gümlemeyle, sağ ön

tekerlek yol boyunca giden sıg hendeği geçti ve tamponu yokuşun yumuşak çamuruna saplanarak onu durdurdu.

Küfürleri arka arkaya sıralayarak, buzlu ön camdan önündeki yola baktı.

Kamyonunun bu tepeyi çıkmasının imkânı yoktu ve bunu hiçbir şekilde denemeyecekti. Yağmur hâlâ yağıyordu, kötülük yaparcasına nazik bir yağmurdu, akıp gidecek kadar şiddetli değildi. Aksaydı, ağaçlarda oluşacak buzun miktarı azalacaktı. Hayır, bu olabilecek en kötü yağmurdu, yavaş hafif bir yağmurdu, daha yapraklardan ve dallardan kayamadan soğuktan donacak bir yağmurdu ve şimdi yolu araba kullanmaya elverişsiz hâle getirmişti. Kalbinde bir buruklukla omzunun üzerinden arkasındaki yola baktı, az önce manevra yaptığı bazı yamaçları ve virajları aklında tuttu.

Kahretsin, lanet olsun, hay aksi! Eğer kasabaya bir saat önce gelseydi, Helton evine gidebilir ve sorunsuz geri dönebilirdi. Bir saat geç gelseydi, bu kadar uzağa gitmek bile zaten imkânsız olurdu. Bunun yerine, yolun yarısında kışının sıkışıp kalması için tam zamanında gelmişti.

Kahretsin. Yolun kalanını yürümesi gerekecekti.

Hava geçirmez şapkasını, kulaklarına kadar çekebildiği bir bereyle değiştirdi, annesinin verdiği başlıklı paçooya güç bela girdi -Ford büyük bir kamyondu ama kendisi büyük bir adamdı ve çok geniş bir alana ihtiyacı vardı- sonra eldivenlerini taktı. Botları da su geçirmez ve sıcaktı, dolayısıyla hiç olmazsa hava için uygun giyinmişti.

El fenerini kaptı ve kamyonundan indi, kapıyı intikam hissiyle hâlâ küfrederek kapattı. Orduda geçirdiği yıllarda öğrendiği bütün sözleri ve çeşitlemelerini söyledi, bunların da sayısı fazlaydı. Neden olmasın? Kimse kendisini duyamazdı, çünkü sağduyu sahibi herkes evlerinde fırtınaya hazırlanıyorlardı. Kendisi değil. Kendisinin Bay Doğru'yu oynayarak bu lanet fırtınada dışarıda olması gerekiyordu.

Kulaklarını korumak için başını eğdi ve paçonun büzme ipini çekip düğümledi, böylece rüzgâr onu geriye uçuramayacaktı. İhtiyaç duyduğu son şey, başının ıslanmasıydı. Dar, yabani ot dolu çıkık şeridin kendisine kaygan yoldan daha iyi bir yürüme alanı sağladığı yol kenarına hareket ederek, ağır ağır ilerledi, Helton evinde geceyi geçirmesi gerekeceğini fark ederek midesine bir ağırlık çöktü. Şu anda yürümeye karar vermedikçe dağdan aşağı inmesinin imkânı yoktu ve bir buz fırtınasında kasabaya geri yürümek lanet bir intihar gibi olacaktı, en azından şimdi. Yağmur durduktan sonra yürümek daha mümkün olacaktı. Muhtemelen gözü kapalı nankörlük yapacak olan Lolly Helton'la geceyi geçirmek daha iyi seçenektir... hemen hemen. O zaman bile, sadece Sam'i düşünmek, ibreyi kalmaya doğru yönleltiyordu.

Yürümek, yol kenarı şeridinde olsa bile, düşündüğünden daha riskliydi. Kahretsin, yoldan çıkmadan bu kadar uzağa nasıl gidebilmişti ki? Birkaç kez, ayakları kaydığı anda, düşmemek için asılan ağaç dallarından birini tutması gerekmişti. El fenerinin ışığını dallara tuttuğunda ve üzerilerini çoktan kaplamış olan buz katmanını gördüğünde bir önsezi benliğini sardı.

Hiç olmazsa yamacın doruğuna çıkmayı başarmıştı. Yol orada alçalıyor, sonra bir kez daha kıvrılıyordu ama ileri baktığında Helton evinin ışıklarını gördü. Demek ki Lolly oradaydı ve gün içinde daha önce oradan kaçmamıştı. Çılgınca gezisinin boş yere olmadığına memnun mu, yoksa bunu yapması gerektiği için kızgın mı olması gerektiğini bilmiyordu. Belki de ikisi de. Öfke içindeydi ve böyle kalmak istiyordu.

Işıkları görebilse de ev hâlâ neredeyse 200 metre ötedeydi, sağda, üç tarafı ağaçlarla çevrili bir açık alanın içinde duruyordu. Artık dorukta olduğuna göre, neredeyse, dağın kendisini buz gibi esen rüzgârdan ne kadar iyi koruduğunu fark etti, nitekim rüzgâr kendisine öyle şiddetle çekiç gibi çarptı ki neredeyse arkaya düşüyordu. Soma başka bir esinti kendisine vurmadan önce ilerlemeye başladı. Bedenini kuru tutan kat kat giysileri ve pañçoya rağmen, rüzgâr vücut ısısını düşürdü ve titredi.

İki termos şişesini kamyonda bırakmıştı. Harika. Oldukça yakın bir zamanda bir bardak kahve için çok şey verecekti ama hiçbir şekilde bunun için geri dönmeyecekti. Rüzgârın uçurduğu buz kristallerini yüzünden sildi. Belki Lollipop'un kahvesi vardı. Ama varsa, muhtemelen baharatlı bir saçmalık olacaktı ama eğer sıcaksa, bunu içecekti.

Tabii onun kendisini içeri alacağı farz edilirse.

Gabriel eve yaklaştığında öfkesini birazcık içine attı. Lolly hatırladığı şımarık ergen olalı birçok yıl geçmişti. Kendisi aynı kişi değildi, dolayısıyla o da olmayabilirdi. Kendi insanları söz konusu olduğunda şerifin bir kontrol hastası olması onun suçu değildi. Çoğu kanun adamı aksi yönde bir bilgi almadıkça kendi seçmenlerinin kendi başlarının çaresine bakabildiklerini farz etmekten memnun olurdu. Harlan Mac- Queen değildi.

Alt katta bütün ışıklar yanıyormuş gibiydi, ayrıca yukarıda, sağda ön odada ışık vardı. Ön verandanın yanında park hâlinde bir Mercedes cip duruyordu ve arkasında eski, yıkık dökük bir Blazer. Lolly'nin Mercedes'i kullandığını görebiliyordu ama hay aksi, Blazer da kimindi?

Lanet olsun belki bir tür romantik randevusu vardı. Şimdi ne yapması gerekiyordu? Lolly işinin yarıda kesilmesini istemezdi ve kendisi de yarıda kesmeyi hiçbir şekilde istemezdi. Bununla birlikte diğer tek seçeneği, kamyonu geri dönmek ve geceyi orada geçirmektir. Donarak ölmek için gecenin büyük kısmında kamyonu çalışır durumda bırakabilmesi için depoda yeterince benzin olmasını umarak, aynı zamanda kendisinin -ve kamyonun- düşen bir ağaç dalıyla ezilmemesi için dua ederek. Bu nedenle Lollipop'un rahatsız edilmesi gerektiğini düşündü.

Bin kere lanet olsun.

Sonra kaşlarını çatarak iki arabaya baktı. Bu tuhaftı. Garaj tam orada evin arkasındayken neden Mercedes bir buz fırtınasında dışarıda bırakılmıştı? Neden arabasını korumak için oraya park etmemişti?

İçgüdüsel olarak el fenerini söndürdü.

Veranda basamaklarını çıkmadan önce, koyu bir gölgeye sığındı ve tamamen durdu. Buz etrafında dans ediyor, yüzüne biber gibi serpiliyor, mantosuna,

botlarına ve eldivenlerine yapışuyordu. Yolunda olmayan bir şeyler vardı. Her ne kadar askeri versiyon olsa da yürütmede uzun bir süre geçirmiş ve içgüdülerini dinlemeyi öğrenmişti. Şu anda, içindeki her şey tedbirle yaklaşmasını kendisine söylüyordu. Belki biraz sevişmeden başka hiçbir şey yoktu ama o kapıyı çalmadan önce bundan emin olması gerekiyordu. Hiç olmazsa babası Lolly'nin orada tamamen yalnız olduğu konusunda haksızdı.

Gabriel gölgede kalarak verandanın sonuna ve merdivenlerden yukarı ilerledi. Bu eski bir ahşap verandaydı ve döşeme tahtalarının kenarında kalarak dikkatle adım atıyordu, orada gıcırdama olması ihtimali en azdı. Pencerelemin hiçbirine yaklaşmadı ama oturma odasına açılan kısmen açık perdelerden bakabilece kadar yer değıştirdi, orada birkaç ışık yanarak, oradaki adamla kadını aydınlatıyordu.

Adam araca aitmiş gibi görünüyordu. Dağınık, zayıf, kötü görünüşlü ve sanki kilo kaybetmiş gibi üzerinden sarkan kıyafetler giyiyordu—ya da bunlar ona ait değildi. Gabriel'in sadece arkadan görebildiğı kadın da acı verici derecede zayıftı. Tel tel koyu renk saçlar arkasında uzanıyordu. Rengi solmuş kot pantolon, kalçasının olması gereken yerde bollanıyordu.

Lolly'nin saçları kahverengiydi ama kırk pound kaybetmiş ve bir kaybedenle takılmaya mı başlamıştı? Gabriel odanın geri kalanına göz attı ve bakışları kahve masasına saçılmış öteberiye takıldı. Lanet olsun! Neye baktığını biliyordu ve bağırsakları gerildi. Eğer o Lolly'yse, meth de kullanmaya başlamış demektir. İşte bu nedenle böyle acı verici derecede zayıftı.

Bu mümkün olamazdı. Babası böyle bir şeyi fark edecek, Lolly'nin meth'e alıştığını bilecekti. Uyuşturucu bütün ülkede tahribata yol açıyordu ve askerde bile bu pislikle uğraşması gerekmişti. Kullananları fiziksel açıdan enkaza çeviriyor, dişlerini tamamen çürütüyor, hayatlarını alıp götürüyor ve çoğu zaman onları öldürüyordu.

Adam kadını kalçasının bulunması gereken yerden tutmak için uzandı ve kadın bu hareketle hakarete uğramış gibi hissetmek yerine güldü. Kadın arkaya ve arkadaşının kucağına düştüğünde Gabriel onun fazla gürültülü sert kahkahasını duydu. Bir eli kalktı ve Gabriel onun taşıdığı tabancayı gördü, bir revolverdi, büyük bir taneydi, .357 hatta .44. Adrenalin damarlarında kaynarak, telaşını hızla arttırdı. Yanında bir silah yoktu, buraya silahlı gelmesi gerekeceğı aklına bile gelmemişti.

Silahlı kadın döndü ve Gabriel, onun kendisini pencereden göremeyeceğı kadar geriye çekildi. Ani bir rahatlama hissi içini doldurdu. İnce, harcanıp gitmiş, köşeli yüz, tanıdığı hiç kimseye ait değildi. Belki Lolly'yi görmeyeli yıllar geçmişti ama kimse, methle bile bu kadar değışemezdi. Lolly değildi o.

Bu Lolly'nin temiz olduğu anlamına gelmiyordu. Onlar onun arkadaşları mıydı? Lolly Helton başka türlü mü değışmişti, belki fiziksel açıdan değil ama olduğu kişi açısından? Eğer uyuşturucu satıcısı olduysa ve bu pisliğe bağımlı olduysa, geri dönecek ve şansını kamyonda deneyecekti. Başka ne yapabiliirdi ki? Nedense oturma odasındaki çiftin, işlerinin yarıda kesilmesini iyi karşılamayacaklarını düşünmüştü. Meth kullanıcıları saldırganı, beklenmedik

hareketlerde bulunurlardı. Belki kapıyı vurur vurmaz kendisine ateş edeceklerdi.

Ama Lolly neredeydi? Onun iyi durumda olduğunu gözleriyle görmeden oradan ayrılamazdı. Fırtınada dışarıda bırakılmış Mercedes kendisini huzursuz ediyordu. Bu ikisi içeri zorla girip onu öldürmüş müydü? Meth bağımlılarıyla her şey olabilir ve olabileceklerin hiçbiri iyi değildi.

Yukarıdan yansıyan ışığı hatırlayarak, verandadan çıktığı kadar sessiz ayrıldı ve pencereleri görene kadar geriye çekildi. Ön pencerenin perdeleri çekilmişti bu nedenle evin yan cephesine döndü. Hiç olmazsa o penceredeki perdeler açıktı. İkinci kattaki pencereyi görebilmesi için iyice avlunun içlerine hareket etmesi gerektiği ve işte oradaydı.

Lolly odada hareket ediyor, arada bir pencerenin yanından geçiyordu. Aşağıdaki çift gibi yüzü ince ve harcanıp gitmiş değildi ve buradan bile onun bir şeyler planladığını görebiliyordu. Bir sweatshirt giydi, ama zaten tuhaf bir şekilde biçimsiz ve yumrulu görünen bir şey giymişti bile.

Sanki bulabildiği her kıyafeti üzerine geçiriyormuş gibiydi.

Sanki o kaçmaya hazırlanıyormuş gibiydi.

Gabriel derin bir nefes aldı, ciğerlerindeki soğuğa ve etrafını saran soğuk havaya aldırış etmeden. Kahretsin, babası haklıydı. Yine. Lolly'nin gerçekten kurtarılmaya ihtiyacı vardı.

Ayrı duran garaja baktı. Belki orada bir merdiven bulabilirdi.

5.BÖLÜM

Her evin bir merdivene ihtiyacı vardır, diye düşündü, ev yılda sadece birkaç kez kullanılsa bile. Elbette etrafta bir tane olacaktı, babası Bay Helton'un dikkatli bir adam olduğunu hep söylerdi ve dikkatli bir adamın bir merdiveni olurdu. Dikkatli bir adamın bir merdiveni koyabileceği en akla yatkın yer garajdı, değil mi? Tedbiri elden bırakmadan, garaja açılan yan kapıyı açtı, içeriyi görebilmek için el fenerini yaktı. Garaj oldukça küçüktü, ailelerin çoğunun sadece bir arabaya sahip oldukları bir zamanda yapılmıştı ve çoğunlukla boştu. Orada bazı ufak tefek şeyler, birkaç açılır kapanır bahçe sandalyesi ve -evet!- bir merdiven vardı.

Onu bahçe sandalyelerinin arkasından çekip çıkardı ve içi burkuldu. Bu fazla uzun bir merdiven değildi. Öncelikle, Lolly'nin penceresine kadar uzanmayacaktı. Ayrıca, ahşaptı ve eskiydi. Basamaklar iyi durumda değildi, ikisi kırık ve diğerlerinin de ağırlığına dayanabileceğinden hiç emin değildi. Ama Lolly kendisi kadar ağır değildi ve bunu kullanacak olan oydu, dolayısıyla belki onun aşağı inmesine yetecek kadar dayanacaktı. Aksi takdirde... o hâlde onun atlayacağını umuyordu. 'Hayır, kahretsin, onu yakalamam gerekecekti.' diye düşündü yüzünü asarak. Şansının yaver gittiği ölçüde, onu yakalamadığı takdirde muhtemelen o üzerine düşecek ve bacağını veya birkaç kaburgasını kıracaktı.

Belki Lolly'nin aşağı inmek için başka bir yöntemi vardı ...mesela, eski-çarşaf-herbirine-bağlanmış ipi. Eğer kaçma hazırlığı yapıyorsa,

kesinlikle aklında bir şey var demekti. Belki merdivene ihtiyaç kalmayacaktı. Bunun olmayacağını fazlasıyla umuyordu, çünkü merdiven yarı çürümüş bir ölüm tuzağıydı.

Ama merdiveni garajdan eve taşırken tekrar yukarı pencereye baktı ve Lolly'nin var gücüyle pencereye asılarak, bunu açmaya çalıştığını gördü. Lolly durdu, bir kez daha tuttu ve denedi. Görebildiği kadarıyla pencere bir milim bile kıpırdamamıştı.

Yeniden ama bu sefer sessizce küfrederek, planını gözden geçirdi. Yukarı çıkması ve o lanet pencereyi kaldırması gerekiyordu. Lolly'nin yere nasıl inmeyi planladığının önemi yoktu, pencereden çıkamazsa hiçbir yere gidemezdi. Yukarı sessiz bir dua gönderdi. Belki merdiven dayanacaktı.

Merdivenin konumunu ayarlamak için yukarı bakması gerekti ve buzlu yağmur doğrudan yüzüne, gözlerine yağdı. Ani bir rüzgâr bastırarak merdiveni yakaladı, az kalsın onu ellerinden çekip alıyordu. Hiçbir gürültü çıkarmadan merdiveni eve dayamak incelikli bir iş olacaktı. Her ihtimale karşı, operasyonu aklından geçirdi: Amaç merdiveni düşmeden ve boynunu kırmadan yukarı kaldırmak, pencereyi açmak, düşmeden ve boynunu kırmadan merdivenden inmek ve Lolly'yi düştüğü takdirde yakalamak için merdivenin altına yerleşmekti; böylece o kendi boynunu kiralayacaktı. Bu kadar basit.

Ha, evet: Bunu hiç gürültü çıkarmadan ve oturma odasındaki iki meth bağımlısını uyarmadan, beş saniye gibi bir zamanda yapması gerekiyordu.

Hiç sorun değil, diye düşündü alay ederek. Çok kolay.

Merdiveni yukarı kaldırdı, bunu eve giderek daha fazla yaklaştırırken iki eliyle sabit tuttu, ta ki merdiven pencerenin altına zar zor duyulabilir bir sesle yerleşene kadar. Yine de evin içinde ses daha yüksek duyuluyor olmalıydı, çünkü Lolly'nin sanki birisi cama pat diye vurmuş gibi geriye sıçradığını görmüştü. Kahretsin, merdiven pencere eşiğinin rahat üç adını aşağısında bitiyordu, bu da kendisinin pencereyi açarken yeterince kas gücü koyabilmesi için doğrudan en üst basamağa kadar çıkması gerektiği anlamına geliyordu.

Ertelemenin hiçbir sebebi yoktu, bu nedenle merdiveni dışından sıkıca tuttu ve çıkmaya başladı, botlarını basamakların iskelete çivilendikleri ve ağırlığı altında kırılma ihtimallerinin daha az olduğu dış kenarlarına yerleştiriyordu. Birkaç saniye içinde, en üst basamakta tehlikeli bir şekilde durarak, deli gibi dua ediyor ve Lolly Helton'a bakıyordu; o da kendisine bağırırmaya mı yoksa bayılmaya mı karar vereceğini bilemeyerek bakıyordu.

Tanrı'ya şükür, ikisini de yapmadı. Bunun yerine Lolly'nin ismini söyleyerek dudaklarını hareket ettirdiğini gördü sonra Lolly, kendisini toplamadan önce kısa bir an gözlerini kapattı.

Yeniden gözlerini açtığı anda, Gabriel bir parmağını dudaklarına götürerek, ona sessiz olmasını işaret etti. O da başını salladı, yüzü açıkça belli olan bir rahatlama ifadesine büründü.

Lolly pencereyi zaten birazcık kaldırmayı başarmıştı. Gabriel eldivenli parmaklarını aralığa bastırdı ve yukarı kaldırmaya çalıştı ama pencere çok az hareket edebiliyordu. Yapışacak şekilde boyanmamıştı ve kilitli değildi, ama

eski ahşap yamulmuştu. Kaslarını gererek, yeniden denedi, elindeki her şeyi çabaya kattı ve rüzgârın uğultusunun çıkardığı gürültüyü bastırmasını umdu. Merdiven sallandı ama Gabriel yüksekteki konumunun tehlikesine aldırmış etmedi ve yeniden pencereye asıldı. Lolly'yi evden dışarı çıkarması gerekiyordu, eğer düşerse, düşecekti, o kadar. Bununla bu olduğu zaman ilgilenecekti.

Üçüncü denemesinde, pencere koparak serbest kaldı ve gıcırtılı bir sesle yukarı kaydı. Gabriel pervazı itip oynatarak, birkaç santimlik açıklık daha kazandı. Pencere tamamen yukarıda değildi ama belki de bu yeterliydi.

Kısa bir bakışla Lolly'nin arkasındaki odaya göz attı, yataktan çarşaf lar çıkarılmıştı ve yatağın ayağının etrafına bir çarşafın ucu yeterince sağlam bir şekilde bağlanmıştı. Sonra ona baktı ve ilk defa olarak onun yüzünün bir kenarının yaralı ve şişkin olduğunu gördü. İçini hemen, derin ve şaşkınlık verici derecede vahşi bir öfke kapladı. Bir kadını taciz eden herhangi bir aşağılık, damarına basmış olurdu, ama onun Lolly olması bir şekilde kendisini özellikle şiddetli etkilemişti. Öfkesine hâkim oldu, çünkü şimdi kontrolü kaybetmenin zamanı değildi. Onu güvenli bir şekilde buradan uzaklaştırması gerekiyordu, bu kendisinin ilk amacıydı. Her ne kadar aşağıdaki pisliklere girişmeyi çok istese de onlar silahlıydı ve kendisi değildi... ve şu anda hava, iki silahlı, uçmuş uyuşturucu bağımlısı kadar tehlikeliydi. Tek endişesi Lolly ile kendisini dağdan indirmek olmalıydı. Diğer her şey bekleyebilirdi.

Ayrıca, babasının eve dönmesini bekleyen küçük bir oğlu varken hayatını düşünmeden tehlikeye atmayacaktı. Onlar muhtemelen neyin bu kadar uzun sürdüğünü merak ederek çoktan kendisini özlemeye başlamışlardı bile.

"Oturma odasında iki tane gördüm," dedi, sesini alçak tutarak. "Daha fazla var mı?"

Lolly başını salladı. "Sadece bu ikisi." Onun da sesi kendisinininki kadar alçaktı.

Açık kapıya uzandı ve onun yaralı yanağını eliyle kapladı, eldiveni soğuk ve ıslaktı ve onun yüzüne iyi geliyor olmalıydı, çünkü Lolly yumuşak küçük bir inleme çıkarmış ve başını deri eldivene eğmişti. Gabriel onun merdiveni tek başına inip inemeyeceğini bilme ihtiyacı duyarak, "Başka bir yerin acıyor mu?" diye sordu. İyi durumda dolaşıyordu ama adrenalin onu yönlendiriyor olabilirdi, yüksek bir adrenalinle insanların şaşkıncu şeyler yaptıklarını görmüştü.

Lolly omuzlarını dikerek fısıltıyla, "Omzum ve belim yaralandı ama ben iyiyim," dedi. Heyecanla ekledi, "Gidelim buradan."

Gördüğü kadarıyla Lolly mümkün olduğunca fazla deriyi örtmüştü: başı ve kulakları bile katlanmış kumaşlarla hafifçe korunmuştu ve bunun üzerine bir flanel gömlek bağlanmıştı. Giysilerini kat kat giymişti ve elindeki çarşaf ların uzunluğuna bakılırsa oldukça iyi planlanmış bir kaçışın hazırlığı içindeydi. Eğer pencere sıkışmış olmasaydı, onu bulduğu zaman yerde ve kasaba yolunda olabilirdi.

Lolly çarşaf ve battaniyelerden oluşan ipi aşağı sarkıttı ve bir bacağını pencereden dışarı koydu. "Bekle," dedi Gabriel, hızlı düşünerek. Eğer ipi pencereden atarsa ve asılı bırakırsa ve kendisi o indikten sonra merdiveni uzağa

koyarsa, aşağıdaki pislikler onun kendi başına kaçtığını düşüneceklerdi. Böylece eğer onlar fırtınada dışarı çıkacak kadar aptallık edip onun peşine düşerlerse, onun yalnız olmadığını fark ettikleri takdirde -fark ederlerse eğer- şaşırıp kalacaklardı. Plandan aynı çabuklukta vazgeçti, çünkü alt çarşaf oturma odasının penceresinin tam önüne çarpabilirdi bu da onları gerekenden daha kısa sürede alarma geçirirdi. Onların pencereden merdiveni görmemiş olmalarını umarak nefesini tutuyordu, hiç olmazsa eski ahşap koyuydu ve beyaz bir çarşaf kadar kolayca belli olmuyordu.

Lolly'ye bir kez daha dikkatle baktı. Sıcak giyinmek için elinden geleni yapmıştı ama yağmur bütün bu katlardan geçip sızacaktı ve o zaman onun başı büyük belada olacaktı.

Gabriel dikkatle hareket ederek, altında köhne merdiven sallanırken pañosunu çıkardı ve pencereden uzattı. Lolly bunu aldı, sonra ona keskin bir bakış attı. "Ya sana ne olacak?"

"Daha fazlasına ihtiyacın var, en azından benim mantom hava geçirmez." Paño buz kristalleriyle kaplıydı ama rüzgâra karşı onun giydiğinden daha fazla koruyordu. Kendi mantosu ağırdı, eldivenleri vardı ve ayakları sıcak, su geçirmez botlarla korunmuştu. Tek sorun, taktığı berenin tıpkı kamyonunda bir köşeye attığı şapka gibi su geçirmez olmamasıydı, ama başlıklı pañoğu Lolly'ye vereceğini bilmiyordu. Bere yağmuru bir süreliğine engelleyecekti ama sonunda başı ıslanacaktı ve bu iyi değildi. Kamyona gittiklerinde şapkasını yeniden takacaktı, çok fazla hipotermia riski olmadan bu kadar uzağı kadar dayanabilirdi.

"Ben tekrar iniyorum," diye fısıldadı. "Bu merdiven yarı çürümüş ve aynı anda ikimize birden dayanmaz." Merdivenin, kendisinin aşığı inmesine yetecek kadar süre dayanabileceğinden emin değildi ama dayanmazsa, yeniden A planına ve birbirine bağlanmış çarşafalara döneceklerdi. "İki kırık basamak var. Birisi yarı yolda aşığıda, birisi onun üç basamak altında. Ayağını basamakların dışına koy ortaya değil."

Lolly başını salladı ve pañoğu giysi katmanlarının üzerine giymeye başladı. Gabriel dikkatle merdivenden indi, ayakları tekrar buzlu yere güvenle basmadan derin bir nefes almadı. Boynunu rüzgârdan korumak için ceketinin yakasını yukarı çevirdi ve merdivene destek olabilecek şekilde yerleşti. Lolly, onun yerde olduğundan emin olmak için başını dışarı çıkardı, soma çabucak geri soktu ve bir bacağını pencereden dışarı çıkartarak, ayağıyla üst basamağı hissetti. Elbette buna ulaşamıyordu, çünkü merdiven yeterince uzun değildi. Sonunda pencere eşiğine oturdu, iki bacağını da dışarı çıkardı ve karnı üzerine gelinceye dek döndü. Merdiveni buldu, iki ayağını onun üzerine koydu ve dikkatle gıcırdayan merdivenden aşığı inmeye başladı. Gabriel onun sağ tarafını tuttuğunu fark etti ve dağıdan aşığı uzun yürüyüşe nasıl dayanacağını merak etti.

Buzdan dolayı tehlikelerle dolu olacak yürüyüş, saatler sürecekti. Normal koşullarda bunu denemeyecekti bile, ama koşullar normal değildi ve diğer tek seçenekleri basitçe saklanmak ve beklemektir... ama neyi beklemek? Oturma odasındaki meth bağımlıları da mahsur kalmışlardı, hiçbir yere gitmiyorlardı ama

en azından onlar sıcak bir evdeydiler. Kendisiyle Lolly buzun erimesini bekleyemezlerdi, çünkü bu en az bir hafta sürecekti. En iyi seçenekleri, ki bu iyi bir seçenek değildi ama diğer seçeneklerinden daha iyiydi, dağdan mümkün olduğunca hızlı bir şekilde buzun ağırlığı ağaç dallarını kürdanlar gibi kırmaya başlamadan önce inmekti. Ayrıca hareket ettiklerinde daha sıcak olacaktı.

Gabriel telaşlı bir fısıltıyla, "Eksik basamağı kolla," diye uyardı, Lolly buna ulaşmadan hemen önce. Lolly'nin adımını duraksadı. Tereddüt etti, sonra dengesini değiştirdi ve kayıp basamağı geçip basmak için sağ ayağını kullandı, böylece ağırlığının çoğunu yaralı olan sağ omzu yerine sol omzuna verecekti.

Bir parçalanma sesi, sonraki basamak da kırılmadan önce ona son uyarıydı ve Lolly yuvarlanarak aşağı düştü.

Uzun bir düşüş değildi ama bu koşullarda ve önlerindeki yürüyüşe bakılırsa, ayak burkulması, bacak kırılması kadar kötüydü. Gabriel içgüdüsel olarak merdiveni bıraktı ve Lolly'yi o yere düşmeden sıkı bir kucaklamayla kaptı. Merdiven takırdadı ve evin kenarına çarptı.

"Kahretsin!" dedi Gabriel, Lolly'yi ayakları üzerinde koyup onu belinden kavrayarak. İçerideki ikisinin eve çarpan merdiveni duymaması imkânsızdı. Harekete geçmeleri gerekiyordu –şimdi.

Gabriel, "Gidelim," dedi ve Lolly'yi peşinden sürükleyerek buzlu avludan hızla koşmaya başladı. Lolly bir itiraz sesi çıkarmadı, sadece başını eğdi ve ayakta kalmak için elinden geleni yaptı. Ayaklan sürçtü ve kaydılar ama Gabriel dengesini korudu. Bir keresinde Lolly kaymaya başladı ama Gabriel'in belini tutarak yardım edişiyse yeniden dengesini buldu. Sadece orman sınırına ulaşabilselerdi...

Arkalarında bir bağırış oldu ve bir kez silah atıldı, iki kez, kahretsin!

6. BÖLÜM

Lolly bir acı çığlığıyla aşağı düştü ve Gabriel, onun silahla yaralandığını düşündüğünde kısacık bir an boyunca zaman durdu. Soma Lolly ayakları üzerinde güçlkle ilerledi, onun elini tutup yeniden bırakmadan önce belli belirsiz bir öfkeyle, "Lanet olsun!" diye mırıldandı. Neredeyse hemen yeniden düştü, Gabriel'in botlarındaki kalın çizgiler ona fazla çekiş gücü vermiyordu ama Lolly'nin spor ayakkabılarının neredeyse hiç çekiş gücü yoktu.

Gabriel onu bir kez daha ayağa kaldırdı, Lolly bir acı çığlığı daha attı; Gabriel onun sağ koluyla yaralı sağ omzunu çektiğini fark ettiğinde çok geçti. Onu ayakta tutmak için, kolunu onun etrafına sardı ve tuttu, tutuşu öyle sertti ki onun itiraz etmesini bekledi ama Lolly hiç sesim çıkarmadı. Böyle birbirine kenetlenmiş bir hâlde koşmak imkânsızdı, tabii iki meth bağımlısı kendilerine sürekli ateş ederken yüzüstü yere serilmek istemiyorlarsa. En iyi seçenekleri hareket etmeye devam etmektir; ilerleyişleri ne kadar acı verici derecede yavaş görünürse görünsün.

En azından burada yukarıda hava karanlıktı, kasabanın ve diğer evlerin ışıklarından uzakta, saklanmak daha kolay olacaktı. Elbette bu, ayrıca dikkatli

olmaları gerektiği anlamına geliyordu, çünkü el fenerini yakmak arkalarına bir hedef tahtası yerleştirmek gibiydi. Yapabildikleri tek şey hareket etmeye devam etmektir, ağaçların içine girmek ve en iyisini umut etmek.

Her ne kadar son saati... son iki saati? Ne kadar zamanın geçtiğine dair hiçbir fikri yoktu... dehşet içinde, öldürülmeyi bekleyerek. Bir silah atışının ilk patlaması her nasılsa Lolly'yi hazırlıksız yakalamıştı, bütün vücudu sarsılmış ve kalbi öyle sert hoplamıştı ki sanki göğsünden fırlayacakmış gibi olmuştu. Ayağı tökezlemiş, buzlu çimde dengesini kaybetmiş ve düşmüştü. Soğuk hemen bacaklarını katılaştırmıştı. Panço, bir şekilde kendisini korumuştur ama bacağının ortasından aşağı kadar pantolonu ıslaktı. Kuru kalmak için gösterdiği bütün çabadan sonra, ilk iş olarak ıslak yere düşmekten başka ne yapmıştı? Kendisine öfkelenerek ayağa kalkmış, Gabriel'in elini tutmuş ve yeniden koşmaya başlamıştı.

Sonra hemen tekrar düşmüştü.

Bu sefer Gabriel kendisini ayağa kaldırmıştı. Yaralı omzundaki ve belinde hissettiği baskıyla bir çılgılık koparmıştı, ağzını hemen kapatmadan önce. Silahla yaralanma ihtimaliyle kıyaslandığında ufak bir acı neydi ki? Gabriel kolunu beline sarmış ve kendisini peşinden sürükleyerek yeniden yola koyulmuştu.

Arkalarında veranda ışığı yanmış ve ön kapı bir pat sesi ve çarpılmayla açılmıştı, eğer verandaya şimdi çıktılarsa ilk silah atışı oturma odasının penceresinden olmalıydı. Niki ve Darwin verandadan silah atmaya başlamışlardı, nişan almamışlardı ama isabetli bir atışın kendisini bulmasını beklerken omuriliğindeki her hücre buruşuyor gibi geliyordu. Yine zaman anlamını kaybetmiş gibi görünüyordu: Mantıksal açıdan ancak on-on beş saniye geçmiş olmalıydı, nitekim onların verandaya gitmesi ne kadar uzun sürebilirdi ki? Sanki Gabriel'le birlikte ormanda ömür boyu koşuyor gibiydiler ama onlar hâlâ ancak birkaç metre uzaktaydı. Lolly dönüp verandaya bakmaya korkuyordu, ayakları üstünde durmaya çalışmak ve elinden geldiğince fazla ilerlemek dışında herhangi bir şey yapmaya korkuyordu.

Düşme, düşme. İçgüdüleri kendisine koşması için haykırıyordu ama Gabriel'in desteğiyle bile ayakları üzerinde durmak yapabildiği tek şeydi. Hâlâ çim üzerindeydiler, elbette burası özel araba yolu kadar kaygan değildi ama her adımda sürçen ve kayan ayakları değişik yönlerde gidiyordu. Gabriel'in durumu daha iyiydi; belki botları sayesinde, belki daha ağır olduğundan ve buz katmanından geçerek yeri ezdiğinden dolayı. Düşme. Gabriel'in mantosunu arkasından ölümcül bir kavrayışla yakaladı, değerli hayatı için asıldı.

Sonra orman sınırına ulaşırlar ve Gabriel dönerek onu büyük ağaçlardan birinin arkasına itti ve sanki onu sert ağaç kabuğunun içine sokmak istiyormuş gibi vücudunu tamamen ona bastırdı. Lolly ona sarıldı, hızla derin nefesler alırken başı onun omzuna gömülüydü. Rastgele atılan kurşunlar havayı yarıp geçti, ses ilgi çekici bir şekilde düz ve boğuktu, sanki yankılanacağına buz tarafından emiliyormuş gibi. Her ne kadar bu ağaç gövdesinin arkasında eskisinden daha güvenli olsalar da kalbi hâlâ deli gibi atıyordu. Ama ya şimdi ne olacaktı? Koşarlarsa yeniden açığa çıkacaklardı, en azından arada bir. Eğer

koşmazlarsa, Niki ve Darwin'in yapmaları gereken tek şey kendilerine yakından ateş etmek için avlu boyunca yürümek olacaktı.

Gabriel evi görebilene kadar sola eğildi ama yine de ormanın karanlığı içinde olduklarından dolayı görünerek hedef olmuyordu, Niki'yle Darwin'in de görüşleri ışıklı verandada durduklarından dolayı engellenmişti. Onların hiçbir şey göremediklerini bilse bile Lolly'nin elleri istemeden Gabriel'in mantosunu sıkarak onu geriye, güvenliğe çekmeye çalıştı. Onu yerinden kıpırdatmadı, bir milimetrenin bir parçası bile olsa.

Gabriel'in sağ eli onun omzunu okşadı, hareket o kadar belirsizdi ki Lolly bu rahatlatıcı hareketin tamamen refleksten olduğunu anladı. Gabriel duruma, ön verandadaki iki katil ruhlu budalaya konsantre olmuştu. Lolly böyle aciz olduğu için hafif utanç duyarak, onu istemeden serbest bıraktı. Cesaretsiz bir hiçe dönüşmeden bu kadar ileri gidebilmişti, yolun geri kalanında başaracak veya bunu denerken ölecekti... kelimenin tam anlamıyla.

"Kaç tane silah gördün?" Gabriel sözleri neredeyse hiç ses çıkarmadan nefesiyle söylemişti.

"İki." Yine de bu daha fazla olmadığı anlamına gelmiyordu. Bildiği kadarıyla, onların Blazer'ında gizli bir silah deposu vardı.

"Silahlan biliyor musun?" diye sordu Gabriel.

Lolly başını salladı. Bir av tüfeğinin neye benzediğini biliyordu, çünkü babası havaya atılan hedefleri vururdu ama deneyimi bununla ve televizyonda veya bir filmde gördükleriyle sınırlıydı.

"Bir revolverle bir otomatik arasındaki farkı anlayabilir misin?"

Bu kadarını biliyordu. "İkisi de otomatiktir... sanırım. Adamın elindekine iyi bakamadım." Darwin bunu cebinden çıkarmıştı ama Lolly o kendisini tırazan başı direğine itmeden önce durumu anlamaya zar zor zaman bulabilmişti.

Gabriel alaycı bir tavırla, "Onların her silahta kaç kurşunları olduğunu bana söyleyebileceğini sanmıyorum," dedi.

Lolly sadece başını salladı her ne kadar soru öylesine sorulmuş olsa da. Gabriel silah atışlarını gerçekten de sayıyor muydu? Kendisi kaç kez ateş edildiğini takip etmek şöyle dursun, düşünmeyi bile zar zor becerebiliyordu.

Sonra silah atışları durdu ve bu silah atılmasından neredeyse daha korkutucuydu. Neler oluyordu? Niki ve Darwin, peşlerinden mi geliyorlardı? İkisinin birbirlerine bağırdıklarım duyabiliyorlardı. Ayrıca kendi kalp atışlarını, Gabriel'in nefesini ve rüzgârı da. O sırada başka bir şey yoktu.

"Şimdi ne yapacağız?" diye fısıldadı. Sesi onun kalın mantosuna karşı iyice sönüp gitmişti ama Gabriel duydu ve yine şu varla yok arası teselli okşamalarını yaptı.

"Dağdan aşağı ineceğiz. Yapabileceğimiz başka bir şey yok, başka seçenek yok." Sesi bundan memnunmuş gibi çıkmıyordu ama Lolly'nin aklına yapabilecekleri başka bir şey gelmiyordu. Zaten dağdan aşağı tek başına inmeye hazırlanmıştı, dolayısıyla şikâyet etmeyecekti.

Gabriel eve baktı, yeniden Lolly'nin elini tuttu ve birlikte ormanın derinliklerine ilerlemek için ağacın arkasındaki güvenli konumlarından

uzaklaştılar. Gabriel'in adımları hızlı ama sağlamdı ve Lolly'nin yürümeye devam edebilmek için biraz mücadele etmesi gerekti. Bacakları Gabriel'inkiler kadar uzun değildi ve ormanda yürümek tam olarak kendisine göre değildi. "Kendisine göre" fazla şey olmadığını fark etti. Acı verici derecede normaldi, normal bir hayat yaşamış, normal bir işte çalışmıştı. Kitapları ve filmleri severdi ve kendisini egzersiz yapmaya zorlamıştı ama Maine'de büyümesine karşın buz hokeyi ya da herhangi bir kış sporu umurunda değildi, dolayısıyla şu anda kesinlikle kendi doğasının dışındaydı.

Ağaçlar altlarındaki zemini örtüyordu, dolayısıyla burada daha az buz vardı, yine de ayakları çatırdamalı sesler çıkarıyordu. Bu da buzun yukarıdaki irili ufaklı dallarda oluştuğu anlamına geliyordu ve kendisi bunun ne kadar tehlikeli olabileceğini biliyordu, bir sigorta şirketinde çalışmak kendisine her tür durumla ilgili gözlem şansı vermişti, çünkü davaları görmüştü.

Gabriel düşen ölü dalların üzerinde ilerleyerek, yabancı filiz kümeleri etrafında manevra yaparak onu uzun özel araba yolunu dar yan yola genellikle takip eden bir köşeye götürdü. Birkaç kez dönüp Lolly'ye baktı. Lolly peşinden sürüklenen bir bağlanmış balona benziyordu. Nefesi hızlı solumalar hâlinde çıkıyordu. Gabriel onun kendini zorlayarak ayak uydurduğunu fark etmiş olmalıydı, çünkü adımlarını kısaltmıştı ama çok fazla değil. Bir ara, fazla büyümüş dikenli bir çalıya karşı ona yardım ederken, "Ormandan ayrıldığımızda daha kolay olacak," dedi. "Kamyonumda çorba ve kahve var."

"Rüşvet veriyorsun, öyle mi?"

Gabriel gülümsemiş olabilirdi ama o kadar karanlıktı ki Lolly emin olamadı. "Ne olursa işe yarar."

"Himm... kamyonun tam olarak nerede?" Şimdi şoku yeterince üzerinden atmıştı, biraz düşünebiliyordu. Belli ki Gabriel buraya uçakla gelmemişti, dolayısıyla bir yerlerde tekerlekleri olmalıydı.

"Yaklaşık yarım mil uzakta. Buz o kadar kötüydü ki durmam gerekti."

Lolly'nin kafasında sorular yuvarlandı, mesela neden burada olduğu gibi sorular. Gabriel McQueen'le yakın arkadaş değillerdi hatta düşünüldüğünde, arkadaş bile değillerdi. Kendi evinde, dünyadaki bütün insanlar içinde onun ne işi vardı? Bütün bunlar gerçekmiş gibi görünmüyordu ve onun varlığı her nasılsa bunların içinde en gerçek dışı olandı. Dayak yemek, terrörize edilmek, neredeyse tecavüze uğramak ve esir alınmak başlı başına yeterince şok ediciydi ama bütün insanlar içinde onun akşam akşam ortaya çıkıp kaçmasına yardım etmesi sadece hayret uyandırıcıydı. İçinden alay ederek ya böyle olduğunu ya da bunun kendi beyninin, bir çare bulana kadar bütün diğer şeyleri kenara iterek yardım etme biçimi olduğunu düşündü.

Eğer Gabriel McQueen'e konsantre olmak bir çare bulma yöntemiye, o zaman oyunun planına uyacaktı, şiddeti, ters gidebilecek diğer her şeyi, böyle bir havada kilometrelerce yürümenin ne kadar tehlikeli olabileceğini düşünmekten daha iyiydi bu. Gece hayatta kalma konusunda koşullar kendilerine karşı o kadar ağırdı ki sadece katıksız bir her şeyi göze alma duygusu, denemek konusunda kendisine istek veriyordu.

Ormanda neredeyse zifiri bir karanlık vardı, ikisi de hissederek yollarını bulmaya çalışırken engellerde tökezlediler. Gözleri bir şekilde alışmıştı ve yine de zar zor görebiliyordu. Gabriel'in el feneri varsa bile, bunu yakmamıştı ve kendisi de sormamıştı; her ne kadar nereye gittiğini görmek istese de, yerlerini Niki ve Darwin için belli edecek spot ışığına benzer bir şeyi istemiyordu.

Gabriel'in kendisine verdiği pançoya rağmen soğuk, çok geçmeden giydiği bütün giysi katmanlarından geçmişti. Kotu ve eşofmanı buza düştüğü için ıslaktı ve rüzgâr doğrudan tenine işliyordu. Durmaktan ve panço etrafına sarınacak ve rüzgâra engel olacak şekilde dizüstü çökmekten daha fazla istediği bir şey yoktu ama hareket etmeyi bıraktığı takdirde yeniden başlayamayacağından korkuyordu. Arkasında, kendi evinin sıcaklığında neyin beklediğini bilmek, kendisini ayakta kalmaya teşvik ediyordu. Bu ikisinden kaçmanın yolu buyusa, Portland'e kadar bütün yolu yürüyebilirdi.

Hatta hayatını Gabriel McQueen'in, ergenlik yıllarının felâketi olan kişinin ellerine bırakabilirdi. O kendisinin olmadığı her şeydi: popüler, dışa dönük, öz güvenli. Ve kendisi bütün ortaokul ve lise boyunca en korkunç derecede acı verici bir aşkı ona karşı duymuştu. Öte yandan ondan ayrıca nefret de etmişti, bütün bu zaman boyunca o kendisiyle eğlenmişti, her zaman alay etmiş ve kendisine gülmüştü ve kendisi de onun dalga geçmeleri arasında bıçak gibi keskin bir sözü söyleme fırsatını hiç kaçırmamıştı. O kendisinden iki yıl önce mezun olduğunda rahatlamıştı, yine de kendisini hâlâ o gururla dikilmiş koyu renk saçlı başı koridorlarda gözlerken buluyordu.

Eğer o kendisini kurtarmaya tenezzül ettiği için büyük ihtimalle şanslı hissetmeliydi. Ergenlik çağındaki Gabriel buna tenezzül etmezdi... ama bununla beraber, dürüst olmak gerekirse, kendisi de hâlâ ergenlik çağında olsaydı muhtemelen pencereyi elleri üzerine kapatırdı.

Geçmiş düşünmek zihnini ancak fiziksel acıları sınırları son raddesine kadar zorlayana dek meşgul edebildi. Yağmur şimdi daha şiddetli yağıyor, ağaçları, alttaki çalılıarı hatta üzerilerini sarıyordu. Yağmuru göremiyordu ama ıslak pantolonuyla ayakkabılarının buz tutmasına neden olan ağırlığını hissedebiliyordu. En azından ayakları, bacakları kadar ıslak görünmüyordu, vazelin sayesinde... ya da onlar o kadar soğuktaki ıslaklığı hissedemiyordu. Rüzgâr ağaç dalları arasından uğuldayarak bunların buzdan tabutlar içinde kemikler gibi takırdamalarına neden oldu. Ses hayalet gibi, tüyler ürperticiydi ve Lolly, kendi elini tutan kocaman sert elden memnundu.

Sonra Gabriel özellikle ağır bazı çalılıkların arasından itti ve öyle ani durdu ki Lolly onun arkasına çarptı. "Sonunda," dedi Gabriel, onu ayakta tutmak için uzanarak. "İşte yol. Buna yaklaşık üç adımlık bir iniş var, bu nedenle dikkatli ol."

Eğildi, bir fidanı çekip aldı ve bunu, alçak bentten aşağı atlarken kendisini ayakta tutmak için kullandı. Ayakları buzda kaydı ama fidanın yardımıyla ayakta kaldı. Dikkatle döndü, yukarı uzandı ve Lolly'yi belinden kavradı, sonra fazla güç sarfetmeden onu yola indirdi. "Adımını kolla," diye uyardı. "Burada sığ bir su yolu var. Su yoluyla asfalt arasındaki yabancı ot dolu kenarın üzerinde yürü, ayak basmak için orası daha iyi."

Lolly, başını eğerek bir ayağını diğerinin önüne koymaya dikkatini verdi. Kesinlikle yarım milden daha fazla yol katetmişlerdi, şu anda onun kamyonuna varmış olmaları gerekmiyor muydu? Kendisi dağda büyümüştü, çoğu zaman burayı avucunun içi gibi biliyordu ama karanlık, soğuk, hızını kesmeyen şoklar serisi kendisine yön duygusunu tamamen kaybettirmişti ve nerede oldukları konusunda gerçek bir fikri yoktu. Elleri ve ayakları soğuktan o kadar acıyordu ki, kendisini zar zor sürünerek ilerleyebiliyormuş gibi hissediyordu. Ayakları konusunda hiçbir şey yapamıyordu ve Gabriel bir elini tutuyordu, böylece eli konusunda da bir şey yapamıyordu ama diğer elini sıcak göbeğine uzanmak için pançonun ve başka birkaç kıyafet katmanının altına sokmuştu. Parmaklarında sıcaklığı zar zor hissedebiliyordu ama göbeği elinin soğukluğunu kesinlikle hissedebiliyordu. İşte bu biraz daha iyiydi.

Arada bir, kendisine önderlik eden adama bir bakış fırlatıyordu, her ne kadar karanlıkta onun boyundan ve omuzlarının genişliğinden... ve ayrıca onun fırtınayla başa baş güreşirken gösterdiği kararlılıktan daha fazlasını göremese de. Yine de onun penceresinde belirlediğinde nasıl görüldüğünü hatırladı. Elbette daha yaşlıydı, kendisi de. Mezun olduğundan beri uzun yıllar geçmişti-on beş yıl! ...ve ikisi de değişmişlerdi.

Dünya ayakları altına serili kendini beğenmiş ergen değildi artık, yetişmiş bir adamdı, Wilson Creek'e seyahatlerinden birinde duyduğuna göre oğlu olan bir duldu. Baba olmak ve eşini kaybetmek hayat değiştiren olaylardı, onun kendileri okuldayken olduğu kişiyle aynı kişi olmasının imkânı yoktu. Kendisi değildi ve bir eş kaybetmek kadar travmatik hiçbir şey yaşamamıştı. Hayatında travmatik hiçbir şey yoktu. Bunun yerine sessizce kendi yolunda gitmişti, kendisine yerleşmiş bir hayat sağlamış, güvensizlik ve çekingenliğini bir hayli üzerinden atmıştı.

Hatırlayabildiği kadar uzun süre onunla birbirlerine kafa tutmuşlardı ve şimdi... bunun neden olduğundan emin değildi. Bunun sebebi kendisinin ona böyle şiddetlice âşık olması ve onun kendisinden hoşlanmasını hiçbir şekilde beklemediğinden dolayı, böylece bir düşmanlık kalkanı geliştirerek kendisini koruması mıydı? Ergenlik çağındaki gençler, böyle karmakarışık endişe ve heyecan kuyularıydı, her şey mümkündü. Geriye bakınca, ergenlik çağındaki kişilikleri kendisini biraz eğlendirdi.

Eğer geçmişi arkalarında bırakmanın bir zamanı varsa, bu şimdiydi. Yavaşça ona eğildi ve, "Teşekkürler," dedi, sesi öyle çıktı ki o kendisini yağmurun ve rüzgârın üzerinden duyabilmişti.

Gabriel ona bakmadan, "Eğer o ruh hastaları arkamızdan gelmezse ve ağaçlar düşmeye başlamadan dağdan inersek o zaman bana teşekkür et," dedi.

Tamam, bu biraz tuhaf geliyordu kulağa ama kendisi on beş yıl önce yapmayacağı bir şey yapmıştı, içinden boş verdi ve oluruna bıraktı. Gabriel'in bu koşullar altında kendisini sinirli hissetmeye izni vardı.

Şimdi rüzgâra karşı yürüyorlardı, bu da kendisinin yönü biraz tahmin etmesini sağlıyordu. Lolly yukarı baktı ama fazla değil, yağmur yüzünü buzlu toplar gibi acıtıyordu, rüzgâr, soğukluğuyla nefesini kesiyordu. Rüzgâr kuzeydendi, dola-

yısıyla yüzüne esiyorsa onlar kuzeye yürüyorlardı, bu da demek oluyordu ki kendilerini güneydoğuya yönlendirecek çok keskin bir virajdan önceki uzun yokuş üzerideydiler.

Evden o kadar da uzakta değillerdi.

Her şeyi kaplayan buzun bu yaşlı ağaçları devirecek kadar ağırlaşmasından önce biraz zamanları vardı... diye umuyordu. Bu rüzgâr ve buzla ölü ağaçlar ne kadar dayanabilirdi? Ağaçların önce dayanıksız dallan düşecekti. Yolun kenarına şu veya bu fırtınada düşmüş ve öylece bırakılmış dallar dağılmıştı, bu da kendisine kırılıp düşecek dalların uzunluklarıyla genişlikleri konusunda fikir veriyordu.

Tam o sırada rüzgâr biraz hızlandı ve ağaçlar kelimenin tam anlamıyla çatırdadı, sanki kendi lifleri gıcırdayormuş gibi. Lolly ürperdi. Tek bir seçenekleri vardı ve bu iyi bir seçenek değildi. Darwin ve Niki arkalarındaydılar, buzla kaplı dallar tepelerinde sallanıyorlardı, her an kırılıp düşebilirlerdi ve ayakları altındaki yer giderek kayganlaşıyordu. Sadece ileri, o çok uzak görünen güvenlik ve sıcaklığa gidebilirlerdi, gidecek başka yerleri yoktu.

Ayakları sürçtü, spor ayakkabıları kendisine hiç dayanak noktası vermiyordu. Vazelinin kesinlikle faydası vardı ama ayakkabılarına ve çoraplarına biraz nem sızmıştı ve ayakları acı verici derecede uyuşmuştu. Maine'de büyümüşü, soğuk ısırmasının tehlikelerini biliyordu. Gecenin sonucu nasıl olacak biliyordu ve bir kadercilik hissi tüm benliğini sardı. Darwin'in kendisini tekrar yakalamasındansa ayak parmaklarını kaybetmeyi tercih ederdi.

Başının üzerinde bağlanmış flanel gömleğin kollarını düzelterek burnunun ve ağzının üzerine çekti ama kollar ıslak ve buzluysa ve bunun o kadar işe yarayıp yaramayacağını bilemiyordu. Tanrı'ya şükür Gabriel oradaydı, bir kaya gibi sağlamdı, bir pitbull kararlılığıyla ileri atılıyordu. Elini tutuşu sağlamdı, huzurdan kesinlikle uzak bir dünyada bir huzur kaynağıydı. Onun o tür adamlardan olduğunu tahmin etti, bir komşunun iyi durumda olup olmadığına emin olmak için bir buz fırtınasında dışarı çıkacak türden. Kendisini bir kadınla bir tehlikenin arasına atacak bir adam; her ne kadar o kadın kendisi için hiçbir anlam ifade etmese de, hatta bir zamanlar tanıdığı ve hoşlanmadığı bir kız olsa da.

Evde olup bitenler hakkında her şeyi ona anlatma fırsatı bulamamıştı ve bir an düşündükten sonra bunu yapmamaya karar verdi. Sadece Darwin'in tecavüz girişiminden bahsetmek istemediğinden değil, Gabriel'in bu anlattıklarına nasıl tepki göstereceğinden emin değildi. Geri dönmesi gerekiyormuş gibi hissedecek miydi? Umurunda olacak mıydı? Sadece karakterinden dolayı, onun umursayacağını tahmin etti ve kendisi eve dönmek istemiyordu. Gabriel'in de oraya dönmesini istemiyordu ve şimdilik onun yanında kalıyordu. Bakışları kesin olarak evden ve oradaki kâbustan uzağa yerleşmişti. Koşullar ne olursa olsun, ileri gidiyordu.

Arkalarında sessizlik vardı... en azından insandan yana sessizlik. Tabiat Ana, yağın yağmurun patırtısı, rüzgâr, ağaçların hayalet gibi hışırdaması ve çatırdamasıyla yaygarayı koparıyordu. Belki onlar vazgeçmişti. Belki de hiç

peşlerine düşmemişlerdi. Belki Niki ve Darwin bu havada sırf kendisini ve Gabriel'i takip etmek için güzel sıcak bir evden ayrılmayı istememişlerdi.

Bir kez daha yukarı, kendisini peşinden sürükleyen uzun boylu adama baktı. "Peki... sen nasılsın?" diye sordu.

Gabriel homurdandı. "Şimdi de gevezelik mi etmek istiyorsun?"

"Belki konuşmak yüzümün donmasını engeller."

Gabriel bir kez başını salladı. "Ben iyiyim. Sen?"

Onu konuşturmak bir hayli zordu. "İyi." dedim. Daha ne söyleyebilirdim? Hâlâ bekârim, işim iyi, heyecansız olsa da. Annemle babamın sağlığı iyi ama son mali krizde emeklilik ikramiyelerinin önemli kısmını kaybettiler, dolayısıyla artık kullanmadıkları bir evi elde tutmak anlamsız. Ben bunu satmak istemedim ama bunu onlardan satırı alacak param yok ve artık bunu istemiyorum. Bu evi sevmiştim ama artık onu bir daha görmezsem umurumda olmaz. Kaybetme hissi sürpriz derecede keskindi, bunu anladı, o eve karşı bir daha asla aynısını hissetmeyeceğini kabul etti, sonra tereddüt etmeden evi ait olduğu geçmişe koydu ve zihinsel olarak yüzünü ileri döndü.

Hayal peşinde koşmaktansa ne yaptığına dikkat etmesi gerekiyordu. Tekrar kaydı ve Gabriel bir kez daha onu yakaladı.

"Seni bu buzdan çıkarmalıyız," dedi, endişeli bir sesle. Lolly kabul etmeliydi ki, bu havadan kurtulmak iyi bir fikirdi. Aslında en iyisi. Ama kilometreler boyunca bir komşu yoktu ve kasaba daha da uzaktı.

Gabriel cesaret verircesine, "Kamyonum o kadar uzakta değil," diye ekledi.

Lolly bu yolların artık geçilmez olduğunu iyi biliyordu. Ne kadar fırtınalı olursa olsun, ne kadar tehlikeli olursa olsun, bir arabaya inip dağın eteğinden kayma ve patinaj yapma riskini almaktansa sarp yoldan aşağı inmeyi tercih ederdi. Burasıyla Wilson Creek arasında bazı tehlikeli virajlar ve sarp inişler vardı. Ama Gabriel'in kamyonunda durabilir, içeri girebilir ve ısınabilirler, belki çorba ve kahveyi çıkarıp içebilirlerdi. Bu düşünceyle aklında mantığa yatkın bir gidiş yönü vardı ve bu da bir ayağını diğerinin önüne koyarak ilerlemeyi sürdürmesini sağlıyordu. Eğer dağdan aşağı bütün yolu yürümeyi düşünmesi gerekseydi muhtemelen bunu yapamayacağından emin olarak şimdi burada vazgeçerdi.

Bunların hiçbiri gerçek değildi. Olamazdı. Hayatı heyecansız, sıkıcı, sıradandı. Bir saldırıya karşı dövüşmek, ikinci kattaki bir pencereden kaçmak, üzerine ateş edilmesi ve arkasında bıraktığı şey kadar tehlikeli bir fırtınaya karşı mücadele etmek- bunlar kendisinin yapmayı asla düşünmediği şeylerdi. Lolly heyecansız olanı sevdiğine karar verdi. O sırada bunu fazlasıyla istiyordu. Bir daha asla canı sıkıldığı için şikâyet etmeyecekti. Bunlar... bunların hepsi kötü bir rüya gibiydi.

Artık her adım bir mücadeleydi. Soğuk, giysilerinden içeri sızıyor, kendisini yavaşlatıyordu. İç güdülerini kendisine durmasını, dinlenmesini, teslim olmasını haykırıyordu ama burada durursa öleceğini biliyordu. Donarak ölmek, ölmek için hoş bir yol değildi ve öyle olsa bile ölmeye hazır değildi.

Lolly tamamen donmuş dudaklarıyla, "Çorba," dedi, bu sözü bir tılsım gibi, devam etmesini sağlayan bir şeymiş gibi söylemişti. Birden karnının çok aç olduğunu fark etti. Kendisini içeriden dışarı ısıtacak çorbanın düşüncesi, altlarındaki zemin sarp bir şekilde aşağı inse ve adımlar giderek daha fazla dikkat gerektirse bile, kendisine ilerlemesi için cesaret vermişti.

"Evet, orada çorba var." Gabriel'in kolu onun beline daha sıkı sarılmıştı artık, onu neredeyse taşıyordu. Lolly gücünü topladı, ne yaptığına odaklandı.

Sadece biraz çorba içebilseydi başarabilecekti... ve kahve! Gabriel kahvesi olduğunu söylemişti! Birkaç dakika dinlenebilir, kamyonun ısıtıcısını sonuna kadar açabilir ve biraz rahatlayabilir, biraz çorba ve kahve içebilir ve yollarında gidebilirlerdi. Biraz güç kazandıktan sonra gitmeye hazır olacaktı.

Derken yukarıdan öfkeli bir bağırış, peşinden bir silah atışı duyuldu ve dehşet duygusu Lolly'nin vücudundaki her lifi yarıp geçti. Darwin sonunda peşinden geliyordu.

7. BÖLÜM

Darwin, evin konforunu terk etmeye isteksiz davranarak Niki'nin peşinden verandaya gitti. Dışarıda rüzgâr şiddetliydi ve... lanet olsun, buz muydu bu? Bu pislik her şeyi kaplamıştı, Blazer'ı bile. Daha demin Lorelei sürtüğü ikinci kat penceresinden çıkıp kaçtığı zaman dışarı çıktıklarında hiç buz görmemişti. Bunun için Niki'yi suçladı. Eğer o kendilerini baş başa bırakmakla kalsaydı her şey yolunda olacaktı. Kendisi biraz eğlenecekti ve Lorelei'nin pencereden çıkıp gidecek hâli kalmayacaktı. Şimdi eğlenen, yoktan var olan o tuhaf çocuk olacaktı.

"Adamım, bu buz gerçek dışı" diye düşündü. Daha önce karla karışık yağmur yağıyor olabileceğini düşünmüştü ama dışarı çıkmak ve her şeyi buzla kaplanmış bir hâlde bulmak fena hâlde tuhaftı.

Yüzünü tırmaladı ve bir meth vuruşuna daha ihtiyacı olduğunu düşündü. İçeride hâlâ bir sürü vardı; şayet o Niki sürtüğü hepsini kullanmamışsa. Öfkeyle onun kendisine düşen eşit paydan daha fazlasını kullandığını düşündü. Bunu hep yapıyordu ve Darwin bundan bıkmıştı. Evet, daha fazla para elde etmek için fikirler bulmak konusunda iyiydi ama sonra bu mereti gereğinden fazla kullanıyordu bu nedenle daha fazla para elde etmek zorunda kalmaları da zaten onun suçuydu.

"Bu senin suçun," dedi, çünkü onun sürüklüğünden, şikâyetlerinden ve bütün kararları kendi vermek istemesinden bıkmıştı. Verandanın saçaklarından asılan buz sarkıtlarına baktı. Bu da onun suçuydu, çünkü Lorelei'yi eve kadar takip etmek şeklinde parlak bir fikir bulmuştu, onun parasını kasabada alabilirlerdi ve şimdi bu kahrolası dağda mahsur kalmış olmazlardı. "Eğer onu yukarıda yalnız bırakmasaydın, kaçmayacaktı."

Niki öfkeyle patladı. "O sürük!" diye haykırdı ve Lorelei'nin Mercedes'ine bir ateş etti, bu kendisini daha iyi hissettirebilirdi ama Darwin'e göre boşuna kurşun israfıydı. Bu aptal araba bir şey hissedecek miydi ki? Daha önce o kadar

ateş ettiklerine göre fazla kurşunlarının kalmadığını düşündü. İçeri girmişler ve Niki krizler geçirmişti ama ikisi de silahlarda ne kadar kurşun kaldığını kontrol etmemişti. Sonra Niki, Lorelei'yi aramaları gerektiğine karar vermiş ve dışarı çıkmaları konusunda ısrar etmişti, mantosunu giydirip el fenerini aldirtmişti ama Darwin bütün heyecanını kaybetmişti. Niki isterse çıkıp o pisliğin içine dalabilirdi, kendisi içeri giriyordu.

Niki gecenin karanlığında sanki Lorelei oralarda durup onu dinliyormuş gibi, "Bunu ödeyeceksin!" diye bağırdı. Dönüp Darwin'le yüz yüze geldi, yüzü buruşmuş ve şekli bozulmuştu, çökük gözleri ona öfkeyle bakıyordu. "Lorelei'yi bulduğumuzda ve onunla birlikte olan piç kurusunu öldürdüğümüzde, ona sahip olmana izin vereceğim. Böylece bu sürtük benimle oyun oynamak ne demekmiş öğrenecek!"

İşte bu kulağa ilginç geliyordu. Heyecanını tekrar kazandığında Darwin'in keyfi yerine geldi. "Gerçekten mi?"

"Benim izlememe izin verdiğin ve canını acıttığın sürece neden olmasın? Ona benimle dalga geçmek ne demekmiş öğret," diye ekledi Niki fısıltıyla.

Peki, belki uğruna dışarı çıkmaya değerdi bu. Lorelei... onun gibi kadınlar kendisine tepeden bakarlardı. İstediklerini yapmak, istediği gibi davranmak için onun gibi birine sahip olmak güzel olacaktı. Evet, bu eğlenceli olacaktı. Belki onu yanında tutacaktı. Belki Niki'den kurtulacaktı ve Lorelei'yi doğru yönde eğitecekti. Bir iki doz meth ve sonra o bunun için yalvarıyor olacaktı, kendisi ona buz vermeye devam ettiği müddetçe, ona söylediği her şeyi yapmayı kabul edecekti.

Evde birkaç el feneri bulmuşlardı ve ikisi de birer tane taşıyordu, bir ellerinde silah diğer ellerinde el feneri. Dikkatle basamaklardan aşağı indiler ve Darwin, Blazer'ın kapısının kolunu tuttu.

"Aptal olma, Aptal," dedi Niki. "Eğer ormanda saklanıyorlarsa ve Blazer'la gidersek onları nasıl göreceğiz? Yolun ortasında duracak kadar serserim değillerse göremeyeceğiz. Onlar yaya, o hâlde biz de yaya olmalıyız."

"O bana mı aptal diyor?" diye düşündü Darwin, öfkesi yeniden kaynamaya başlayarak. Bir kere, Lorelei'nin kaçmasına izin veren kendisi değildi.

El fenerinin ışığını özel araba yolundan aşağı gezdirdi. Işık huzmesi karanlığı yarıp geçti ama bölgeyi onlar için tam olarak aydınlatmadı. Hava fazla karanlıktı ve fenerlere harika denemezdi, elektrik kesilirse evde yolunu bulmak için işe yarardı ama adam kovalamak için çok da iyi sayılmazdı. Yine de hiç yoktan iyidiler. Lorelei ve arkadaşı orada bir yerde olmalıydı ve silahlı değillerdi. Eğer öyle olsalardı kaçarlarken geriye ateş ederlerdi. Büyük ihtimalle, eve gizlice geri dönmeden önce, kendisinin ve Niki'nin uyuduklarından emin olana dek bekleyerek saklanıyorlardı. Birinin dışarıda bu karmaşada durmasının tek sebebi, başka seçeneği olmaması olurdu.

Adamı görür görmez vuracak, onun aradan çekilmesini sağlayacaktı sonra Lorelei'nin kaçmasına imkân kalmayacaktı. Hayal gücü baskın geldi ve onun ne kadar güzel ve yumuşak olduğunu, kendisini ne kadar iyi hissettiğini hatırladı. Ne yaptığına bakmadığı için, Darwin bir adım attı ve ayağı kaydı. Kıç üstü yere

düştü ve el feneri uçup gitti ama silahına tutunmayı başardı. Çarpma, kemiklerini takırdattı ve nefesini kesti. Niki, "Lanet olsun ona", gülerek eğildi.

El fenerinin ışığını onun yüzüne tutarak ve etkili bir şekilde onun gözlerini kamaştırarak, "Yolun kenarına geç, seni budala," dedi. Harika. Şimdi bir süre hiçbir şey göremeyecekti.

Darwin yavaşça ayakları üzerinde doğruldu, araba yolundan çimenli yol kenarı şeridine doğru yavaşça uzaklaştı. Oraya vardığında, el feneriyle haysiyetinin bir kısmını geri aldı. İliklerine kadar arzuladığı kadının orada bir yerde saklandığını hayal ederek yokuştan aşağı baktı. Ona bunu ödetecekti. Kalçasının ne kadar ağrıdığını Niki'nin bilmesine izin vermemişti, çünkü bildiği takdirde onun kendisiyle alay edeceğini biliyordu. Niki'nin içinde kötülük dolu bir şimşek vardı ve bunu kime yönelttiğini umursamıyordu.

"O hâlde koyver gitsin onu. Hayır, unut bunu." Lorelei'ye sahip olmayı tercih ederdi. Niki'den kurtulur, yerine Lorelei'yi alırdı.

"Oh, Lorelei," dedi şarkı söylermiş gibi. "Neredesin Lorelei? Buraya gel bebek, babana gel."

Niki tekrar güldü. Bu gece o da aynı derecede eğlenmişti, en ufak bir sebepte öfkeyi bırakıp gülmeye başlıyordu. Yokuştan aşağı ilerlemeye başladılar. Buzlu rüzgâr, yağmuru gözlerine uçuruyordu. Kalçası ağrıyordu. Karanlıkta avantajlı durumda olan iki kişinin peşlerine düşmüşlerdi ama o sırada bunların hiçbiri fazla umurunda değildi. Lorelei onlardan kaçtığı için bunu ödeyecekti.

Onu mutfakta yere serdiğinde yüzündeki dehşet ifadesini hatırladı. Bunu sevmişti, güç sahibi olma hissini, onu neredeyse bayıltacak kadar korkutabileceğini bilmeyi sevmişti. Evet bir süre ona sahip olmak isterdi. Buzlu kendisini nasıl hissettirebileceğini ona göstermek, onu bunun için-ve ona vermek istediği başka herhangi bir şey için-yalvartmak... Yamaçtan aşağı dikkatli adımlarla inerken, "Sanırım şu anda onu kafası güzel bir hâlde istiyorum," dedi. Eğer kafası güzel olursa, kendisinin vereceği şeyden istese de istemese de hoşlanırdı.

"Sen onu tutarsın, ben de vururum," dedi Niki, soma bir elektrik düğmesine basılmış gibi yeniden öfkeye kapıldı. "Lanet olası sürtük!"

"Bana uyar." Darwin beklentiden gözü hiçbir şey görmez olduğundan, acele etmeye çalıştı. Ayakları yeniden kaydı ve kolları dengesini buluncaya kadar yel değirmeni gibi döndü. Küfrederek yavaşladı. Düşme iyi ederdi; ileride ihtiyaç duyacağı bir şeyi kırabilirdi. Gülerek tekrar seslendi. "Lorelei! Hazır ol ya da olma, geliyorum!" Kendi kelime oyununa güldü-ve Niki onun aptal olduğunu düşündü.

Gabriel boğuk silah patlamasına hemen tepki vererek Lolly'yi setten yukarı, yeniden ormanın içine itti. Kısa bir an bakınca istediği kadar uzakta olmayan uyuşturucu bağımlıları tepeden aşağı inerken el feneri ışıklarının dans edişlerini gördü. Ormandan geçmek zorunda kalmamışlar, evden doğruca araba yoluna gitmişlerdi, bu da onlara zaman kazandırmıştı. Elli metreden daha uzak değillerdi.

Neyse ki, kendisi ve Lolly'den daha hızlı hareket edemiyorlardı. Maalesef el fenerlerini kullanabiliyorlardı ve silahlıydılar. Eğer doğru zamanda doğru yere ışık tutarlarsa ve az çok iyi atışlar yaparlarsa, kendisi ve Lolly oturan ördekler gibi hedef olacaktı.

Bu havada ormanda çömelmek iyi bir fikir değildi. Fazla üşümek için devamlı hareket etmeleri gerekiyordu, ama öte yandan hareket etmeleri yerlerini belli edecekti. Ağaç dallarının kırılmaya başlamamasını ummakla kaldı.

Uzun bir çam ağacı buldu ve Lolly'yi bunun arkasına yerleştirerek onu kendi vücudu ve ağaç gövdesi arasında elinden geldiğince sakladı. Başını, ağzı onun kulağına yaklaşacak derecede eğdi. "Onlar geçtikten soma, geri döneceğiz. Bunu yapacağımızı tahmin etmezler, sabaha kadar garajda saklanabiliriz."

Lolly başını onun omzuna doğru hareket ettirerek salladı. Gabriel bir hata yapmayacağını umdu. Kamyona binmek, biraz sıcak kahve almak, bu donmuş bereyi başından çıkarmak isterdi. Başından o kadar vücut ısısı kaybediyordu ki daha ne kadar devam edeceğinden emin değildi ama Lolly'ye hiçbir şey söylemek istemedi. Onun pançosunu aldığı için kendisini suçlu hissetmesini istemiyordu. Kafaları uçmuş iki meth bağımlısının kendilerini avlamaya çıkmaları onun suçu değildi, bunların hiçbiri onun suçu değildi.

"Eğer şansımız yaver giderse, çok geçmeden yorgunluktan ölecekler." Bu kendisinin umurunda bile olmayacaktı. Vücutlarını yattıkları yerde bırakacak ve elinden geldiğince hızlı hareket ederek kendisini ve Lolly'yi eve geri götürecekti.

Lolly yine başını salladı.

Elbette, o gece o zamana kadar fazla şansları olmamıştı, şimdi şanslı olmaları ihtimali ne kadardı ki?

Arkalarındaki ormanda, buzun ağırlığına direnmek için çabalayan ağacın çatırdamasını duydu ve ses sırtına soğukla alakası olmayan ve tamamen korkuyla alakası olan bir ürperti gönderdi. Lolly de bunu duydu. Başını kaldırdı ve Gabriel onun dinleyerek beklerken vücudunun hareketsiz kaldığını hissetti. Dalların düşmeye başlaması için fırtınanın erken bir safhasıydı ama bu ormanda ölü ağaçların sayısını ve dalları daha erken düşürecek rüzgârı göz önünde bulundurduğunda, fazla zamanlan olmadığını biliyordu. Soru şuydu; dallar düşmeye ne kadar erken başlayacaktı ve düşen dallar ne kadar geniş bir alana yayılacaktı?

Önce ölü dallar, sonra sağlıklı dallar. Sonra ağaçların üst kısımları yarılıp düşecekti ve daha sonra ağaçların tamamı düşecekti. Eğer dağdan kısa zamanda inmezlerse bir süre hiçbir yere gidemeyeceklerdi.

"Lorelei! Hazır ol ya da olma, geliyorum!"

Lolly, evini istila eden adamın şarkılı, vahşice neşeli sesini duyunca titredi. Gabriel onun Lolly'nin ismini söyleyiş biçiminden, Lolly'nin titremesinden hoşlanmadı. Lolly, kendisi gelmeden önce olanlar konusunda ayrıntı vermemişti- buna zaman olmamıştı- ama meth bağımlılarının ne kadar şiddetli olabileceklerini biliyordu. Ne olduysa -ki hayatta kalırlarsa, bunu sonra öğrenecekti- Lolly bununla başa çıkıyordu.

Lolly Helton'a hayran olduğunu hiç düşünmemişti ama eğer değilse lanet olsundu. O sadece fazlasıyla büyük bir cesaret ve sağduyu göstermekle kalmamış, bir kez olsun şikâyet etmemişti, yine de onun ayaklarının büyük ihtimalle bu elverişsiz spor ayakkabılar içinde acı verici biçimde soğuk olduklarını biliyordu. Bir sürü insan, mükemmel mazeretler bularak, oturmaya ve vazgeçmeye hazır olurdu ama Lolly sadece başını eğmiş ve devam etmişti. Bu kararlılığa bakılırsa, onun o meth kafaya böyle tepki göstermesine neden olacak bir şey olmalıydı.

Kollarını onun etrafında daha sıkı sararak, ona hem koruma hem de huzur sundu. "Onun sana zarar vermesine izin vermeyeceğim," dedi. Fısıldayarak söylemişti, çünkü şimdi iki bağımlı daha da yakındı ve alçak bir ses bile fazla yüksek olabilirdi. Bu her ne pahasına olursa olsun ölmedikçe tutmak istediği bir sözdü. Durumu öfkeyle gözden geçirdi. Eğer ikisi yanlarından geçip giderlerse ve Lolly'le birlikte dikkat çekmeden yamaçtan yukarı çıkabilecekleri kadar uzaklaşırlarsa... garajda silah olarak kullanabileceği bir şey olmalıydı, herhangi bir karşılaşma ihtimaline karşı.

Lolly öne eğildi, ona doğru düştü. Kolları onun beline sarıldı, onu sıkı tuttu. Vücut ısısı paylaşmak için üzerlerinde çok fazla kıyafet vardı ama temas güzeldi. Gabriel nazikçe onun ensesini avuçladı, omzuna doğru tutarak sarıldı. Şimdi yapmaları gereken tek şey çok hareketsiz ve çok sessiz olmak ve görülmemek için dua etmektir. Keşke orada biraz daha durabilselerdi, keşke karanlığa karışıp görünmez olabilselerdi.

Kısa sürede uyuşturucu bağımlıları bir nefes almak için bile fazla yaklaşmışlardı. Heyecanın Lolly'nin kaslarını gerdiğini hissetti ama Lolly bir santim hareket etmemişti. Rüzgâra rağmen ikisinin yamaçtan aşağı, arada bir ışıklarını ormana tutarak inerken konuşmalarını duyuyordu. El fenerleri standart ev modelleriydi, ışıkları kendisinin kullandığına kıyasla zayıftı ama kendisiyle Lolly orman sınırının birazcık içindeydiler ve onların ışıkları oraya kadar kolaylıkla ulaşabiliyordu. Gabriel yüzünü eğip gizledi, çünkü çıplak tenin görece solgunluğu karanlıkta bir işaret feneri gibiydi.

Birkaç saat öncesine kıyasla değişiklik sarsıcıydı. Ailesinin evinden ayrıldığında Gabriel hava koşullarıyla ve Lolly'yle savaşaacağını tahmin ediyordu ama bu... bu aklına bile gelmemişti.

Ayağından birkaç adım sağda bir ışık parladı. Arkasında durdukları ağaç kendilerini biraz örtüyordu ama yeterince değil, özellikle de köşeden gelen bir ışığa karşı değil. Ağacı kendileriyle uyuşturucu bağımlıları arasında tutacak şekilde hareket ederlerse çok fazla gürültü yapmış olacaktı. İnce dallar, rastgele uzamış çalılar ve hatta sonbahar düştükten sonra kurumaya terk edilmiş ölü yapraklar-buzdan bahsetmeye bile gerek yok-hepsi ayakları altındaydı. Rüzgâr uğuldası bile, hareket etmeleriyle saklandıkları yerin avcılar için belli olması, arada bir yönelen el fenerlerinin kendilerini bulmalarından daha büyük ihtimaldi.

Lolly nefes almayı kesti. Gabriel de. Ve şans-veya çok büyük şanssızlık-eseri, bir ışık onun kolunu yakaladı. Gabriel göz ucuyla bunun

uzaklaşmasını, sonra geri gelip yüzüne tutulmasını izledi. Bir kadın sesi bağırdı: "Onları yakaladım! Darwin! Orada!"

Artık sessiz kalmaya gerek yoktu. Gabriel, Lolly'yi ağaçtan ve ışıktan uzağa itti ve daha derine saklanmak için atıldı. Lolly'nin kolunu tutarak, "Koş," dedi ve bir silah atışı arkalarında patlarken var güçleriyle koşmaya başladılar.

Niki ormana adamı gördüğü yere, karanlıkta ürkütücü bir beyazlık olan yüzüne nişan aldı ve ateş etti ama fazla yavaştı. İkisi ortalıktan kayboldular ama ormanda daha derinde çıtırtı yaptıklarını duyabiliyordu. Onları orada kaybedecekti ve kimsenin kendisinden kaçmasına izin vermekten hoşlanmazdı, özellikle Lorelei gibi hoppa bir zengin sürtüğün. Onlar koşarken çıkardıkları sese göre nişan alarak yeniden ateş etti. Onları ormanda takip ederken, zevkle karışık bir heyecanla bunun avlanmak gibi olduğunu düşündü. Lorelei Helton ve arkadaşı, tehlikeden kaçan, silahından kaçan erkek ve dişi geyikler gibiydiler. Onların korkudan çıldırmış ve tamamen savunmasız olduklarını düşünmekten hoşlanıyordu.

"Kadına ateş etme!" diye bağırdı Darwin sesinde gerçek bir endişe belirtisiyle.

"Sanki neye ateş ettiğimi görebiliyormuşum gibi!" diye bağırdı Niki. 'Aşağılık herif, bütün istediği kadın' diye düşündü. Sadece kıcının üstünde oturmak ve bütün işleri kendisine yaptırmakta, sonra bunu nasıl yapacağını söylemekte gerçekten iyiydi. O olmasa daha iyi yaşardı ve belki, sadece belki, bu konuda bir şey yapacağı gün yaklaşıyordu. Yine de şu anda bazı geyikleri izlemesi gerekiyordu. İlerlemeye başladı, ağaçların altına tamamen girince ayakları daha sert bastı. O zaman hızlandı, geyiklerinin ayak seslerini duyduğu yönde ilerlemeye devam etti, elini kenardan kenara sildi ve silah horozu bir klik sesi çıkarana dek tetiği çekti, sonunda bütün kurşunlar bitti. Sağında Darwin de ateş ediyordu, sonunda ödülünü yaralamak veya öldürmektense ikisinin kaçmasına izin vermemek kendisini daha çok ilgilendiriyordu.

İkisi de eğitilmiş atışçılar değillerdi. İyi bir günde bile, bütün yapabildikleri hedef almak ve tetiği çekmekti, genelde isabet ettirip ettirmediklerinin umurlarında olduğu yoktu. Sırf silah korkusu, vurulma korkusu, insanlara istediklerini yaptırmakta yeterli olurdu ve birine ateş ettiklerinde daima ısı- kalamanın söz konusu bile olamayacağı kadar yakından olurdu bu. İstediklerini elde etmek için daha önce bir ya da iki, belki de üç kurşundan daha fazlasına ihtiyaç duymamışlardı.

Saniyeler içinde, Darwin de cephanesiz kalmıştı. Şimdi ne yapacaklarından emin olamayarak durdular. El feneri ışıklarını hızla etrafta gezdirdiler ama siyah ağaç gövdeleri, çalılar ve buzdan başka bir şey göremediler. Ya bu harika değil miydi? İşte buradaydılar, ormanın içinde, üşümüş, öfkeli ve etkileyici bir biçimde silahsız. Bütün bunlar yetmezmiş gibi, o Lorelei sürtüğü yine kaçmıştı. Ormanda bir sürü ses olsa da hiçbiri insan geyiklerden geliyormuş gibi gelmiyordu.

Bir uyarı karıncalanması Niki'nin omurgasında yavaşça ilerledi. Kurşunlar olmadan, kendisini daha saniyeler önce olduğu kadar güvende hissedemiyordu. Belki bu o kadar iyi bir fikir olmamıştı. Ayrıca son vuruşun etkisi geçiyordu ve

çok yakında bir vuruşa daha ihtiyaç duyacaktı. O zaman kendisini daha iyi hissedecekti.

"Unut bunu," dedi öfkeyle. "Eve geri dönüp ısınacağız ve sabah güneş doğup yoldaki buzu erittiğinde, buradan çıkabiliriz."

Darwin, dondurma külahını az önce kuma düşürmüş bir çocuk gibi sızlanarak, "Ama ya Lorelei?" diye sordu.

Niki su yüzüne çıkan kıskançlığını bastırdı. "Sürtüğün Lorelei ve arkadaşı orada donarak ölecekler." İşe yaramaz silahıyla, ormanın derinliklerine işaret etti. Çok karanlıktı ve kahretsin, artık avlanma çekiciliğini kaybettiğine göre, soğuk gerçekten mantosundan içeri sızmaya başlamıştı.

"Ama..."

"Bakmaya devam etmek mi istiyorsun? İyi. Doğruca ilerle. Ben eve dönüp keyif çatacağım."

"Sadece beş dakika daha etrafa bakacağım ve..." Arkalarında belli belirsiz bir hışırtı vardı. Darwin hareketsiz kaldı. El fenerinin ışığı karanlık orman zemininde dans etti. "Duydun mu bunu?"

Niki, çok geç olarak, "Şu ışığı söndür!" dedi. Soğuk eldivenli elleriyle elindeki düğmesini kapatmaya uğraştı ama çok geçti. Darwin'in fenerinin ışığında, uzun, kalın bir ağaç dalının, onun başına yandan isabet etmek üzere tıpkı bir beyzbol sopası gibi arkadan dönüp geldiğini gördü.

8. BÖLÜM

Gabriel, Lolly'yi ve kendisini başka bir büyük ağacın arkasında durdurdu. "Burada kal ve kılını bile kıpırdatma," diye fısıldadı.

Lolly'den uzaklaştı ve o da Gabriel'in ceketini yakalayıp geri çekmek için adeta saldırdı. Bilebile tehlikeye atılmazdı, bundan kaçardı, kendisine mantıklı gelen buydu. Ama Gabriel askerdi ve sadece tehlikeye atılmak değil ama ayrıca bunu etkisiz hâle getirmek için eğitim görmüştü. Onun hayatını tehlikeye attığını bilerek kalbi boğazına fırladı ve orada kaldı. Onu durdurması için, 'Beni terk etme' diye ona yalvarması için, onu orada mümkün olduğunca güvende tutması için, bütün içgüdüleri kendisine haykırdı.

Keskin bakırımsı kan tadı diline gelene kadar dudağını ısırıldı. Tam olarak onun söylediğini yapması gerekiyordu, yoksa onu daha da fazla tehlikeye atacaktı.

Gabriel yavaşça ve sessizce eğildi, elleri zemini süpürüyordu. Yaklaşık üç adım uzunluğunda düşmüş yaşlı bir dalı aldı ve bunu kaldırdı, sonra yavaşça bir köşeye attı ve bir başkasını elleriyle yoklamaya başladı. Lolly, onun için Niki ve Darwin'i gözlemeye çalıştı, böylece yaklaştıklarında onu uyarabilirdi. Niki ve Darwin durdular ve seslerinin sertliğinden, tartışıyormuş gibi görünüyorlardı, her ne kadar Lolly sözleri tek tek anlayamasa da. Tekrar Gabriel'e baktı ama o gitmişti.

Panikle her yana baktı ama onu göremedi. Yağmur ve karanlığın içinde kaybolmuştu.

Ama onu göremezse, o zaman Darwin ve Niki de büyük ihtimalle göremezdi... bu lanet el fenerleri hariç. Belki onların dikkatini kendi tarafına çekebilirdi... hayır. Bu fikirden aklına gelir gelmez caydı. Gabriel kendisine hareket etmemesini söylemişti. Eğer hareket ederse, Gabriel sadece Lolly'nin nerede bulunduğunu anlayamamakla kalmayacak, ayrıca karanlıkta onu kötü çocuklardan ayıramaz olacaktı. Gabriel McQueen av peşindeydi ve Lolly onun yolunu kesmek istemiyordu.

Orada, ağaçların altında gölgeler derindi ama ağaçların ve çalılıkların üzerindeki buz kaplaması, Niki ve Darwin'in etrafa salladıkları el fenerlerindeki ışığı geri yansıtarak sönük bir parıltı yayıyormuş gibiydi. Işıklar yerlerini sanki onlar sahnede spot ışıkları tarafından yakalanmış gibi belli ediyordu. Etraflarında sanki hava ufak buz parçalarıyla doluymuş gibi bir parıltı vardı. Eğer hava nefes kesici bir soğuklukta olmasaydı ve kendisi böyle ölesiye korkuyor olmasaydı, sahne nefes kesici bir güzellikte olacaktı.

Sonra, sanki bir antilopu takip eden büyük bir kedi gibi yavaş ve dikkatli adımlarla Darwin'in arkasında ilerleyen Gabriel'e gözü ilişti. Lolly orada donup kaldı, hareket etmekten, onun dikkatini dağıtacak bir hareket yapmaktan korkuyordu.

Gabriel uyduruktan sopasını bir beyzbol sopası gibi kaldırdı. Hâlâ oldukça geride, ışık çemberinin dışındaydı ama Darwin ya da Niki etrafa baksalardı, onu kesinlikle görürlerdi. Gabriel'in aldığı duruş Lolly'ye onu uzun yıllar önce lisede genç, ince yapılı ve fena hâlde kibirli olduğu sıralarda beyzbol oynarken seyretmesini hatırlattı. Eski günlerde birden fazla tur vuruşunu isabet ettirmeyi başarırdı, şimdi bir tane daha isabet ettirmek için dengede duruyordu.

Lolly'nin kalbi hopladı. Elleriyle gözlerini kapatmak, saklambaç oynayan iki yaşında bir çocuk gibi gerçekten saklanmak istedi ama izlemesi gerekiyordu. Neler olduğunu bilmesi gerekiyordu. Eğer bahse giren bir kadın olsaydı sahip olduğu her şeyi Gabriel'in üstüne koyardı. Ama hayatta hiçbir şey kesin değildi, Gabriel McQueen bile ve bu gece hayatları terazide sallanıyordu.

Birden Niki bağırarak bir şeyler söyledi ve el fenerini söndürdü. Darwin o kadar hızlı değildi ve Gabriel ileri atıldı, sopayı savurdu, kaslı kolları dalı etrafta o kadar hızlı gezdiriyordu ki dal ıslık sesi çıkarıyordu. Darwin el fenerini düşürdü ve eğildi. Sert bir darbe yerine, dal başını sıyrıp geçti ve Darwin bir hayvan gibi homurtuyla fırıl fırıl dönerek Gabriel'in üstüne atıldı.

Gabriel sopayı tekrar çeviremedi, çünkü Darwin onun elinin ulaşabileceği yerdeydi, bu nedenle ellerini dalın üzerine ayırdı ve bunu bir çubuk gibi kullandı, Darwin'in tabancayla Gabriel'e vurduğu çılginca darbeleri engellemek için dalın uçlarıyla kısa süreli, sert saplamalar ve şimşek hızında hareketler yaptı. Darwin'in düşürdüğü el feneri kenara yuvarlanmış, onlardan öte bir yanı işaret ediyordu, dolayısıyla artık kocaman bir gölgeden başka bir şey değillerdi. Gabriel daha uzun boylu, daha kaslıydı ama Darwin hâlâ methle uçuyordu ve acıya duyarsızdı. Gabriel'in dizinin arkasına sağlam bir tekme attı ve Gabriel düştü ama Darwin'i de kendisiyle beraber çekti.

Niki neredeydi? Lolly, kadını artık göremediğini fark etti ve etrafa çılgınca baktı, Niki'nin karanlıktan kendisine doğru fırlamasını ya da Darwin'i savunmaya koşmasını az çok bekliyordu ama... Niki yoktu. Ya kaçma fırsatını yakalamış ya da Gabriel'e ya ateş etmek ya da onun başına vurmak için bir açıklık kollayarak zamanını bekliyordu. Lolly, yerde yuvarlanan, küfreden, homurdanan adamlardan hangisinin Gabriel ve hangisinin Darwin olduğunu bilemiyordu, dolayısıyla muhtemelen Niki de bilemezdi.

Birden Lolly, Niki saldırdığı takdirde Gabriel'e yardım etmek için fazla uzakta olduğunu fark etti. Çabalarından dolayı yaralanması veya öldürülmesinin ne kadar büyük bir ihtimal olduğunu düşünmeden, Gabriel'i taklit etti ve kendisi de bir sopa, henüz çürümeyecek kadar yakın zamanda düşmüş kırık bir dal bulana kadar yerde elleriyle yokladı. Gabriel'in dalı kadar iri değildi ama hiç yoktan iyiydi. Artık sessiz kalmaktan dolayı endişe duymadan dövüşe doğru atıldı.

Niki neredeydi?

Lolly düşen el fenerini kaptı ve delirmiş gibi ışığını etrafa tutarak kadının yerini bulmaya çalıştı. Eğer oradaysa, bir ağacın veya çalının arkasına saklanmıştı. Arkalarında olabilirdi, solda, sağda, her yerde... hatta eve geri dönüş yolunda bile. Lolly sadece iki silah görmüştü ama daha fazla olmadığı anlamına gelmezdi—derken, geç de olsa, Darwin'in Gabriel'e ateş etmek yerine tabancayla vurmaya çalışmasından onun silahtaki bütün kurşunları yağdırdığını ve artık kurşununun kalmadığını, en azından yanında kalmadığını fark etti.

Niki'nin de mi kurşunları bitmişti? Daha fazla kurşun almak için mi kaçıyordu, yoksa sadece kaçıyor muydu? Bunu anlamamanın yolu yoktu. Lolly kısa bir an dövüşe baktı. Darwin, Gabriel'in beresini çıkarmıştı ve onun yüzüne kafa atmaya çalışıyordu. Şimşek kadar hızla hedef aldı ve sopasıyla Darwin'in yüzüne vurdu, bu onu durdurmak için yeterince şiddetli değildi ama onun dikkatini hemen üzerine çekti. Gabriel bu kısa dikkatsizlik anını eldivenli yumruğuyla Darwin'in yüzüne vurmakta kullandı. Yumruğun sesi hasta ediciydi ama Darwin bunun farkına varmış gibi bile görünmüyordu.

Gabriel daha uzun, daha adeleliydi, Lolly onun Darwin'i saniyeler içinde yere serebileceğini düşündü sonra methin insanları nasıl çılgın yapabildiğini hatırladı. Meth kullanıcılarının polis tarafından birkaç kez ateş edildikten sonra yere serilmekle kalmayıp saldırmaya devam ettikleri üzerine raporlar okumuştü. Darwin, ruhu ele geçirilmiş bir adam gibi dövüşüyordu, çılgınca öfkenin sesleri bir hayvanınki gibi boğazında homurdanıyordu.

Daha önce gerçek bir dövüş görmemişti, sadece Hollywood tarafından düzenlenmiş versiyonunu görmüştü, bunun ne kadar daha fazla kirli ve gürültülü olduğunu hiç fark etmemişti. Bu yüz yüze dövüşmek ve sert yumruklar atmak değildi, bu tekmelemek, yumruk atmak ve oymak ve iki dövüşçünün birbirlerine zarar vermek için yapabileceği başka her şeydi. Homurdanmalar ve küfürler, eldivenli yumrukların tene karşı hasta edici sesler çıkarmaları, atlarında çatırdayan buzlu zemin vardı. Ağır kış mantoları vücutlarına dikkate değer bir zarar gelmesini önleyerek, dövüşü uzatıyor ve Darwin'in şans eseri bir yumruğu isabet ettirme ihtimalini arttırıyordu.

Belki kendisinin bir yardımı dokunabilirdi. Lolly daha yakına ilerleyerek, sopasını kaldırdı, böylece bir şans doğarsa vurmaya hazırdı ama el fenerini tutmak hareketini kısıtlıyordu, çünkü sopayı tutacak sadece bir serbest eli vardı. Niki hakkında endişelenemezdi, kadın ya oradaydı ya da değildi. Şimdi tek yapabileceğinin, Gabriel'e elinden gelen her yolla yardım etmek olduğunu düşündü.

Boğuşan adamlar ışığın neredeyse dışına yuvarlandılar ve durduklarında Darwin üstteydi. Elini geri çekti ve elinde bir şey vardı. Lolly tereddüt etmedi, onun ne tuttuğunu anlamaya çalışmadı, sadece ileri atıldı, var gücüyle sopayı savurdu ve kendisine tecavüze kalkışan adama var gücüyle vurmaya çalıştı. El fenerini attı, sopayı iki eliyle kavradı ve ona, onun başına, omuzlarına, ulaşabildiği her yere tekrar tekrar vurdu.

Bir uğultuyla adam Gabriel'den uzaklaşarak, doğrudan Lolly'nin üzerine atıldı. Lolly geriye doğru sendeledi, hasta edici dehşet duygusu midesinden, göğsünden yayılmaya başladı. Ayakları yerden kesildi ve düştü. Darwin onun üzerine çıktı ve elleriyle boğazını yakaladı. Sıkmaya başladı.

Soma uzaklaştı, Lolly'nin üzerinden sanki bir çocukmuş gibi kaldırıldı. Gabriel'in yüz ifadesi, büyük sağ yumruğunu Darwin'in yüzüne tekrar tekrar çekiç gibi vururken soğuk ve vahşiydi. Darwin karşılık vermek için darbelerden dolayı fazla şaşkındı, kendisini korumak için kollarını yüzüne çekti ve hıçkırmaya başladı. "Bana zarar verme adamım, bana zarar verme," diye yalvardı. "Sana bir şey yapmadım, yaptım mı? Ha? Ne yaptım?"

Lolly oturma pozisyonuna geçmek için çabalayarak inanamazmış gibi ona baktı. Birkaç saniye gibi bir zaman diliminde öfkeli bir hayvandan acınacak bir kaybedene dönüşmüştü.

Gabriel, sertçe nefes alarak, "Kapat çeneni," diye homurdandı. Darwin'in kollarını onun arkasına bükerek bunları yukarı itti ve bunları emniyete alacak bir şey bulabilmek için etrafa baktı. Lolly'ye, "Botlarının bağcıklarını al," dedi.

Lolly, Darwin'e yakın olan hiçbir yere gitmek, ona hiçbir şekilde dokunmak istemiyordu, ama Gabriel'in onu tuttuğu yere yarı emekleyerek gitti, bu sırada onun suratına tekme atamaması için kenarda kalmaya dikkat ediyordu. Dikkatle deri bağcıkları çıkarmaya başladı. Bunlar ıslak ve tutması zordu, bu nedenle iki elini de kullanması gerekti.

Gabriel'in başı etrafa bakarken döndü. Hâlâ sert ve hızlı nefes alıyordu ve ifadesi... gerçekten kibarca söylemek gerekirse, canı sıkılmıştı. "Diğeri nereye gitti?" diye sordu Lolly'ye. Sesinde vahşi bir ifade vardı.

Lolly, "Bilmiyorum," diye cevap verdi. Kendisi de sertçe nefes alıyordu ve birkaç derin nefes almak için bir an durdu. "El fenerini kapattı ve sanırım kaçtı. O zamandan beri onu görmedim."

Gabriel dikkatini yeniden ağılayan Darwin'e verdi. Darwin'in kollarını daha sert ve daha yukarı bükte ve omuz çukurlarını acı verici bir şekle getirdi. "Evde daha fazla cephane veya silahınız var mı?"

"Hayır," dedi Darwin, başını sallayarak. "Yemin ederim, yok. Dostum, lütfen, kollarımı omuzlarımdan koparıyorsun!"

"Ben senin kahrolası dostun değilim," dedi Gabriel. "Ve eğer bana yalan söylersen, kollarını sökeceğim ve bunlarla seni ölene kadar döveceğim, anladın mı?"

"Yalan söylemiyorum!" diye bağırdı Darwin. Sümük, burnunun iki kenarından ağızına düşüyordu. "Niki ile benim, sadece iki silahımız var ve içindeki kurşunlar. Bu genelde yeterli oluyor. Ah! Aah! Dur, lütfen dur!"

Genelde yeterli. Lolly, onunla Niki'nin başka kaç evi istila ettiklerini, kaç kadının canını acıttığını, tecavüz ettiğini ve öldürdüğünü merak etti.

Ormanın derinliklerinde, bir silah atışı kadar keskin, ani bir çatırtı duyuldu, peşinden bir gürültü ve düşme sesi. Bir anlık saf bir panikle Lolly, Darwin'in yalan söylediğini ve Niki'nin başka bir silahı olduğunu düşündü ama sonra ne olduğunu anladı: Buzun ağırlığı altında dallar düşmeye başlamıştı.

Darwin, titreyen sesinde yeni bir korkuyla, "Bu da neydi şimdi?" diye sordu.

Ne Lolly ne de Gabriel neler olduğunu ona söylemeye tenezzül etmedi.

Lolly, dikkatini yeniden Darwin'in bot bağcıklarına geri çevirmeden önce Gabriel'e bakarak, "Şimdi ne olacak?" diye sordu. Niki'nin nerede olduğunu bilmiyorlardı, Darwin silahsızdı, kısa sürede eli kolu bağlanmış olacaktı, ama şerifi çağırabilecek ve mahkûmlarının dakikalar içinde toplanıp hapse atılmalarını sağlayacak durumda değillerdi. Gabriel onun elini kolunu bağlamış ve ağızını tıkamış olsa bile geceyi onunla aynı evde geçirmek istemiyordu ve onu bu gece dağdan indirebileceklerini düşünmüyordu. Şimdiden düşmeye başlayan dallar nedeniyle, bu gece herhangi bir yere gitmek fazla tehlikeliydi.

Gabriel cevap vermek için ağızını açtı ve birdenbire Darwin çırpınarak kendisini geriye attı, bu da Gabriel'e dengesini kaybettirdi ve Darwin kollarını Gabriel'in ellerinden kurtardı.

İnsanlık dışı bir kükreyişle Lolly'ye yöneldi. Olduğu gibi yere çömelmiş olarak onun kaçma şansı yoktu. Darwin ona yumruk atıp yere serdi, Lolly nefesini kesecek derecede şiddetli bir darbe almıştı ve başı donmuş zemine sertçe çarpılmıştı. Sert, buzlu yerde kayarken bir yırtılma sesi duydu, soma Darwin yine üzerine çıkıp boğazını yakaladı.

Gabriel dengesini geri kazandı ve ileri atıldı, iki eliyle Darwin'i manto yakasından tuttu ve Lolly'den uzaklaştırdı. Darwin ayakları üstünde doğruldu, tekrar onlara atıldı. Gabriel döndü, ayaklarını yerleştirdi ve dirseğini geriye, Darwin'in yüzüne fırlattı. Hasta edici bir çatırtı duyuldu ve Darwin birdenbire kemikleri yokmuş gibi vücudu garip bir biçimde gevşeyerek yere düştü. Gözleri açık, bakıyordu ve iki siyah kan damlası burun deliklerinden sızdı.

Gabriel ona sadece kısa bir an baktı. "Öldü." Ses tonu en ufak bir pişmanlık belirtisi göstermemişti. Dirseğinin burna vuruşu, bunu parçalaması ve beyne kemik parçaları göndermesi, bir kaza olmamıştı.

Ormanın derinliğinde, bir dal daha keskin bir çatırtıyla hayatından vazgeçti ve yere düştü. Hemen arkasından bir tane daha geldi, bu seferki çok daha yakındı.

Lolly hâlâ yerdeydi, ona bakarken gözleri, bembeyaz bir yüzde kocaman koyu renk su birikintileri gibiydi. Gabriel eğildi ve onun kolunu yakalayarak onu

ayağa kaldırdı. "Eve geri dönmeliyiz," dedi. "Şimdiden düşmeye başlayan dallarla şu anda yürüyemeyiz."

Lolly ciddi bir tavırla başını salladı ve, "Niki'ye ne olacak?" diye sordu. Dalgın bir ses tonuyla, "Bu onun adı," diye açıkladı. Yerdeki cesede işaret etti. "Onun adı da Darwin. Yani adıydı." Belli belirsiz bir memnunluk belirtisi sesinden anlaşılıyordu. Kayıp kadını arıyormuş gibi etrafına bakarak, "Evde olabilir," diye ekledi.

"Belki," dedi Gabriel sert bir tavırla. "Eğer öyleyse bununla ilgileneceğim. Bu aşağılık herifin söylediğine bakılırsa cephanesiz kalmışlar. Eğer eve geri dönmediyse, dışarıda bir yerlerdeyse... donarak ölebilir, ki bu da umurunda değil."

Lolly hâlâ orada duruyordu ve Gabriel daha nazik bir ses tonuyla konuşmaya başladı. "Lolly seçim şansımız yok." Eğildi ve Lolly'nin düşürdüğü el fenerini, ayrıca Darwin'in boş silahını aldı. Tabancayı pantolonunun ön cebine kaydırды. Kendi el feneri hâlâ mantosunun cebindeydi, pil bitene kadar diğerini kullanacaktı, nitekim yol açılmadan önce ne kadar uzun süre evde olacaklarını kim bilebilirdi ki? Evdeki elektrik henüz kesilmediyse, yakında kesilecekti.

"Biliyorum," dedi Lolly, sesi boğuk çıkmıştı.

Tanrım, Gabriel üşüyordu. Beresi kaybolmuştu ve lanet olası berbat yağmur saçında buz kristalleri oluşturmuştu. Kapanmamış başından bu kadar ısı kaybederken kaliteli soğuk hava giysileri bile vücudunu sıcak tutamıyordu. Çırpına çırpına titredi ama konsantre olmaya kendini zorladı. Lolly'nin pantolonunun uyluğunun ortasından aşağı doğru ıslaklıktan koyulaştığını görebiliyordu, bu ıslaklık onun da vücut ısısını yok edebilirdi. Kurulanmaları gerekiyordu. Isınmaları gerekiyordu. Dövüşmede harcanan çaba, o sırada onu ısıtmıştı ama şimdi gevşeme süreci bedenini daha da soğutuyordu ve Lolly'nin durumu daha kötü olacaktı, çünkü ne onun kas kütlesine ne de adrenalin yakmanın sonucuyla uğraşma tecrübesine sahip değildi.

Gabriel kolu Lolly'nin arkasında, onu ileri ilerleterek eve doğru yönlendirdi. "Üşüyor musun?" diye sordu, her ne kadar öyle olduğu kesin olsa da.

Lolly, "Üşüyordum," dedi. Sesi yorgunluktan bitkin geliyordu. Gabriel böyle olacağını tahmin etmişti, bu doğaldı. "Yine de şimdi üşüdüğümü sanmıyorum. Ama ayaklarımı hissedemiyorum."

Gabriel yine titredi, vücudu biraz ısı üretmeye çalışıyordu ve birdenbire Lolly'nin titremediğini fark etti. Kahretsin, bu iyi değildi. Şimdilik direniyordu ama onu acilen eve götürmesi gerekiyordu.

Darwin'in cesedini olduğu yerde bıraktı, diğer tek seçenek onu dışarı taşımaktı ve oysa geride bıraktığı enerjisini kendisini ve Lolly'yi bu lanet ormanlardan dışarı ve dağdan yukarı eve götürmeye adamalıydı.

Dikkatle asfalttan yukarı çıkmaya çabaladılar. Yabani otlarla dolu yol kenarı şeridinde kalmaları gerekecekti, orada en azından kenarda bir ayak basma yeri vardı, bu da yola doğru eğilen, giderek daha fazla buzla kaplanan ve tehlikeli ağaçların altında olacakları anlamına geliyordu ama gerçekten hiç seçenekleri yoktu, çünkü bu yol yukarı çıkan en kestirme yoldu. Ormanda kalsalar da yoldan

gitseler de düşen bir dal tarafından ezilmek ihtimaliyle yüzleşmek zorundaydılar, dolayısıyla ağaçların altında ne kadar az vakit geçirirlerse o kadar iyi olurdu. Kolunu Lolly'ye sarılı tutarak onun kadar kendisini de itti. Lolly, Gabriel'in kenara ne kadar yakın kaydığını, yürümenin onun için ne kadar çaba gerektirdiğini bilmiyordu ve Gabriel böyle devam etmesini istiyordu. Lolly şimdiye kadar iyi bir oyuncu olmuştu ama kırılma noktasının nerede olduğunu kim bilebilirdi? Gabriel onun vazgeçeceğini düşünmemişti ama bunu öğrenmenin zamanı şimdi değildi.

Gabriel sesini bilerek sakın ve duygusuz çıkardı. "Bugün daha önce, ben eve gelmeden önce, Darwin sana zarar verdi mi?"

Hemen bir, "Hayır," cevabı, ki buna inanmazdı ya da kendisine cesede geri dönmek ve adamı tekrar öldürmek isteği verecek acılı bir "Evet" bekliyordu ama Lolly cevap vermeden önce tereddüt etti. "Denedi. Neredeyse..." Sesi kesildi ve ayağı sürçtü.

Gabriel durdu, Lolly'yi çekip durdurdu ve onun yüz ifadesini görebilmek için el fenerini tuttu. Lolly'nin yüzü beyazdı ve soğuktan buruşmuştu. Pançosu yırtılmıştı ve kendisinininkinde olduğu gibi onun da saçlarında buz kristalleri oluşmuştu. Ama bakışları şimdi daha sabitti, dudakları bile maviydi. El fenerini tutmayan eldivenli eliyle onun yüzünü kapladı. "Artık sana zarar veremeyecek."

Lolly cevap olarak başını salladı, korkunç koşullara rağmen onun yüz ifadesini değiştiren rahatlatma hissiydi. "Evet biliyorum. Onu geberttin." Durdu ve sonra ekledi, "Teşekkürler. İyi iş çıkardın."

Gabriel neredeyse güldü. Rahatlamış hâlde, hem onu hem de kendisini tekrar yürütmeye başladı. Lolly iyi olacaktı. Lolipop oldukça sert bir kurabiyeye dönüşüyordu. Aynı anda yavaş, dikkatli bir adım atarak yamaçtan yukarı yürürken onu sabit tutmaya devam etti. Kadını -Niki'yi- gözlerken ve dinlerken tetikte kaldı ama bütün duyabildiği rüzgâr ve buzla kaplı yaşlı ağaçların gerilen dallarıydı.

9. BÖLÜM

Niki doğrulmaya çalıştı. O adam karanlığın içinden bir iblis ya da benzeri bir şey gibi fırlayıp Darwin'e saldırdığında, kendini koruma iç güdüsü baskın gelmiş ve Darwin'e yardım etmeyi bir an bile düşünmeden son hızla kaçmıştı. Nereye gittiğine dikkat etmek yerine, omzunun üstünden geriye bakıyordu ve sığ bir çukura basmıştı. Ayakları hemen kaymış ve kış üstü sertçe düşmüştü, hareket edemeyecek kadar şaşkın hâlde orada bir dakika yatacak kadar sert bir düşüştü bu.

Oturma pozisyonuna geçebildiğinde, sadece orada donmuş zeminde oturmakla kalmış, Darwin ve adamı kavga ederken seyretmişti. Kurşunlan bilmişti, dolayısıyla Darwin'e yardım etmek için bir halt edemiyordu. Yapabildiği en iyi şeyin kendi işine bakmak olacağını düşündü; eğer durum tersine çevrilseydi, Darwin onun yardımına koşacak değildi.

Ağaçlar yüzünden ve Danvin düşürdüğünde el fenerinin yuvarlanma yönünden dolayı, bütün bu olup biteni iyi göremiyordu, ama kavgayı izlerken Darwin'in belki canının yanmış olabileceğini düşündü. Lorelei'yi kurtaran aşağılık herif iri bir adamdı. Ama ayrıca dövüşü belki Danvin'in kazanacağını da düşündü, çünkü görüldüğünden daha güçlüydü ve fena dövüşürdü. Bu bekle -ve- gör durumlarından biriydi, yine de kendisi çok fazla beklemek istemiyordu. Eğer işler Danvin için kötü gitmeye başlarsa kendisiyle ilgilenmesi daha iyi olurdu. Eve dönmesi gerekiyordu, kahve masasında bıraktıkları buzu alması... şimdi bir miktar ihtiyacı vardı, hemen şimdi. Bu kendisini fazlasıyla daha iyi hissettirecekti, o karıncalanmalı, kıpır kıpır histen kurtaracaktı.

Ama düştüğü zaman kendisini oldukça kötü çarpmış olmalıydı, çünkü biraz başı dönüyordu. Bu kadar erken ayrılmak ve yeniden düşmek, canını gerçekten yakmak akıllıca olmayacaktı. Bir dakika kadar daha orada oturacak, Danwin'e ne olduğunu görecekti. Belki de onun büyük adamı öldürmesini seyredecekti.

Bu nedenle her ne kadar zemin fazlasıyla soğuk olduğundan bunun verdiği his, giysilerinden geçen keskin bir bıçak gibi gelse de, her ne kadar kalçası ıslansa da kılını bile kıpırdatmadan oturdu ve Lorelei Helton karanlıktan fırlayarak geldi, bir sopayı havaya kaldırdı ve bununla Danwin'in başına vurdu. Bu Darwin'i fazla yavaşlatmadı ama dikkatini dağıttı ve birdenbire Niki bunun Danvin için iyi bitmeyeceğini anladı. Bire karşı iki adil değildi işte.

Soma Lorelei, Danwin'e sopayla vurmaya başladı, tekrar ve tekrar, pat pat pat. Danvin büyük adamı yere sermişti ama Lorelei'nin kendisine doğru ilerlemesine izin verdi ve ona doğru atıldı. Niki iğrenerek gözlerini kapadı. Darwin bir şeyi planlamayı beceremiyordu. Bu büyük adamın serbest kalmasını sağladı, bu da fena hâlde aptalcaydı, tabii sonra dövüş sona erdi ve Darwin şu sınırlarına fena hâlde dokunan tarzda ağlamaya başladı. Kendisinin tek yapabildiği başını sallamaktı. Ona yardım edemiyordu ve boş bir tabancadan başka hiçbir şeyi yoktu. Darwin bu işte tek başınaydı.

Başının durumu iyileşti, baş dönmesi geçti. Sessizce, onlar Darwin'le meşgulken, ayaklan üzerinde doğruldu ve uzaklaşmaya başladı. Tekrar başlayan dövüşün sesiyle durup bir daha baktı ve büyük adamın dirseğini Darwin'in yüzüne vurduğunu gördü, Darwin'in bir nevi boş bir et çuvalı gibi düştüğünü gördü ve onun öldüğünü anladı. Düşüş biçimlerini tanıyacak kadar ölü insan görmüştü, onların sanki bütün kemikleri birdenbire lapaya dönüşmüş gibi olurdu.

Eşek kafalıya hiç güvenememişti ve gidip bile kendisini öldürtmüştü.

Dikkatlice ve mümkün olduğu kadar sessizce, ormandan çıktı. İki kez gürültülü çatırtılar duydu ve ne olduğunu anlayana kadar korkudan ödü patladı. Dallar lanet olası ağaçlardan kırılıp düşüyorlardı. Dört bir yanında, ağaç dalları buzun ağırlığı altında düşüyordu, her an bunlardan biri üzerine düşebilirdi. Bu fazlasıyla korkutucuydu.

Yola vardığında, bu lanet ormandan çıktığı için o kadar rahatlamıştı ki buzu unuttu ve koşmaya çalıştı. Ayakları hemen yerden kesildi ve sertçe dizüstü düşmüştü. Acı dayanılmazdı. Niki yavaşça ayağa kalkarken birkaç lanet savurdu. Bir an eğilip kaldı, dizlerini ovuşturdu, ta ki yeniden yürüyebileceğine kanaat

getirene kadar. Bu sefer yol kenarı şeridine ilerledi -oradan geriye ne kaldıysa- ayakları orada yere daha iyi basıyordu ve çok daha yavaş bir ilerleyişle yamaçtan yukarı yoluna devam etti.

Soğuk, karanlık, adeta yas tutup ağlayan rüzgâr, korkunç buz... hepsi etrafını sarıyordu ve ne kadar yalnız olduğunu, sığınacağı kimse olmadan ne kadar korkunç derecede yalnız olduğunu fark etti. Darwin fazla önemli değildi ama en azından oradaydı. Artık ölmüştü, çünkü o büyük adam katil bir piç kurusuydu. O ölmüştü, kendisi yalnızdı ve onlar sayıca üstündü. İyi taraftan bakıldığında Blazer artık kendisine aitti. Darwin'in artık buna ihtiyaç duyacağı yoktu.

Yürürken, Niki'nin canı daha da fazla sıkıldı. Eğer bu Lorelei sürtüğü olmasaydı, Darwin dövüşü kazanacaktı ve şimdi eve yalnız dönmek yerine, yanında Danvin olacaktı. Isınacaklardı, zaferlerini kutlamak için biraz meth çakacaklardı ve belki Lorelei'nin yatağında sevişeceklerdi.

Buz yüzüne aralıksız yağdı ve kendisi bundan hoşlanmadı. Dışarıda lanet bir soğuk vardı ve her şey ters gitmişti. Her şey! Bu öğleden sonra sadece bakkalı soymalı ve tabanları yağlayıp kasabadan çıkmalıydı. Süslü Mercedes'inde bayan Lorelei Sürtük'ü gördüğünden beri hiçbir şey yolunda gitmemişti.

Rüzgârda bir sesin tınısını yakaladı ve uzun, rüzgârlı araba yolundan aşağı bakmak için döndü. Lorelei ve büyük adam arkalarındaydı, büyük ihtimalle güvenlik olduğunu sandıkları şeye geri dönüyorlardı. Bir an bir el feneri ışığını gördü ve soma ışık söndü. Kendisi gibi yolun kenarından gidip karanlıkta kalıyorlardı.

Aklına bir fikir geldi ve ısırın bir rüzgârın aniden tam suratına bastırmasına rağmen yavaşça gülümsemeye başladı. Eğer işler yolunda gitseydi, buradan ayrıldığında Danvin'in külüstür eski Blazer'ı yerine o Mercedes'i sürüyor olacaktı ve bu ikisi ona hiç bulaşmamış olmayı dileyeceklerdi... tabii kısa bir süre boyunca, sonra bir daha hiçbir şeyi dileyemeyeceklerdi.

"Bu virajı geçer geçmez, ışıkları görmemiz lazım," dedi Lolly. Kendi kendini mi cesaretlendiriyordu, yoksa Gabriel'i mi, işte Gabriel bunu bilemiyordu. Zahmetle, ağır ağır ilerlediler, virajı geçtiler ve Lolly karanlıkta işaret feneri olarak veranda ışığını ararken durdu; bu ışık, onlara ilerlemeleri için, evin sıcaklığına ve güvenliğine ulaşmak için cesaret verecekti.

Hiçbir şey yoktu. Karanlık mutlaktı. "Elektrik kesilmiş," dedi cılız bir sesle. "Evet." Gabriel onu ilerletti, kolu onu kelimenin tam anlamıyla itiyordu. Elektriğin kesilmesi kendisini şaşırtmamıştı, yine de elektrik telleri düşmeden önce hiç olmazsa geri dönmüş olmayı isterdi. Sıcak ve parlak bir şekilde aydınlatılmış bir eve doğru gitmek, psikolojik açıdan yolun sonunda karanlıktan başka bir şey görmemektense daha hafifletici olacaktı. İlerlemeye devam etmelerini sağlamak için kendi gücünden başka bir şeye ihtiyacı vardı, çünkü gücü hızla tükeniyordu.

Lolly yavaşlıyordu, adımları daha ağır ve daha zahmetli oluyordu, ikisi aralarındaki uyumu yeterince kaybetmişti, Gabriel bundan endişeliydi. Soğuk Lolly'nin gücünü kırıyordu. Lolly vazgeçmek üzereydi ama onun durmasına izin

veremezdi, barınağa bu kadar yakinken değil. Barınak hayatta kalmak demekti ve başka bir şeyi düşünemezdi.

Lolly'nin duruşunu sağlamlıştırdı, ilerlemeyi sürdürmelerini sağladı ve o sırada anladığı kadarıyla arkadaşından daha az öldürücü olmayan Niki'ye de bakındı. Niki bir silahı olmadan, kendisiyle dövüşmeyi bile deneyecek miydi? Meth bağımlılarıyla deneyimi, onun bunu yapacağını söylüyordu. Niki onun yanından geçip Lolly'ye ulaşmayı deneyebilirdi. Boş bir tabanca bile öldürebilirdi, bununla birine hassas şakak bölgesinden vurulduğu takdirde. Lolly başına bağladığı bütün bu şeylerle koruma altındaydı ama onun canının yanmayacağı veya öldürülmeyeceği garanti değildi.

Mantıksal açıdan bakıldığında, kendileri gibi Niki de barınağa ihtiyaç duyduğunu fark ederdi. Çoktan evde kendilerini bekliyor olabilirdi. Elektrik kesilmiş olmayabilirdi, ışıklan kendi söndürmüş olabilirdi, dolayısıyla onun sürpriz yapma avantajı vardı. Gabriel onun dışarıda soğukta mı yoksa evin içinde mi olduğunu tahmin edemezdi, her şeyi, her şeyi beklemeliydi, yanlış çıkacak ve kendisini hazırlıksız yakalayacak tahminler yapmamalıydı. Niki hesap verene kadar gardım düşünmemeliydi.

Gece, kırılan dalların ve ağaçların keskin bağırışlarıyla bölünmeye devam ediyordu. Ses sürekli değildi ama durmuyordu da. Yola en yakın ağaçlardan hiçbiri henüz düşmemişti ama düşeceklerdi ve yakında. Şimdilik gecenin en kötüsü daha derinde ormanda, ağaçların ezelden beridir bakımsız kaldıkları yerdeydi. Hiç olmazsa yol kenarındakiler arada bir budanıyordu.

Gabriel, "Arka kapının orada şömine için odun yığını olduğunu sanmıyorum," dedi, Lolly'nin dikkatini dağıtmaya, onu ileride bekleyen huzuru gözünde canlandırması için cesaretlendirmeye çalışıyordu.

Lolly, sürekli ilerlemeye çalışmaktan ötürü nefes nefese, "Odun yok," dedi. Gabriel yüzünü buruşturarak yanan ateş hayaline güle güle öpücüğü gönderdi, derken Lolly devam etti. "Yıllar önce gaza çevirdik."

Daha da iyi. "Şükürler olsun. Gaz sobası da var mı?"

"Evet."

"Su ısıtıcısı?" "Hı hı."

Bu rahatlık hissiydi, çok büyük bir rahatlık. Isınmak için bazı yöntemleri olacaktı ve görece konforlu bir şekilde geceyi geçirebileceklerdi. "Gidecek fazla yol kalmadı Lolly, başımızın üstünde bir çatı, sıcaklık hatta biraz yiyeceğimiz olacak."

Lolly sesinde dehşet belirtisiyle, "Ya o oradaysa?" diye sordu. Belli ki düşünceleri Gabriel'inkilerle aynı çizgide ilerliyordu.

Gabriel omzunu silkti. Görünüşte sakin, içten içe endişeliydi. "Eğer Niki oradaysa, bununla ilgileneceğim. Söz veriyorum."

Lolly onaylar gibi başını salladı ama tam olarak ikna olmuş görünmüyordu. Onu kim suçlayabilirdi ki? Ormandan, herhangi bir dolaptan veya herhangi bir yatağın altından uyarıda bulunmadan fırlayabilecek bir delinin teki, hava koşulları ve karanlığın ortasında durumları iyi sayılmazdı.

Birden kendilerinden yukarıda kocaman bir makina gümbürdeyerek canlandı.

Gabriel sese doğru başını kaldırdı. "Pekâlâ, Niki'nin nerede olduğunu biliyoruz artık," diye mırıldandı.

Lolly ona daha da yaklaştı. "Evet." Sesi gergin ve dikkatli geliyordu.

Niki gerçekten bu yamaçtan aşağı sürmeyi deneyecek kadar aptal mıydı, yoksa kafası uçmuş muydu? Bütün yapması gereken eve gitmekken, ısınmak için Blazer'ı çalıştırıyor olamazdı. Bulunduğu yeri neden böyle belli ediyordu?

Motorun sesi değişti ve vites değişti. Farlar yanarak karanlığı deldi, ışıklarıyla neredeyse ruhani denebilecek sisi yakalayarak bunu parlattı.

***

Niki gülümsedi. Blazer buzla kaplıydı ve sırf kapıyı açmak bir felâket olmuştu ama bunu başarmıştı. Tek başınaydı, kurşunları yoktu ama Lorelei Helton ve büyük adamının kendi Blazer'ına karşı hiçbir şansları yoktu. Sanki onlar köpekmiş gibi onları aşağı koşturacaktı.

"Danvin için," dedi, bu Blazer'da gittikleri kilometrelerin anısıyla gözyaşları içinde kalarak. Belki o mükemmel değildi, belki kendisini birkaç kez aldatmıştı. Ama ne olursa olsun, o kendisine ait olmuştu ve şimdi gitmişti. Danvin, gitmişti. Buna inanamıyordu.

Motora tam gaz verdi, yamaca ve dar araba yolunun merkezine doğru ilerledi. Blazer'ın arka tarafı hemen kaymaya başladı ve kontrolü kazanmak için tekerlekle mücadele etti, kazandı ve kaybetti ve tekrar kazandı. En azından doğru yöne ilerlemişti. Farlar hedeflerini orada, yolun kenarında yakaladığında avludan henüz çıkmıştı. İki katil yan yana, birbirine yakın duruyordu, aptal gibi yamaçtan yukarı bakarak, kendisine doğru bakıyorlardı. Ne planladığını anlamamışlardı. Kendisinin kaçtığını, vazgeçip onların kazanmalarına izin verecek bir korkak, yaptıklarını kendilerine ödetmeyecek bir korkak olduğunu düşünmüşlerdi muhtemelen.

Sonra büyük adam onun ne planladığını fark eder göründü, çünkü Lorelei'yi olduğu gibi kaldırmış ve onunla birlikte orman sınırına sıçramıştı. Uğursuz bir öfke sisi, Niki'nin görüş alanında yükseldi. Onları şimdi, sanki birkaç ağaç kendisini durdurabilirmiş gibi kaçırmayacaktı, hiçbir lanet olası imkân yoktu buna. Ödemeleri gerekiyordu. Darwin'i öldürdükleri için ödemeleri gerekiyordu; Lorelei ikinci kat penceresinden kaçarak kendisini gülünç duruma düşürdüğü için ödemeliydi, Darwin'i, pantolonunun içine girmekten başka bir şey düşünmeyinceye kadar ayarttığı için ödemeliydi. Onları yakalayacak ve bir ağaca toslayacaktı, vücutlarını oraya çivileyecek ve onlar can çekişerek ölümlerine gülecekti. Bunu istiyordu. Somaki dozunu istediği kadar istiyordu. Yakında, birkaç dakika içinde, bu küçük zevksiz işi halleder halletmez, dozunu alacaktı.

Araba yolunun eğimi, ilk keskin viraja doğru inerken arttı. Niki asfalta hemen hemen hiç bakmadı; dikkati büyük adamın ormanın içine girdiği noktadaydı. Tekerleği sola döndürdü ve Blazer tamamen sağ kenara kaymaya başladı. Küfrederek sağa geri döndü, arabayı yoluna sokmaya çalıştı. Eski Blazer karşılık verdi sonra arka tarafı savruldu, artık sola kaymazsa lanet olsundu. Öfkeyle arabayla savaştı. Eğer lanet araba dümdüz gitmezse nasıl istediğini yapabiliirdi ki? Eğer buz üstünde çalışmazsa dört çeker bir araba ne işe yarardı?

Tekerleđi sola dođru çekti ve sađ tekerleklerin ikisi de yerden kesildi. Niki birden ařađı tarafa ve araba yolunun diđer tarafındaki sarp dūřuře ne kadar yaklařtıđını fark ederek, "Kahretsin!" diye bađırdı. "Kahretsin!" Blazer yeniden dōrt tekerlek ūstüne yerleřti; būyūk tekerlekler çekiř gūcū yakalamaya çalıřtı ama boř yere buz ūstūnde dōnūp durdu. Blazer geriye kaydđ, sonra yavařça hiç durmadan hasta edici bir dōnūře bařladı, karaltđ gibi gōrūnen dūřuře savrulurken hızlandı. Bunun neredeyse Disneyland'da çay bardaklarına binmeye benzediđi gibi tamamen anlamsız bir fikre kapıldı.

Niki bu aptal buzun adaletsizliđine karřı ūfke ve korkuyla bir kez çıđlık attđ, sonra Blazer'ın tekerlekleri yerle bađlantısını kaybetti ve Niki kenardan ařađı dosdođru dūřtu.

Lolly, Blazer birdenbire gōrūř alanından çıkarken Gabriel'in ıslak mantosuna asıldı. Kısa bir an sessizlik oldu, sonra dūřūp parçalanan ve yırtılan metalin korkunç gıcirtısı duyuldu.

"Aman Tamım," dedi ūok içinde, soma, "İyi!" diye ekledi. İlk igūdūsūnūn rahatlama olmasının kendisini kōtū biri hâline getirdiđini dūřūnmemiřti. Darwin ūlmūřtū ve Niki az ūnce kendisini dađın eteđinden dıřarı atmıřtı. Gūnler kadar uzun sūren saatler içinde ilk defa Lolly birden terōrūn sona erdiđini dūřūndū. Gūvendeydi, iliklerine kadar ūřūmūřtū, titriyordu, mūmkūn olduđunu bilmediđi bir ūekilde sarsılıyordu... ama gūvendeydi.

"Burada kal," diye emretti, Gabriel, cebinden çok daha būyūk bir el feneri çıkararak yaktđ ve dikkatle yola dođru ilerledi.

Son birkaç saattir Gabriel, dayanak noktasđ olmuřtu. İçindeki her ūey birkaç saniye için bile olsa ondan ayrılmaya itiraz etmiřti ama onun talimatına gōre davrandđ. İkisinin de gidip bakmasının bir anlamđ yoktu. Ayrıca, o kadar ūřūyordu ki zar zor yūrūyebiliyordu. Būtūn istediđi oturmak ve gōzlerini kapatmaktđ.

Eđimli asfalt, buzdan dolayı gūvenilmezdi. Gabriel iki kez kaydđ ama her iki seferde de dengesini yakalamayı ve dimdik kalmayı başardı. O yolun diğer tarafına ulaşıp dađ eteğinden aşağı ışığını parlattđđında Lolly rahatlama hissiyle nefes adı.

Uzun bir an geçtikten soma, Gabriel araba yolunda karřıdan karřıya geçip Lolly'ye geri dōndū. Gūclū el fenerini kapatarak, yeniden mantosunun cebine attđ ve Darwin'in dūřūrdūđū çok daha zayıf el fenerini çıkardı. "Blazer yaklaşık yūz elli adım ařađıda. Bir ađacın ūst kısmıyla karřılařtı. Ađaç kazandı. Eđer Niki ūlmediyse ciddi derecede yaralanmıřtır ama gōrmek için ařađıya inemem." Kařlarını attđ, ūnkū emin olmamaktan hořlanmazdı.

Lolly birinin, herhangi birinin ūlūm haberinden dolayı rahatlama hissini içinde olduđunu dūřūnemezdi; yaralı bir kadđnđ kaza geçirmiř bir arabada donmaya veya kanamadan ūlmeye terk etmek isteđi kesinlikle kendisine gōre deđildi— ya da en azından bunun kendisine gōre olduđunu dūřūnmemiřti. Darwin ve Niki bazı ūeyler konusunda fikrini deđiřtirmiřlerdi. "Tanrı'ya ūūkūr," diye fısıldadı. Sanki etrafındaki dūnya biraz ısınmıř gibi hissediyordu. Niki'yi evin dıřında beklerken bulmak korkusu, bađımlđ kadđnđn bir ađacın arkasından

atlaması veya karanlık bir köşeden fırlaması korkusu sona ermişti. Yere düşmek ve saf bir rahatlama hissiyle hıçkırarak istedi ama bunun yerine derin bir nefes almakla yetindi. Zafer ilan etmek için fazla erkendi, çünkü kendisi ve Gabriel işlerini bitirmiş değillerdi. Hâlâ buzla savaşmaları gerekiyordu ve buz, böyle bir havada arabayla dağdan aşağı sürmek gibi aptalca bir karar vermeyecekti. Buz var olmaktan başka bir şey yapmayacaktı ama onun bizzat varoluşu dünyayı yeniden şekillendiriyordu.

"Haydi," diye seslendi Gabriel, "Gidip ısınalım." Kolunu Lolly'nin beline sardı, onu ileri iterken dik tuttu. Onun yardımını olmasa Lolly hareket edemezdi. İlk birkaç adım acı içinde bir egzersiz ve uyum sağlama yokluğundan ibaretti, bir ayağını diğerinin önüne zar zor kaydırabiliyordu. İliklerine kadar donduğunu hissediyordu, sadece durmaktan başka bir şey yapamıyormuş gibi hissediyordu. Gabriel ona doğru şiddetle titriyordu, ondan daha iyi durumdaydı ama bu fazla bir şey ifade etmiyordu.

Gabriel, "Seni taşımama ihtiyacın var mı?" diye sordu.

Bu fıkır Lolly'yi dehşete düşürdü. Gabriel zar zor yürüyebiliyordu ve onu taşıyabileceğini mi düşünüyordu? "Hayır, ben iyiyim," dedi.

Gabriel, Lolly'nin iyi olduğunu düşünmediğini açıkça belirten hırçın bir ses çıkardı, ama onu zor kullanarak kaldırmadı ve omzunun üzerine atmadı.

Zifiri karanlığın içinde, sadece yollarını aydınlatan, giderek zayıflayan bir el feneri ışığıyla, buzlu avluda dikkatle ilerlediler. Asla fazla mesafe gibi görünmeyen şey şimdi neredeyse aşılmaz gibi geliyordu, ama onlar ayaklarını zar zor sürüyorlardı ve kazanılan her santimin karşılığı can çekişir gibi bir acıydı. Lolly sonunda tam önlerinde belli belirsiz görünen karanlık evi zar zor seçebildi ve ancak o zaman bunu başarabileceklerine gerçekten inandı. "Üzgünüm," dedi yumuşak sesle, rüzgâr böyle uğurlarken Gabriel'in onu duyup duyamayacağını merak etti.

Gabriel ona baktı. Son birkaç metreyi aşarlarken, Lolly'nin buzla kaplı Mercedes'i etrafında manevra yaparlarken doğal bir tavırla, "Neden üzgünsün?" diye sordu. Basamaklar Everest Dağı gibi görünüyorlardı. Bunlardan yukarı çıkabileceğinden gerçekten emin değildi. "Üzgünüm bu kargaşaya yakalandın. Üzgünüm bir adamı öldürmek zorunda kaldın. Ailenin evinde oğlunla olmayı çok daha fazla tercih ettiğini bildiğim hâlde burada benimle mahsur kaldığın için üzgünüm."

Gabriel şaşkınlıkla, "Sam'den haberin var mı?" diye sordu. Sesi nefessizdi. Her nasılsa liseden mezun olduktan ve orduya katıldıktan sonraki hayatı hakkında Lolly'nin bir şeyler bileceğini tahmin etmemiştir.

"Buradan haberleri sürekli aldım."

Basamaklara ulaştılar ve Gabriel sol eliyle parmaklığa tutundu. Sağ kolu Lolly'nin belinde sıkılaştı ve onu olduğu gibi merdivenlerden çıkardı, bunu yaparken acıyla homurdandı. Derken verandaya vardılar, ne var ki uğuldayan rüzgâr hâlâ yağmuru üzerlerine uçuruyordu dolayısıyla durumlarında fazla iyileşme yoktu.

Gabriel eğilmek, nefesini düzene sokmak ve gücünü toplamak için Lolly'yi bırakarak, "Üzgün değilim," dedi.

Onun desteği olmayınca Lolly neredeyse verandaya seriliyordu ama bir kolunu bir sütunun etrafına sardı ve kendisim ayakta kalmaya zorladı. "Sana inanmıyorum." İnandırıcı bir öfke homurtusu çıkarmayı bile başardı.

"Gerçekten Lolipop, burada iki delibozuk meth bağımlısından kaçarken seninle donarak ölmek dururken, oğlumla güzel sıcak bir evde oturup çorba ve kahve içmekten mutlu olacağımı düşünüyor musun? Senin macera duygun nerede?"

Lolly, "Bende yok," dedi birden nefes nefese gülerken. Kendisini sersemlemiş hissetti, daha fazla ne kadar ayakta durabileceğinden emin değildi ama şu anda onun söylediği duyduğu en eğlenceli şeylerden biriydi. "Ayrıca bana Lolipop deme." Eğer o kendisi hakkında herhangi bir şey unuttuysa neden bu korkunç lakap olmamıştı ki?

Gabriel tıpkı lisede yaptığı gibi, "Lolipop," diye birden karşılık verdi. Doğruldu, çabadan dolayı ofladı ve, "Dışarıda durmakla aptallık ediyoruz. İçeri girelim," dedi,

Lolly, "Söylemek yapmaktan daha kolay," dedi ve birdenbire bacakları gevşedi ve buz kaplı verandaya sertçe oturdu.

Gabriel kapıya doğru sendelerken, "Şimdi benden vazgeçmeyeceksin, değil mi Lolipop?" diye sızlandı. "Bütün yol boyunca seni verandada donarak ölmene izin vermek için taşımadım."

Bu kavramın gerçeklik payının düşük olmaması Lolly'yi korkuttu. Sadece verandada kıvrılmak ve rahatlamak o kadar kolay olacaktı ki. Ama bunu yaparsa içeri asla giremeyeceğim biliyordu. Korku onun elleri ve dizleri üzerinde yuvarlanmasına neden oldu ama bu gidebileceği en son noktaydı. Hiçbir şekilde ayağa kalkamıyordu. Zahmetle kapıya doğru emeklemeye başladı. "Sadece kapıyı aç kahraman." Dedi, "yolun geri kalanını giderim."

Gabriel olmasaydı hayatta kalamazdı. Çoktan ölürdü, vurulurdu ya da donardı veya buz kaplı bir ağacın altında ezilirdi. Son birkaç saati dehşet ve acıyla geçerek, son düşünceleri kendisine tecavüz etmeye çalışan belki de başaran korkunç bir adama dair olarak şiddetli bir ölümle ölürdü. Ve bilmiyor muydunuz, tehlike geçer geçmez tartışmaya başlamışlardı. Bazı şeyler asla değişmemişti. Yine de ağız dalaşlarının verdiği his değişmişti. Kızgın değildi, üzgün değildi. Gabriel'le tartışmanın huzur verici bir hissi vardı, neredeyse eve geri dönmek gibi.

Ev. Gerçekten evdeydi. Tek yapması gereken içeri girmektir ve güvende olacaktır. Artık titremiyordu... Ne kadar süredir? Doğuştan Maine'lydi, bunun iyiye işaret olmadığını biliyordu. Hâlâ düşünebiliyordu, ileri derece hipotermi-ayla gelen dezoryantasyona maruz kalmamıştı, dolayısıyla iyi durumda olacağını düşündü. Ama öte yandan eğer düşünme yetisi zarar gördüyse, bunun farkına varır mıydı ki?

Gabriel kapıyı açmaya çalıştı ama buzla kaplı eldivenleri kapı kolunu kavrayamıyordu. Fısıltıyla küfrederek, eldivenini çıkarmak için dişlerini

kullandı, kapı kolu döndü ve kapı sıcaklık ve barınağa açıldı. Geri dönüp Lolly'nin kolundan tuttu ve onu eşiğin üzerine, kapıyı itip kapatabileceği kadar içeriye adeta sürükleyerek götürdü. Sonra Lolly yere yanlamasına düştü, Gabriel'in bacaklarındaki güç tükendi ve o da Lolly'nin arkasında yere düştü. Biraz daha küfrederek elleri ve dizleriyle debelendi, sonra merdivenin tırabzan başı direğini yakaladı ve tutunarak büyük ölçüde doğruldu. Lolly gözlerini kapadı. Sadece burada, yerde uzanmak istiyordu.

Gabriel, "Ayağa kalk," diye emretti, sesi hükmedici ve sertti.

Lolly göz kapaklarını çatlatarak biraz açtı. "Ayağa kalkmak istemiyorum."
"Çok kötü."

Gabriel eliyle başını üstünkörü sildi ve buz kırıkları saçından uçtu. Ceket ve eldivenlerini çıkardı, sonra eğildi ve tekrar Lolly'nin kolunu yakaladı. Lolly ayakları üzerinde doğrulamıyordu, bu nedenle Gabriel onu merdivenlerin ilk basamağına kadar sürükledi.

Lolly, "Sadece bir dakikaya ihtiyacım var," diye söze başladı.

Gabriel, "Kurulanman ve ısınman lazım," dedi, onun ilk giysi katmanını çekti. Yırtılmış pançosunu çıkarıp attı ve buz kristalleri uçarak yere, yakındaki bir masaya çarptı ve anında eridi.

Lolly huysuzca, onun ellerine vurarak, "Beni yalnız bırak," dedi. "İçerideyiz artık. Sadece bir süre dinlenmeme izin ver."

"Sen ısınana kadar hayır." Gabriel kıyafetleri çıkarmaya devam etti ve Lolly buna izin verdi. Bir parçası, sadece prensip gereği olarak, dövüşmek istiyordu, ama o kadar yorgundu ve hareket etmek o kadar zordu ki onunla dövüşmek imkânsızdı. Gabriel onu ayakları üzerinde doğrulttu ve Lolly gözlerini kapatıp sadece sallanarak orada durmakla yetindi. Buzdan ve soğuktan kurtulmuş olmak harikaydı. Etrafındaki sıcaklığı duyumsayabiliyordu, elektrik kesilmeden öncesinden kalan sıcaklığı bu, ama bunu gerçek anlamda hissedemiyordu.

Gabriel, "Gözlerini aç, Lolipop!" diye bağırdı. Lolly çabalayarak gözlerini açtı ve ona sertçe baktı. "Neden sadece uyuyamıyorum?"

Gabriel'in yere koyduğu, tavana yansımaları için yukarı yönlendirilmiş el feneri ışığından Lolly onun yüzündeki endişeyi, öfkeyi gördü. "Henüz değil."

Birdenbire Lolly onun ne yaptığını anladı, kendisine Lolipop demesi sadece kavga çıkarmak içindi. Kendisini öfkelenlendirmeye, devam etmesini sağlamaya çalışıyordu.

Duygulanarak, içinin pelte gibi aşırı yumuşak olduğunu hissederek uzandı ve soğuk elini onun sert yanağına yaydı. "Üzgünüm sana vurdum," dedi.

"Vurdun mu? Fark etmedim. Antrenmansız olmalısın. Şimdi özür dilemeyi bırak ve bu kıyafetleri çıkar," diye emretti Gabriel. "Hepsini."

10. BÖLÜM

Niki yavaşça başını kaldırdı, nerede olduğundan veya neler olduğundan tam olarak emin değildi. Etrafına baktı, etrafındakilere bir anlam vermeye çalıştı ama bu fazla büyük bir çaba gerektiriyordu ve gözlerini kapatarak başını soğuk ve

sert bir Şeye karşı dinlenmeye bıraktı. Hissetti... hissetti, sanki bir dev onu yukarı kaldırıp yere atmıŐ gibi, sanki bütün vücudu nakavt olmuş gibi. Yataktan mı düşmüştü? Hayır, bir yatak odasında değildi, bir... neredeydi? Nerede olduğunu bilmiyordu. Hiçbir Şey doğru görünmüyordu.

Sonra bir elektrik düğmesine basılmış gibi, hafızası geri geldi ve herŐey zihnine hızla geri döndü. Darwin. Helton denen kadın ve o büyük adam. Fırtına, buz ve dünyanın kenarı.

Kontrol paneli ışıkları hafifçe parladı, her ne kadar motor kapalı olsa da. Bir far ışığı yanarak gecede yerini belirledi. ParçalanmıŐ n camdan bütün görebildiği, dağ eteğinden düŐüŐünü durdurmuŐ olan ağaçtı. Blazer'ın bütün n tarafı göçmüŐtü, kontrol paneli dönmüş, ezilmiş ve çkmŐt. Başını yavaşça çevirdi, çünkü bu boynuna güvenli bir Şekilde takılı değilmiş gibi hissediyordu. Ne tuhaf bir duygu, bu hiç hoşuna gitmedi. Ama boynu işe yarıyordu ve bu iyiydi.

Büyük bir dal pencereyi kırıp geçerek yolcu koltuğuna saplanmıŐtı. Kırık camlar n koltuğa saçılmıŐtı ve soğuk rzgr bütün kırık camlardan arabaya kırbaç gibi dalıyordu.

Niki bir eliyle başına dokundu, orada yapıŐkan kanı hissetti. Bütün kafa derisi zonkladı ve büyük çırpınmalı bir sarsıntı içinde baştan aşağı titredi. Sallanmayı durduramıyordu, kaslarının titremesini durduramıyordu. Lanet olsun, ldrlebilirdi, Şimdi l olabilirdi, Darwin gibi. Ve bütün bunlar onların suçuuydu!

Bir parçası tam olduğu yerde kalmak istiyordu. O kadar yorgundu, üşüyordu ki. Hareket etmek sahip olduğundan daha fazla enerjiye ml olacaktı. Yine de birkaç dakika sonra, hayatta kalma içgüdüsü baskın geldi. DüŐüncelerini düzene sokmak zordu ama kararlı bir Şekilde hepsini sıralanmıŐ hle getirmeye koyuldu. Burada kalamazdı. Pil bittiğinde, Şimdi sahip olduğu azıcık ışığa bile sahip olamayacaktı. Burada karanlıkta ve soğukta, donarak ölecekti tabii önce kanamadan lmezse. Başına tekrar, dikkatle dokundu. Oradaki kesik kanıyordu, ama olabileceği kadar kötü değildi. Vay canına, hayattaydı ve hiçbir vücut uzvunu kaybetmiş gibi görünmüyordu, dolayısıyla zaten avantajlı duruma gececekti. Lorelei ve büyük adamın kendisine bakmak, yardım etmek için dağdan aşağı inip inmediklerini merak ederek dinledi... ama hiç ses yoktu. Rzgr vardı, buz vardı ve ağacın gıcırdaması. Bu kadardı. Bu piç kuruları kendisini burada lme terk etmiŐlerdi. Ne tür insanlar böyle bir Şeyi yaparlardı?

n camdan giren dala baktı, bu bir adım kadar solda olsaydı neler olacağını hayal etti ve titredi.

Sürücü tarafındaki pencere de kırılmıŐtı ve Niki kendisini doğrultmaya çalışırken başını bu yöne çevirdi. Kalan tek fardan gelen ışığın çoğunu bir Şey bloke ediyordu, belki de tampon ama ışığın bir kısmı sızıp kendisine nerede olduğunu belli ediyordu.

Acayip bir dağın kenarında, yaşlı, çatırdayan, buzla kaplı, fena hlde hasar görmüş bir ağacın üstünde tünemiŐ bir hldeydi. EĞer ağaç ölürse, kırılırsa ve çökerse, Blazer yolun kalanında aşağı inerdi. Araçtan geriye kalanı bir engele takılıp duracak kadar Şanslı olacağından Şüphe duydu.

Niki kapı kolunu çekti ve itti. Hiçbir şey olmayınca yeniden itti, artık ne kadar varsa, bütün ağırlığını bu kapıyı açma işine verdi. Blazer gıcırdadı, sallandı ve Niki bir an durdu. içinde bir öfke alevlenerek kendisine fiziksel acısını unutturdu. Şimdiye kadar olan her şey-fırtına, Darwin'in ölümü, Blazer'ın tahribatı ve Niki'nin yaraları hatta lanet kapının açılmaması bile-hepsi Lorelei Helton'un suçuydu. O sürtük, ne yaptığına bakın. Sadece kalması söylenen yerde kalsaydı, bunların hiçbiri olmayacaktı.

El feneri neredeydi? Etrafta eliyle bunu araştırdı ama bulamadı ve bunu arayacak zamanı yoktu. Arabadan kendisine yolu gösterecek yeterince ışık vardı. Sonunda kapının açılmayacağına karar verdi, bu nedenle kendisini yukarı kaldırdı ve kırık pencereden yavaşça sürünerek geçti, Blazer'ı sallamamak için dikkatli hareket ediyordu. Sürünerek soğuk rüzgâra çıktığında, aracın oldukça sert bir şekilde ağaca karşı tosladığı sonucuna vardı.

Yokuş o kadar sarptı ki doğrulamadı. Kazaya uğramış araca asılarak Niki başını eğip kendisine baktı. Kazadan tam anlamıyla sağ salim çıkmamıştı. Başını kanyordu, kot pantolonunun sağ bacağına kocaman bir yırtık vardı ve buradan kan sızıyordu ve omzu acıyordu. Kırık değildi ama olabilirdi. Yine de yokuştan yukarı baktığında, kendisini fena hâlde şanslı hissetti ve hayatta kalmasının bir sebebi olması gerektiğini düşündü.

Hayatta kalmıştı, o hâlde kendisine ve Darwin'e yanlış yapan kişilerden intikamını alabilirdi.

Hayatta kalmıştı, o hâlde doğru olanı yapabilirdi.

Buz her şeyi kapladığında, önündeki sarp yamaçtan yukarı emeklemekten başka seçeneği yoktu, bu nedenle bunu yaptı. Her santimle ileri hareket etti, amacından giderek daha fazla emin oluyordu. Kaçmayacaktı. Sıcak bir yer bulup sabaha kadar korkudan sinmeyecekti. Lorelei Helton ve Darwin'i öldüren adamı öldürecekti. Ne de olsa adaletti bu, açık ve basit.

Gabriel, bir tişört daha çekerek, "Üzerinde kaç kıyafet var ki?" diye homurdandı.

Lolly, onun ellerine vurarak, "Yeterince!" dedi. "Kes şunu! Elbiselerimi kendim çıkarabilirim."

"O zaman yap bunu." Onu taşıyamıyordu ama onu zorlayabilir, yarı sürükleyebilir ve merdivenlerden yukarı itebilirdi; kendisine yolu göstermek için yalnızca giderek daha fazla sönükleşen el fenerinin ileri geri sallanan ışığı varken. Daha yeni bir evde, belki alt katta bir banyo olacaktı ama Helton evinde tek alt kat banyosu yıllar önce eklenmiş olan küçük tuvaleti.

Sıcak bir duş Lolly'yi ısıtacaktır. Duş, kuru giysiler, sıcak yemek. Bu basit bir plandı, gerekli bir plan sadece o işbirliğinde bulunsaydı.

Lolly, "Yürüye bilirim, biliyorsun," dedi, sesi huysuz ama ayrıca Gabriel'in tahammül edebileceğinden daha yorgun geliyordu. Gabriel, Lolly'nin hastaneye kaldırılmaya ihtiyaç duyacak kadar ümitsiz olduğunu düşünmüyordu -öyle olsaydı da onu hastaneye götüremezdi zaten- ama sınırdıydı. Dışarıda yarım saat daha geçirseydi sıcak bir duş bu kadar iyi bir fikir olmayacaktı.

"Evet elbette. Madem yürüyebiliyorsun, o zaman yap bunu. Elinden geldiğince çabuk duşa girmen gerekiyor."

"Tamam, tamam." Lolly zorla merdivenlerden çıkmaya başladı, böylece Gabriel'in bütün işi yapması gerekmiyordu. "Isındığımda," diye ekledi içini çekerek, "kendimi yorgana saracağım ve günlerce uyuyacağım." Birden durdu. "Bekle. Ön kapıyı kilitledin mi?"

"Evet." Gabriel kilitlemişti, saf refleksten dolayı. Niki'nin küçük de olsa kazadan kurtulması ve bir şekilde eve dönmeyi başarması ihtimaline karşı, kilitli bir kapı kötü bir fikir değildi. Böyle gibi bir kazadan sonra birinin hareket edebilmesi ihtimal dışıydı ama daha tuhaf şeyler olmuştu. Neden bir sarhoş daima kötü bir kaza geçirince kurtulurdu da, başını sallayıp neler olduğunu merak ederken kurbanları ölüp giderdi? Uyuşturucu bağımlısı kişiler için de durum fazlasıyla benzerdi, bunu yıllar boyunca birçok kez görmüştü. Tanrı delileri ve sarhoşları koruyor diye duymuştu. Bu kendisine fazla anlam ifade etmemişti ama bazı günler doğru çıkıyordu.

Merdivenlerin tepesine ulaştınca, "Banyo?" diye sordu.

"Buradan." Lolly işaret etti ve Gabriel onu bir kapıya kadar takip etti, kapı uzun, dar bir banyoya açılıyordu, banyonun içinde hem bir küvet -anafolu değil, standart bir küvetti- hem de ayrı bir duş vardı. Bu devirde fazla eşyalı ve küçük sayılırdı ve ama zamanına göre bu banyo oldukça lükstü. Oranın ne kadar küçük ya da büyük olduğu Gabrie'in umurunda değildi, tek umurunda olan bir duş ve büyük miktarda sıcak su bulunmasıydı-ayrıca, çok şükür duvara monte edilmiş sıcacık bir gaz sobası. Şu anda bir sobadan daha iyi karşılayacağı fazla şey aklına gelmiyordu.

Klozetin kapağını kapatıp Lolly'yi üzerine oturttuğunda, "Isınacaksın," dedi. El feneri ışığını, tuvalet su deposunun arkasına yerleştirerek doğrulttu, böylece ışık beyaz tavana yansyacaktı. Suyu açmak ve bunu ısınmaya bırakmak için duşa uzandı. Dereceyi fazla yüksek tutmamış olduğunu umdu, çünkü her ne kadar eldiven giymiş olsa bile, elleri o kadar soğuktu ki suyun ne kadar sıcak olduğunu gerçekten ölçemiyordu.

Döndü ve Lolly'nin yeniden gözlerini kapadığını gördü. "Uyan!" diye bağırdı. "Lolly! Giysilerini çıkart!"

Lolly şaşkın bir geyik gibi gözleri faltaşı gibi açılarak sıçradı. "Aman," diye mırıldandı. "Tamam. Tek yaptığım bir saniye gözlerimi kapatmaktı."

"Daha sonra kapatabilirsin, ısındıktan sonra." Lolly güç bela kıyafetlerini çıkarırken, Gabriel döndü ve gaz sobasını yaktı, mümkün olduğunca yükseğe ayarladı, sonra ısıyı sünger gibi çekmek için ellerini alevlerin önüne tuttu. Ah Tanrım, o kadar iyi geliyordu ki acı veriyordu. Kendi kıyafetlerini çıkarıp soyunmak için çaba sarfetmeden önce ellerini orada sadece bir dakika tuttu. "Soyunmak" yanlış kelimeydi, çünkü hızla ilgiliydi. Bunları güç bela savaşır gibi çıkarıyordu, tıpkı Lolly gibi. Kumaş soğuktu ve hiç yardımcı olmuyordu, elleri soğuk ve hiç yardımcı olmuyordu ve pantolonları soğuk ve hiç yardımcı olmuyordu ve ıslaktı, bu da yardımcı olmama faktörünü fazlasıyla arttırıyordu. Dengesini zar zor koruyabiliyordu ve sonunda bitirebilmek için lavaboya

dayandı. Oturmak ve gözlerini kapatmak isterdi ama bunu yaptığı takdirde bir daha hareket edememekten korkuyordu.

Lolly'nin itiraz etmesini biraz bekledi ama Lolly itiraz etmedi, ne onun önünde giysilerini çıkarmaya ne de onun soyunmasına. Gabriel onu yaşatmaya ve kendisi de hayatta kalmaya çalışıyordu ve Lolly ya diğer endişeleri kenara itecek kadar gerçekçiydi ya da başının gerçekten belaya girmesine ne kadar yakın olduğunu biliyordu. Ayrıca onun genital bölgelerine kısa, huzursuz bakış atacak kadar insandı.

Gabriel kırık bir sesle, "Endişelenme," diyerek onu rahatlattı. "Bu o kadar uzağa yerleştirilmiş ki iki elimle ve ayrıca el feneriyle bulamadım."

Lolly, "O hâlde umarım yakın bir zamanda tuvaletini yapmak zorunda kalmazsın," diye karşılık verdi, Gabriel bu kadar üşümeseydi buna gülerdi. Bu durumdayken, bir gülümsemeyi bile başaramıyordu.

Duşa girmeden önce Gabriel, Lolly'nin parmaklarını kontrol etti, onun ayak parmaklarına bakmak için eğildi. Bunlar soğuktan mavileşmişti, ama soğuk ısırmasını işaret eden beyazlığa dair henüz hiçbir iz yoktu. Sonra onu tuvaletteki oturma yerinden çekip aldı, kolunu yeniden onun beline sardı ve onu duşa kaldırdı.

Lolly, sıcak su üzerine akarken inledi. Gabriel bu inlemenin acıdan mı zevkten mi olduğunu anlayamıyordu, o kadar üşüyordu ki ikisi de mümkündü.

Tanrı'ya şükür duş başlığı duvara yükseğe monte edilmişti, böylece kendisi de duş akıntısının altına tamamen girebiliyordu. Bunun altına adım attı, suyun hızla başına yağmasına ve saçını donduran buzu eritmesine izin verdi. Su soğuk tenine ufak toplar gibi vurdu, bu hem zevk hem de acı kaynağıydı ve o da inlemeye başladı.

Lolly, "Suyun fazlasını alıyorsun," diye şikâyet etti ve Gabriel soruna çözüm olarak kollarını onun etrafına sardı ve onu kendisine doğru çekti, böylece ılık duş ikisine birden yağdı. Hafif, titreyişli bir iç çekişle Lolly kollarını onun beline sardı, başını onun göğsünde dinlendirdi ve yeniden gözlerini kapattı.

Gerçekten duşta olduklarına göre, gözlerini kapatmak fazlasıyla iyi bir fikir gibi geliyordu, böylece Gabriel çenesini Lolly'nin başının üstüne yerleştirdi ve kendi göz kapaklarının inmesine izin verdi.

Lolly, "Tanrım, o kadar iyi geliyor ki," diye fısıldadı.

Gabriel onun sıcaklıktan mı yoksa kendisinden mi bahsettiğinden emin değildi ve kesinlikle bunu sormayacaktı. Bu umurunda değildi. Soğğun kendisini terk ettiğini, suyun yönlendirici baskısı altında uzağa aktığını hissediyordu. Başının ısındığını, acının azaldığını hissedebiliyordu.

Beyninin bir kısmı -tehlikeli derecede küçük bir kısmı- tetikte kalarak, duşun sesine rağmen duyabileceği herhangi bir şeye kulak kesilmişti. Dağdan aşağı inememiş ve Niki'nin öldüğünden emin olamamıştı ve bu belirsizlik ortada kaldığı müddetçe tamamen rahatlayamıyordu. O ve Lolly burada, duş altında dayanıksızdı, ama ısınmaları gerekiyordu ve bu iki faktörü birbirine karşı ölçtüğünde ısınmak diğer her şeyden baskın geliyordu. O kadar üşümüştü ki neredeyse iş göremez, Lolly'ye ya da kendisine yardım edemez olmuştu ve Niki

yemden onlara geldiği takdirde karşılık olarak fazla bir şey becerebileceğinden emin değildi.

İki şey onun lehineydi. Birincisi, Niki hayatta olsa bile, hiçbir şekilde onun yaralı olmamasına ihtimal veremiyordu, muhtemelen hareket edemeyecek kadar ağır yaralıydı. İkincisi, bir aksi mucize gereği hareket edebildiyse, onlar kadar üşümüş olmalıydı –hipotermiye girecek kadar uzun süre meth kullanmadıkça tabii, ki bu havada bu iki kat tehlikeli olacaktı, çünkü soğuğu hissetmeyecekti, kendisini bundan doğru düzgün koruyamayacaktı.

İyileştiğinde ve kurulduğunda, sıkıca sarıp sarmalanıp dışarı çıkacak, kaza yerini tekrar kontrol edecekti. Niki'nin hâlâ ezilen Blazer'da olup olmadığını değişik bir açıdan görebilecekti. O zamana kadar tek yapabildiği, bir seferde bir sorunu halletmek ve tuhaf sesler için tetikte kalmaktı.

Derken başka bir sorun ortaya çıktı.

Isındıkça kendisine karşı dayanmış olarak Lolly'nin nasıl iyi geldiğinin farkına vardı; yumuşak ve biçimli, giydiği bu kat kat kıyafetler altında gizlenmiş olan çok güzel kıvrımlarla... Su akıntısı ona çarpıyor ve mükemmel düz tenden aşağı akıyordu. Islak, yumuşak ve çıplaktı...

Gabriel ellerini Lolly'nin arkasında yukarı aşağı gezdirdi, sıcaklığı sıcak suyun yanı sıra ovmayla da yaratmaya çalışarak. Isınırken ondaki değişikliği hissedebiliyordu; rahatlamıştı, nefes alması normalleşmişti ve duruşu daha güçlü, daha dikti. İyi olacaktı. Bunu başarmışlardı, cehennem gibi bir durumdan kurtulup hayatta kalmışlardı ve saatler içinde ilk defa yüksek alarm durumundan çıkıp kendisini rahatlattı.

Kolları Lolly'ye sarılı bir hâlde sıcak duşta dururken neredeyse orada uyuyacaktı. Belki uyuklamıştı, sadece bir saniye. Belki Lolly de, çünkü göğsünün inip kalkması haricinde hareket etmiyordu.

Bu uyuklama hâlimden aşama aşama sıyrıldı. Buz fırtınası dışarıda ölümcül birikimine devam ediyordu ama onunla Lolly içeride güvende, sıcak ve koruma altındaydı, sadece hissetmek ve harekete geçmekte özgürlerdi. Gabriel, vücudu suyun sıcaklığını emerken kendisinin de eridiğini hissetti, ta ki dünyada kendisinin ve Lolly'nin vücutlarından başka bir şey kalmayınca dek.

Duş akıntısının altında kalmak, Gabriel'e tutunmak ve diğer her şeyi boşvermek kolaydı. Artık korku yok, artık soğuk yok. Sadece bu.

Gabriel'in uzvunu bulmakta artık sorun yaşamadığının giderek daha fazla farkına vardı. İkisinin arasında uzun, kalın ve kaya sertliğinde kabarıyordu. Lolly gözlerini açtı ve yukarı bakınca onun kendisine sevişmek isteyen ve bunu almak üzere olduğunu bilen bir adamın kararlı, istekli ifadesiyle baktığını gördü. El fenerinin sönmekte olan loş ışığında bile, onun gözlerindeki parıltıyı görebiliyordu.

Gabriel onun ıslak saçlarını yüzünden çekti, yaralı yanağını büyük eliyle kapladı, sonra dudaklarını onun dudaklarının üzerindeydi.

Gabriel'in eli nazikti. Dudakları değil. Lolly'yi aç, vahşi, onun teslim olmasını isteyen ve alan bir istilacı gibi öptü. Lolly düşünmeden, tereddüt etmeden ona istediğini verdi. Bu anın dışında, aralarında alevlenip canlanan ani, umursamaz

ateşin ötesinde hiçbir şeyin önemi yoktu. İkisi de kolayca ölebilirdi. Ölmemişlerdi, buradaydılar, hayatta, ısınmışlardı ve bir çılgınlık içinde birleştiler.

Gabriel onu kaldırdı, duş başlığının altındaki fayanslı duvara onu sıkıştırdı, böylece su üzerilerine akmaya devam etti. Lolly içgüdüsel olarak bacaklarını onun kalçaları etrafına sardı, bu pozisyonla kendisini ona açtı. Gabriel uzanarak, uzvunu yerleştirdi, sert organı onun yumuşak tenine karşı fırçaladı, ancak ilerledi ve Lolly'nin ihtiyaçla inlemesi için yeterliydi bu. Lolly daha fazlasını arayarak kıvrandı ve Gabriel bunu ona verdi. Bir iniltiyle daha derine iterek onun nefesini kesti, hem ilerliyor hem de coşkunu ihtiyacı arttırıyordu. Onun alışından, çoktan içinde ileri geri pompalanan ağır dolgunlukla gerilmenin hissinden dolayı Lolly de inledi. Gözlerini kapattı ve bacaklarının onun etrafındaki sarılışını sıkılaştırarak fırtınayı atlattı.

Lolly ağlayarak, titreyerek ve saf zevkin saldırısıyla kamburlaşarak sert ve hızlı geldi. Gabriel onun kalçasını tuttu ve onu üzerinde ileri geri hareket ettirdi, onun zevkin doruğuna çıkışını yoğunlaştıran ve neredeyse katlanamayacağı kadar fazla, kısa, hızlı darbeler hâlinde. Lolly inleyerek, tırnaklarını onun omuzlarına batırdı, his doruğa çıkıyor, yatışıyor, sonra birden tekrar doruğa çıkıyordu. Buna dayanamıyordu, daha fazla katlanamıyordu ve yaşlar birden gözlerine doldu. "Lütfen," dedi. Gabriel bir titreme ve derin bir iniltiyle uzvunu tamamen gömdü ve o da sert ve hızlı pompalayarak, temposunu giderek yavaşlatarak ve zevkini çıkarırken sallanarak geldi.

Sonrasında sessizlik vardı, ama ikisinin havayı içlerine çekerek ve bacaklarda hiç kalmayan gücü yeniden kazanmaya çalışarak birbirlerine kenetlendikleri bir sessizlikti bu. Gabriel olanca ağırlığıyla Lolly'yi duvara karşı ezdi, duvarın desteği olmasaydı Lolly duşun zeminine düşeceklerini tahmin etti. Kollan onun etrafında bağlanmıştı ve bedenine karşı onu çıplak olarak hissetme duygusunu özümseyerek dalgınlıkla onun ensesini okşuyordu. Gabriel tepeden tırnağa sert kaslıydı, bedeninin her santimi ve Lolly'nin içindeki kadınlığa dair her şey, onun uzvu içinde hâlâ ağırken oraya çivilenmiş olmanın keyfini çıkarıyordu.

Gabriel uzanıp bileğini vurarak duşu kapatmasına yetecek kadar doğruldu. Su zaten soğuyordu ve etkili gaz sobası çoktan banyoyu keyif verecek derecede ısıtmıştı.

İkisi de hiçbir şey söylemedi. Konuşmaları için zaman olacaktı ama bu zaman şimdi değildi. Şimdilik onlar, anın içinde sürüklenmiş olarak, sadece varlardı.

Gabriel nazikçe bir göğsü büyük sert eliyle kapladı. Sert başparmağı göğüs ucunun üstünde ileri geri fırçaladı ve Lolly bu dokunuşu her yerde hissetti, henüz sessizleşmemiş sinir uçları boyunca karıncalandı. Dudaklarını onun ıslak omzuna bastırdı, sonra yumuşak bir iç çekişle başını orada dinlendirdi.

Rahatlama hissi kemiklerinden geçerek yayılırken düşünceleri akıp gitti. Uykulu bir hâlde bu evi sevdiğini düşündü, hep sevmişti: kokular, geniş odalar, eski eşyalar. Bu geceye kadar burasıyla ilgili bütün anıları iyiydi. Bu evdeki son anısının Darwin ve Niki'yle ilgili olmasını istemiyordu. Uzaklaştığında, güle güle

dediğinde, son anlarının iyi olmasını isterdi. Gabriel kendisine bunu vermişti, dehşeti zevkle, kötüyü iyiyle değiştirmişti.

Lolly ağzını hareket ettirdi, onun boynunun ıslak derisinin tadına baktı ve onun sıcaklığını içine çekti. Gabriel'in nefes alışığı değişti, vücudu yer değiştirdi ama ondan uzağa değil. Daha yakma hareket etti, içinde daha derme ve hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Gabriel, sesi boğuk, sakin ve rahatlatıcıydı.

"Daha iyi." Mükemmel derecede ısınmıştı, mükemmel derecede gevşemişti. Kurulanmaları ve giyinmeleri lazımdı ama henüz değil. Lolly yeniden onun boynunu öptü. "Sen?"

"Evet. Daha iyi." Durdu. "Ha-Lollipop..."

Lolly gülümsedi, gülümsemesi onun omzunda gizlenerek. "Şimdi seni anlıyorum. Beni böyle çağırarak sadece beni kızdırmaya çalışıyorsun," dedi öfkelenmeden.

"Şey... evet. Amacım hep buydu," dedi, sanki bu açıkça belliymiş gibi.

"Sana deli gibi âşıktım." Lolly bunu daha önce hiç itiraf etmemişti, eğer Gabriel bunu tahmin bile etseydi, Lolly bundan utanırdı... ve şimdi bunun önemi yoktu.

Gabriel başını biraz geriye atarak ona baktı. "Hadi ya?" Sesi hoşuna gitmiş gibi geliyordu. "Böyleymiş gibi davranmıyordun."

"Elbette hayır. Ben ergenlik çağında bir kızdım. Senin bilmene izin vermektense ölmeyi tercih ederdim." Tanrı'ya şükür bu günler onun gerisinde kalmıştı, bir daha asla pişmanlığı ve kasıp kavuran hormonları, dayanılmaz güvensizliği yaşamak istemiyordu.

"Seninle kavga etmek hoşuma gidiyordu," diye itiraf etti Gabriel, ağzı hafif bir gülümsemeyle kıvrılarak. "Bana keyif verdi."

Erkekler, diye düşündü Lolly. Onlarla aynı türden olamazlardı. İçini çekti, o kadar memnundu ki zar zor hareket edebiliyordu. O sırada her şey yolundaydı, içinde Gabriel'le, hâlâ taze olan zevkin coşkuluğuyla, memnundu.

Gabriel kımlıdayarak isteksizce vücutlarını ayırdı ve Lolly ona izin verdi. Bacakları onun etrafından çözüldü, ayakları bir kez daha yere basana dek uylukları onunkilerden aşağı kaydı. Gabriel onun çenesini kaldırdı gözleri buluştu. "Hap kullanıyor musun?" Derin ve boğuk sesi göğsünde gümbürdedi.

Lolly elinde olmadan gülümsedi. "Bu soru için biraz geç değil mi? Ama cevap evet."

"Bu iyi." Gabriel baş parmağını onun alt dudağına sürdü. "Bunu tekrar yapabiliriz."

"Şimdi mi?" diye sordu Lolly şaşkınlıkla ve Gabriel güldü.

"On beş yıl önce olsaydı evet ama şimdi kendime gelmem için birkaç saat gerekecek. Haydi kurulanalım."

Lolly'nin bacakları tam olarak sağlam değildi ama kendisini çok daha iyi, neredeyse normal hissediyordu. Onun önünde çıplak olmak konusunda kendisini biraz özgüvenli hissediyordu, bu durumda biraz saçmaydı bu ama duştan çıkar

çıkılmaz yanakları ısındı ve çabucak çamaşır dolabına giderek oradan iki havlu aldı. Birini ona attı ve duvar sobasının yakınında durarak çabucak kendisini kurulamaya başladı.

Sesini mümkün olduğunca normal çıkarmaya çalışarak, "Mutfakta birkaç çorba konservem var," dedi.

"Kulağıma iyi geliyor." Gabriel havluyla saçlarını ovaladı, sonra yerdeki soğuk, ıslak giysilere bakmak için durdu. "Babanın geride kıyafet bıraktığını sanmıyorum."

"Hayır," dedi Lolly. "Birkaç yıl önce onun bütün kişisel eşyalarını boşalttılar." Sonra güldü. "Senden on beş santim daha kısa ve beli muhtemelen yirmi santim daha kalın. Onun hiçbir giysisinin sana uyacağını sanmıyorum. Senin giysilerini şöminelerden birinin önüne asacağız, sabaha kadar kurumuş olurlar."

"Harika." Sesi gümbürdedi. "Sanırım o zamana kadar kıçım açıkta çıplak olacağım."

Lolly, "Benim için sakıncası yok," dedi ve ona gülümsedi. "Ama battaniyelerimiz var, birkaç duvar sobası, birkaç gazlı şömine, bir sürü mum ve sana bahsettiğim bu çorba konserveleri. Biraz hazır kahvem de var."

Gabriel'in gözleri kahveden söz edilince parladı, hazır kahve bile olsa. "Bu işe yarayacak."

Lolly, "Açlıktan ölüyorum," dedi, konuşurken bu sözlerin ne kadar doğru olduğunun farkına varmıştı. Gabriel ve kendisi burada birkaç gün mahsur kaldıkları takdirde bunun sakıncası olmayacağını da farkına vardı. Biraz önce duşta, düşünecek vakti zar zor bulacak kadar hızlı ve doğal bir şekilde olanlardan soma, zamanı nasıl geçireceklerini merak etmiyordu.

'Hayatın bazı şaşırtıcı dönüm noktaları var.' diye düşündü. Bunu asla tahmin edemezdi, onunla bu kadar rahat olacağını asla düşünmemişti ya da bütün insanlar içinde onunla sevişmenin bu kadar iyi hissettireceğini. Aman Tamım. Gabriel McQueen.

11. BÖLÜM

Niki mutfağın karanlık bir köşesinde kıvrılarak, soğuğu üzerinden atmaya çalışırken üst kata çıkan suyu dinledi. Daha iyi duymak için gerindi. Lorelei ve büyük adamın birlikte oldukları kesin değildi, her ne kadar büyük bir ihtimal olsa da. Onlardan biri oturma odasında olabilirdi, yukarı katta başka bir odada... tam o köşeye denk gelen yerde.

Kendisinin burada olduğunu biliyorlar mıydı? Kendisini duymuşlar mıydı?

Evi daha önce gezdiklerinde, her şey berbat olmadan önce, Helton denen kadından aldıkları para az çıktığından dolayı, Darwin giriş holü ve arka verandada rehine koyabilecekleri taşınabilir şeylere bakınmıştı. Doğal olarak bir halt bulamamıştı ama o sırada bunun önemi yoktu. Buzlu bir yokuşta sürünürken ve gece için ateşli planlar yaparken önemli olan, güvendiği, Gabriel'in geri döndüğünde kapıyı yeniden kilitlemeye tenezzül etmemesiydi. Karanlık eve arka

kapıdan girip, giriş holüne, mutfığa gelmişti, üşüyerek, titreyerek ve her yanı acıyarak. Bu köşeye kadar yolunu eliyle yoklayarak, çömelerek ve dinleyerek bulmuştu. Tam o sırada suyun akışını ilk defa duymuş ve en azından birinin üst katta olduğunu anlamıştı.

Su durdu ve bir an sonra ikisinin birden boğuk seslerini duydu. Ne söylediklerini anlayamıyordu ama bu sesler köşede kimsenin beklemediğine dair kendisine güvence vermişti, ikisi de üst kattaydı. Rahatlama hissi benliğini kapladı, yeniden nefes alabilirdi. Yeniden düşünebilirdi.

Artık bütün cephaneler gittiğine göre, bu evde silah olarak kullanılacak fazla bir şey yoktu, ama silah bulmak için mutfaktan daha iyi bir yer var mıydı? Niki acısını ve durmayan üşümesini hiçe sayarak kendisini ayakta durmaya zorladı. Elleri o kadar soğuktu ki, bütün vücudu o kadar soğuktu ki, zar zor hareket edebiliyordu. Artık içeride olduğuna göre bu buzlanma çözülecekti ama bu hızlı olmuyordu. Bu yer kendisine kaldığında bir ateş yakacak, dinlenecek, bir vuruş yapacak ve rahatlayacaktı. Bunu bu gece hak etmişti.

Yavaşça bir çekmeceyi açtı, sonra bir diğerini, dikkatlice eliyle yokluyor ve bunları kapatmaya tenezzül etmiyordu, çünkü bu çok fazla gürültü çıkarırdı ve kendisi henüz düşmanlarıyla karşılaşmaya hazır değildi. Çok iyi göremiyordu ama gözleri karanlığa alışmıştı ve orada, buzdan yansıyan, mutfak penceresinden gelen bir ışık huzmesi vardı. Çekmeceleri elleriyle araştırırken ve uygun bir şey bulamazken gölgeleri ve şekilleri görmesi için bu yeterliydi. Mutfak eşyaları tek tük kalmıştı. Dört çekmeceyi aradıktan sonra hayal kırıklığı içinde sessizce burnundan soludu, sonra tezgâhın üstünü taradı ve orada gördüğü koyu renk şekle gülümsedi.

Bir dokunuşuyla karanlık şeklin bir bıçak takımı kütüğü olduğundan emin oldu. En büyük bıçağın kabzasını tuttu ve ellerinin bunu düzgün bir şekilde tutamayacağı kadar soğuk olduğunu anlayarak dehşete düştü. Eğer tutamayacaksa bir bıçak ne işe yarardı ki? Bıçağı tezgâha kolay ulaşılabilecek yere koydu, sonra eldivenlerini çıkardı ve ellerini ovuşturarak kan akışını ve sıcaklığı geri getirdi. Musluğu açıp sıcak suyu ellerine akıtmayı isterdi ama akan suyun sesi yukarıdaki ikisini alarma geçirecekti, tıpkı bunun kendisini alarma geçirdiği gibi, bu nedenle buna cesaret edemedi. Olanla yetinmesi gerekiyordu. Ellerini bir dakika ovuşturduktan sonra kolları altına sıkıştırdı, geride kalan vücut ısısını çekmesi için

Sıcaklığın geri dönüşüyle, acı hissi akın etti. Acıyordu ve ne kadar kötü olduğunu bilmiyordu ama Darwin'i ve bu iki aşağılık insanın onu öldürdüğünü düşündü ve acıyı hiçe saydı. Bununla daha sonra, onlar öldükten sonra ilgilenecekti. Büyük adam önce gidecekti, çünkü en tehlikelisiydi. Darwin'i lanet dirseğiyle öldürmüştü. Hızlı bir pat ve bu kadardı, artık Darwin yoktu. Lorelei hiçbir şeydi. Niki, büyük adam yoldan çıktıktan sonra onu sorunsuz öldüreceğini biliyordu.

Bıçağı yeniden aldığı anda, tutuşundan memnundu. Şimdi bunu düzgün bir şekilde tutabiliyordu. Yeniden dinlemeye odaklandı. Bir anlığına hiçbir şey

duymadı, sonra yukarıda bir tahta gıcırdadı. Bir ayak sesi vardı, sonra bir başkası.

Başta canı sıkılmıştı, çünkü elektrik kesikti ama şimdi bunun lehine olacağı düşünüyordu. Saklanabileceği, bekleyebileceği ve onları hazırlıksız yakalayabileceği gölgeler ve karanlık köşeler vardı. Avantajı vardı, büyük bir avantaj. Onların nerede olduklarını biliyordu, onlarsa kendisinin çaresiz, ölü, hayatlarından çıkmış olduğunu sanıyorlardı.

Yanılıyorlardı. Bir hayalet gibiydi, gün ışığı onlara kendisini bulmaları için bir şans vermeden önce ikisinin de öleceğinden emin olmak isteyen çok tehlikeli bir hayalet.

Etrafta yatan birkaç mum ve iki el feneri daha görmüş olduğunu hatırladı ama onları ararsa fazla gürültü çıkaracaktı ve yaktığı herhangi bir ışık, yerini belli edecekti. Bu bekleyebilirdi. Yeterince yakın bir zamanda kendisinin burada olduğunu öğreneceklerdi ama henüz değil.

Gecenin bir parçası olduğunu düşündü, aynı zamanda baş döndürücü ve tuhaf bir şekilde bağımsız, sanki bir parçası vücudundan bağımsız olarak uçuşuyormuş gibi. Kendisi bir gölgeydi. Ölümdü. Elinde bıçağı tutarak dinledi, sonra ileri doğru dikkatlice birkaç adım attı. Görmeye ihtiyacı yoktu.

Ve onlar kendisini gelirken asla görmeyeceklerdi.

***

Tanrım, ıslak pantolonunu giymekten nefret ediyordu ama Gabriel yine de bunları zar zor üzerine geçirdi. Banyodaki gaz sobası sayesinde kurumaya başlamıştı ama hâlâ sinir bozucu derecede nemli ve soğuktu. Bu gece başına gelen her şeyden sonra, sinir bozucu şeylere bir süre dayanabilirdi. Ayrıca, alt kata inip şömineyi yaktıklarında, pantolon uzun süre nemli kalmayacaktı. Mantosu tişörtünü kuru tutmuştu ve botları ayaklarını korumuştur. Şömine odayı ısıttığında, pantolonunu çıkaracak ve bir sandalyenin falan üstüne serecek, şöminenin yakınına itecekti, böylece daha çabuk kuruyacaktı.

Lolly'nin yatak odasında bazı giysileri vardı, bu kendisini şaşırtmıştı, çünkü o kadar çok giymişti ki hepsini giydiğinden emindi. Ne var ki yatak odasının kapısı içeriden kilitliydi. Bir toplu iğne ya da ataşla kilidi sorunsuz açabilirdi, ama üzerinde bunlardan hiç yoktu.

Gabriel bunu söylediğinde, Lolly, "İkisinden de alt katta var," diye cevapladı. Gabriel'in yaptığı gibi kendi ıslak giysilerini tekrar giyebilirdi, ama düşüncesine bile katlanamadı ve bunun yerine çamaşır dolabından ince bir battaniye alıp sarındı. "Sen yatak odamın kapısını açana kadar bekleyeceğim."

Gabriel bunun kendisine uygun olduğunu düşündü. Evet bu gerçek bir zorluktu, bir battaniden başka bir şey giymeyen bir kadınla geceyi geçirmek hem de giysisinin altında nasıl görüldüğünü ve hissettirdiğini tam olarak biliyorken.

Lolly'yle duşta sevişmeyi amaçlamamıştı ama bundan dolayı üzgün olduğunu kesinlikle söyleyemezdi. Bunu aslında istememiş olduğunu, olup bitenden pişman olduğunu söyleseydi yalan söylemiş olacaktı. Bu yeniden olsa da olmasa da... kahretsin, eğer o kendisine yeniden dokunup gülümserse, eğer dudaklarını

yeniden kendi dudaklarının üzerine koyarsa, ilk seferinde olduğu gibi kendisini dizginleyemezdi.

Onun evli olup olmadığını ya da hiç evlenip evlenmediğini, geride evinde bir kocası veya erkek arkadaşı olup olmadığını bilmediğini fark etti. Lolly'yi tanıdığı kadarıyla olmadığını tahmin ediyordu. Bir erkeğin arkasından önüne gelenle birlikte olacak türden bir kadın değildi.

Lakin, onu tanıdığını gerçekten söyleyebilir miydi ki? İnsanlar on beş yılda değışirdi. Bazen çok değışirlerdi. Ama yine de onu tanıdığını, on beş yılın belki de aslında on beş ay olduğunu hissetmişti, aradaki mesafe kendisine onu başka bir açıdan görmek ve farklılıkların değerini bilmek için zaman vermişti. Olgunluk harika bir şeydi.

"Biliyorsun," dedi, elinden geldiğince doğal bir tavırla, "muhtemelen buradan çıkıp yürümemiz gerekecek."

Lolly battaniyeye daha sıkı sarındı ve yüzünü buruşturdu. "Bana şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Elinin altında ne kadar yemek ve propan var?"

Lolly içini çekti. "En fazla birkaç güne yetecek kadar."

"Benim de düşündüğüm buydu Isınacağız, yemek yiyeceğiz, uyuyacağız, güneşin doğmasını bekleyeceğiz ve ağaçların düşmesinin biraz yavaşlamasını dinleyeceğiz. Yarın en geç öğleden sonra, yol işçileri dışarı çıkıp çalışıyor olacaktır. Dağa çıkan yol düşük öncelikli, büyük ihtimalle listenin en altında ama eğer yamaçtan aşağı inersek büyük ihtimalle kasabaya varmadan çok önce biriyle karşılaşırız."

"Ya karşılaşmazsak?"

Gabriel, Lolly'ye gülümsedi. "O zaman yolun geri kalanını kasabaya kadar yürüyeceğiz." O gecedен sonra, soğukta uzun, zor bir yürüyüş bir dans gibi geliyordu.

"Daha buradan çıkıp yürümeyi düşünmeden önce yiyecek sıcak bir şeye ihtiyacım var." Lolly battaniyesine sarınarak, koridora ve merdivenlere doğru yöneldi.

Lolly, mutfağa gitmekten nefret, nefret, nefret ediyordu. Bu kadar nefret ettiği için, kendisini tereddüt etmeden ilerlemeye zorladı. Burada olup bitenlerin anısı fazla güçlüydü, bu gece başka -iyi ya da kötü- birçok anı yaşansa bile. Ama midesinde sıcak yemek istiyordu, buna ihtiyacı vardı ve ölü bir adamın kendisini bundan uzak tutmasına izin veremezdi. O ölüydü ve kendisi değildi. Kazanacaktı.

Elektrik olmadığından ocaktaki ateşleme düğmesi çalışmayacaktı, bu nedenle kibriti buldu ve ocaktaki bir gaz memesini yaktı, alev sıcaklık ve birazcık ışık verdi, hâlâ burada bir yerlerde olduğunu bildiği mumlar ve gaz lambalarını araması için yeterliydi bu. Döndü ve battaniyeye daha sıkı sarınarak olduğu yerde donup kaldı. Birkaç çekmece açık duruyordu ve bunu görünce kalbi hopladı.

Derin bir nefes aldı ve yavaşça nefesini verdi. Danvin ve Niki bir şey aramış olmalıydı ama ne? Satılacak herhangi bir şey, diye düşündü. Bir daha hiç korkmaması mümkün olacak mı diye merak etti. Artık bundan böyle kapı ziline

sesine veya evdeki gıcırtya sıçrayacak mıydı? Her yabancından şüphelenecek miydi?

Gabriel oturma odasında, gaz sobasını yakıyor, giysilerini kurumaları için seriyordu. Darwin'i düşünmeyecekti, Gabriel'i düşünecekti. Muımları bulmaya, biraz çorba ısıtmaya dikkatini verecekti, sonra ateşin önüne yerleşeceklerdi.

Bu daha önce kendisinin canını sıkınamıştı ama birdenbire bütün bu kat kat giysiler içinde, ne kadar top gibi göründüğünü fark etti. Ne kadar gerekli olursa olsun, bu nasıl da utandırıcıydı. Gabriel için iyi görünmek istiyordu ve bu bir uyarı işareti değil miydi? Görünüşü konusunda insanların neler düşündüklerini asla fazla önemsememişti, hele Gabriel'in çok daha az ama şimdi... şimdi üzerinde arkadaşlarının gözlerini parlattığını söyledikleri mavi kazağın ve kalçasının fantastik görünmesine neden olan şu gerçekten pahalı dar kot pantolonun olmasını isterdi. Islak saçlarına dokundu. Gerçekten bir saç kurutma makinesi de kullanabilirdi.

Üzerine sıkıca sarınmış battaniyeyi bir eli ile tutarken, dolaptan saplı bir tencere, sonra kilerden bir çorba konservesi aldı. Konserveyi tezgâhın üzerine koydu, konserve açacağı için açık bir çekmeceye uzandı... ve donup kaldı.

Bu mutfakta en son bulunuşunda, Darwin'i alt etmeye uğraşıyordu ve içgüdüsel olarak silah bulmak için odayı taramıştı. O sırada bıçaklar kütüğü tamamen doluydu; elinin ulaşamayacağı bir yerde ama dolu. Şimdi koleksiyondaki en büyük bıçak gitmişti.

İkisinin de silahı varken neden bir bıçak almış olsunlar?

Tüpleri diken diken oldu. Niki kazadan sonra hayatta kalmış ve geri dönmüş olabilirdi. Onun pencereyi kırıp girdiğini duymamışlardı ve Gabriel ön kapıyı kilitlemişti. Ama anahtarları çantasındaydı ve çanta Niki'nin eline geçmişti.

Lolly zar zor nefes alabiliyordu. Isınmayı o kadar istiyordu ki, Niki'nin öldüğünden veya bilincini kaybetmiş olduğundan o kadar emindi ki, anahtarları aklına bile getirmemişti.

Kâbus kükreyerek geri geldi. Korku ve soğuk kendisini esir aldı.

"Gabriel!" diye çığlık attı, kaçmak için döndü ve kâbusla yüz yüze geldi.

Niki -kanlar içinde, topallayarak, kaldırdığı elinde kayıp bıçağı tutarak- Lolly'ye doğru sendeledi.

Lolly kendisini geriye attı, ta ki dolaba çarpana dek ve sonra gidecek hiçbir yeri kalmadı. Çorba kutusunu kaptı ve fırlattı, kutu Niki'nin omzunda geri tepti. "Kahretsin!" dedi Niki öfke içinde. "Bu acıttı, sürtük!"

Lolly saplı tencereyi aldı ve fırlattı ve Niki eğildiğinde, Lolly bu fırsatı kenara, dolaplardan uzağa fırlatmak için kullandı. Mutfak masasında ufak bir kurumuş çiçek demeti vardı, bunu da attı. Niki yeniden eğildi ve üzerine yürümeye devam etti.

Derken Gabriel oradaydı, çıplak ayakları üstünde hızlı ve sessiz, karanlığın içinden çıkagelmişti. Niki'ye arkadan vurdu, bu darbeye Niki gidip dolaplara çarptı. Acıyla bağırarak yere serildi. Gabriel onun üzerine atıldı, bıçağı tutan eli kavradı ve o tutuşunu kaybedene ve bıçak yerde takırdayana kadar tekrar tekrar yere vurdu.

Niki hemen ağlamaya başladı. "Lütfen! Canım acıyor! Kolum... sanırım kolum kırıldı." Hıçkırmaya başladı. "Ne yapabiliyordum? Darwin'i öldürdünüz ve sonra beni dışarıda soğukta ölüme terk ettiniz. Bunu nasıl yapabildiniz?"

Kolayca, diye düşündü Lolly. Kadın için hiç üzülüyordu, her ne kadar kurumuş kan onun yüzünü ve giysilerini kaplasa da. Ama Niki ağlamaya devam etti, tıpkı Darwin gibi, göz açıp kapayıncaya dek öfkeli saldırgandan acınacak yalvarana geçmişti. Bu davranış kaç kez onların işine yaramıştı? Yine de Gabriel buna kanmamıştı, Lolly de.

"Kapat çeneni," dedi Gabriel sert bir tavırla ve sağlama almak için onun diğer bileğine uzandı.

Niki taktiğinin işe yaramamasına öfkelenerek çığlık attı ve mantosundan çıkardığı boş tabancayı savurdu. Gabriel başını arkaya çekti ama tabanca namlusu onu sağ gözünün dış köşesinden yakaladı ve başını sarstı. Niki onu iterek yukarı doğruldu, Gabriel darbeden dolayı sersemlemişti, bu nedenle bir saniye boyunca yeterince hızlı tepki veremedi. Niki doğrulmaya ve uzaklaşmaya çabaladı, düşen bıçağı kaptı ve arka kapıya yöneldi.

Gabriel başını hızla salladı ve peşinden kendini attı.

Lolly'nin kalbi o kadar sert atıyordu ki zar zor nefes alabiliyordu. Lavabonun altındaki dolabın kapısını sarsarak açtı, kendisini bildi bileli orada olan kapağı açık küçük alet kutusundan çekici kaptı ve ikisinin peşinden gitti.

12. BÖLÜM

Gabriel arka verandada Niki'yi yakaladı. Soğuk onun çıplak derisini kuruttu. Üzerinde ıslak bir pantolondan başka bir şey, çıkarabileceği ve bıçağı kendisinden uzaklaştırmak için kullanabileceği bir gömlek bile yoktu. Niki dönerek bıçakla saldırdı ve Gabriel geriye sıçradı. Niki karanlıkta bir gölgeden başka bir şey değildi, sadece içgüdü ve savaşmak için eğitim almış erkeklerle dövüşmekten kazanılmış deneyim, Gabriel'in bıçaktan kaçınmasına yardım etti. Niki uyuşturucudan uçmuş, ne yapacağı kestirilemez ve cehennem kadar öldürücüydü.

Eline silah olarak kullanabileceği veya keskin bıçağı engelleyebileceği bir şey, herhangi bir şey geçirmek için zaman bulabilmeyi isterdi ama Lolly onun ismini haykırdığında, durup etrafına bakmadan, anında harekete geçmişti. Anlamıştı, hiç şüphe duymadan anlamıştı ki, o katil ruhlu sürtük, dağdan kaydıktan sonra bir şekilde hayatta kalmak bir yana, yukarı çıkmayı ve eve dönmeyi de başarmıştı. Bütün düşünebildiği Lolly'ye Niki'den önce ulaşabilmektir.

Niki atıldı, rastgele bıçağı sapladı, geri çekildi. Iskalamıştı ama fazla değil. Yeniden Gabriel'in üzerine yürüdü ve Gabriel bıçağın parıltısının karnına indiğini gördü. Geri sıçradı, onun kolunu yakaladı ama elinden kaçırdı. Göz ucuyla kapıda fazladan hareket gördü ve kalbi neredeyse duracaktı. Lolly!

"Hayır!" diye bağırdı. İstedığı en son şey onun dışarıda karanlıkta olmasıydı, kendisi onu Niki'den ayırt edemeyecekti ama Niki, Lolly'nin kim olduğunu tam

olarak bilecekti. Niki bu yeni tehdide döndü ve o ileri atılırken Gabriel onun güldüğünü duydu. Onun kolunu yakalamak için zamanında ulaşamayacağını biliyordu, Lolly'yi yoldan çekmek için yeterince hızlı hareket edemeyeceğini biliyordu ama yine de denedi, onun için atıldı her ne kadar kalbi kendisine çok geç, çok geç kaldığını fısıldasa bile...

Lolly çekici savurdu. Üzerine gelen karanlık bir gölgeyi zar zor seçebiliyordu ama Gabriel solda bir yerden seslenmişti ve bunun o olmadığını biliyordu. O kadar karanlıktı ki mesafeyi ölçmek için gerçekte imkânı yoktu ama elinden geldiğince savurdu ve çekiç aynı anda hem boğuk ve tok hem de her nasılsa şırıldamaya benzeyen hasta edici bir sesle bir şeye çarptığında, hayretler içinde kaldı.

Derken Gabriel oradaydı; kendisini alelacele olduğu gibi kaldırıp giriş holüne götürmüştü. O olduğunu biliyordu, kokusunu tanıyordu, kollarının ve göğsünün çıplaklığını hissediyordu. Yere serildiler ve çarpmanın etkisiyle çekiç elinden fırladı. Gabriel hemen yuvarlandı, ayağa fırladı ve Niki'nin sonraki saldırısını karşılamak için döndü ama... hiçbir şey olmadı. Kapıdan hiçbir kafası uçmuş manyak girmede. Arka verandadan sessizlikten başka gelen bir şey yoktu.

Gabriel, sertçe nefes alarak, "El fenerimi al," dedi ve Lolly güçlkle doğruldu. Battaniye... bir şekilde battaniyeyi kaybetmişti ve tamamen çıplaktı ama bundan dolayı sonra endişelenecekti. Dondurucu hava açık kapıdan içeri sızarak tenine battı, merdivenlere, Gabriel'in içeri ilk girdikleri zaman mantosunu düşürdüğü yere koştugu sırada. Oturma odasındaki şömine yanarak yeterince ışık veriyordu ve böylece mantoyu sorunsuz bularak, cebini karıştırdı, otuz santim uzunluğunda büyük el fenerini çıkardı, açtı, sonra yeniden arka verandaya çıktı.

Gabriel el fenerini elinden aldı ve yerde yatan yığma tuttu. Niki karnı üstüne düşmüştü, yüzü onlardan diğer yana dönmüş hâlde, çok hafif bir şekilde nefes alıyordu. Bıçak yerde elinin yanında duruyordu. Gabriel ilerledi, bıçağı onun iyice ulaşamayacağı bir yere tekmeledi ve ancak o zaman bunu almak için eğildi. El fenerinin ışığı çekicinin kafasına verdiği zararı açıkça gösteriyordu.

Ve onlar seyrederken bile Niki dizleri üzerinde kalkmaya çalışıyordu. Neydi o, kahrolası terminatör mü?

"Neden ölmüyor ki?" diye fısıldadı Lolly, belli ki aynı şeyleri düşünüyordu. "Ne yapmamız gerekiyor, dökme demir kazanına koymamız mı?"

Ve sonra Niki öldü, sonunda, oldukça sessizce. Hafif nefes almaları durdu.

Gabriel, Lolly'nin kolundan tuttu, onu eve geri götürdü. Eğilerek, battaniyeyi aldı ve onun etrafına sardı. Bir yaprak gibi titriyordu ve her ne kadar yapmaya ihtiyaç duyduğu bir sürü şey olsa da, o sırada Lolly'ye sarılmak bu listede diğer her şeyden daha önemliydi. "İyi misin?"

"Harika," diye fısıldadı Lolly.

"Cidden, bana bak."

Lolly başını kaldırıp ona baktı ve gördükleri Gabriel'e Lolly'nin gerçekten iyi durumda olduğuna dair güvence verdi ve en azından şiddete alışmamış biri böyle bir durumda ne kadar iyi olabilirse. Mutlu değildi ama yersiz bir suçluluk

duygusunun olanca ağırlığı altında ezilmiş değildi. Yapması gerekeni yapmış ve bunu kabul etmişti.

Gabriel onu öptü sonra onu titreyen vücuduna battaniyeyi sarmış bir durumda mutfağın ortasında bıraktı. Niki'nin

178

FIR TINA

yanına diz çöktü, uzandı ve boynunu tutup nabzını hissetmeye çalıştı. Hiçbir şey yoktu. Rahatlama hissiyle içini çekti.

Donan yağmurun bir kısmı verandaya yağarak, Niki'nin vücuduna ve kendi çıplak tenine yerleşti. Ayaklarını neredeyse bir saat önceki gibi donmuş hissetti. Bu durum için giyinmemişti dolayısıyla Niki'yi olduğu yerde bıraktı ve eve geri döndü.

Arka kapıyı kapattığında biraz zaman ayırıp bunu kilitledi. Bunun bir zararı olamazdı.

Saniyeler uzadıkça uzadı ve Lolly zar zor dinlendi. Harekete geçmeli, bir şey yapmalıydı, Gabriel'in peşinden gitmeli ya da kaçmalıydı. Orada durmak, battaniyeye sıkıca sarılmak ve beklerken kendi kalp atışını dinlemekten başka bir şey yapamayacağını anladı. Bitmiş miydi? Niki bir şekilde ölümü hiçe sayarak tekrar ayağa kalkacak mıydı? Lolly huzur istiyordu, bu gecenin bitmesini istiyordu.

Arka kapının kapandığını duydu ve kalbi kapının kapanma sesiyle uyumlu attı. Bir an sonra Gabriel mutfağa ilerledi, neyse ki tek başınaydı ve zarar görmemişti.

"Gerçekten bitti mi?" Sesi titriyordu.

Gabriel onun yanına gelip battaniyeyi soğuk vücuduna daha sıkı sararken ve ona sıkıca sarılırken, "Bitti. O öldü," dedi.

"Emin misin?"

"Eminim."

Lolly birinin ölümünden memnuniyet duyacağını asla düşünmemişti ama saf rahatlama hissi benliğini sardı. Başını Gabriel'in omzunda dinlendirerek, gücünün ve sıcaklığının keyfini çıkardı. "Onu öldürdüm," diye fısıldadı.

Gabriel geri çekildi, onun kendi gözlerine bakmasını sağladı. Gabriel nasıl böyle rahat olabilirdi? Böyle sakın? Ocaktaki ateş titreyerek, yüzüne tuhaf gölgeler verdi. "İyi iş çıkardın," dedi kısaca, hiçbir şeyi abartmadan, Lolly'nin gücüne çok ince bir iltifatta bulunmuştu.

Lolly omuzlarını dikti. "Üzgün değilim," dedi. "Bir bıçakla peşinden geliyordu. İkimizi de öldürecekti."

Lolly kendisini ocaktan ayıran birkaç adım attı ve düğmeyi çevirip ateşi söndürerek, odayı karanlığa gömdü. "Çorba istemiyorum, bu lanet mutfaktan çıkan hiçbir şey istemiyorum," dedi.

"Yemek yememiz lazım," diye itiraz etti Gabriel.

Lolly, battaniyeyi soğuk vücuduna sarıp uzaklaşarak, "Kahvaltı çubuklarım var," dedi. Eğer ayaklarını bir daha asla bu mutfağa sokmazsa mutlu olacaktı.

Gabriel onu mutfaktan dışarı takip etti, böylece o oturma odasında yarı yolda battaniyenin ucuna basıp tökezlediğinde, onu yakalamak, yüzüstü düşmesini önlemek için oradaydı. Olup biten her şeyden sonra, bir battaniyenin sürüklenen ucuna ayağının takılması travmatik olmayacaktı ama Lolly'nin gözlerinden yaşlar döküldü. Gabriel bu yaşları duydu, gördü, belki hissetti ve onu kollarında kaldırdı. Lolly ona izin verdi, itiraz edip kendi başının çaresine kusursuz derecede bakabileceğini söylemeden ona izin verdi. O sırada kendisini hiçbir şeyi yapabilecek durumda hissetmiyordu. Gabriel rahatlatıcı sözler fısıldadı. Lolly bu sözlerin neler olduğuna dikkat etmemişti ama amacını, verdiği rahatlığı ruhunun derinliklerine kadar hissetmişti.

Oturma odası başka bir dünya gibiydi; sıcak, ateşle aydınlanmış, sessiz. Fırtınadan kalan neyse pencerenin diğer tarafında, sağlam duvarların arkasında ortalığı birbirine katıyordu ama bu gece ilk defa bu fırtına ayrı bir yerde ve önemsizdi. Kendileri hayattaydı. Fırtınadan daha bütün bir tehdidin ardından hayatta kalmışlardı.

Gabriel onu kanepeye oturttu ve onun yanına oturdu, ona sıkıca sarılmaya devam etti. Lolly titremeyi durdurmak istiyordu ama bunu yapamıyordu. Kendisini titreten soğuk değildi, şu anda değil.

"Sanırım birini tutup buraya getirteceğim ve geride kalan her şeyi toplatacağım," dedi, bakışları ateşte, vücudu Gabriel'in vücuduna güzel bir şekilde uyum sağlayarak.

"Sanırım kötü bir fikir değil."

"Eğer bu gece güvenli bir şekilde kasabaya inebileceğimizi düşünseydim, beş dakikada bu kapıdan çıkardım. Bundan böyle buraya geri dönemem. Bu evi bir daha görmek bile istemiyorum." giysiler alıp giyersin. Sonra biraz çorba ısıtacağım.

"Ben o mutfığa dönmem..." dedi Lolly var gücüyle.

"...ve buraya bir çift kâse getireceğim," diye devam etti Gabriel ara vermeden. "Böylece midemize sıcak bir şeyler sokabiliriz. Kahvaltı çubuklarını dağdan iniş için ayıracağız."

"Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?" diye sordu Lolly, canı sıkılmış, minnetkar ve bir parçası hâlâ korktuğu için kendisine kızarak.

"Ne seçeneğim var?" diye cevap verdi Gabriel.

Lolly bir rahatlama dalgasının benliğini sardığını hissetti. Doğal olarak o haklıydı. Eğer ikisi de paniklerse sadece başka bir felâket yaratacaklardı ve Tanrı bilir bir gece için yeterince felâket başına gelmişti.

"Giyineceğim," dedi daha kontrollü bir sesle. "Sen yapman gerekeni yap."

Gabriel o zaman eğildi ve daha önce yapmayı ihmâl ettiği şey yaptı. Onu öptü. Bu bir "haydi işe koyulalım" öpücüğü değildi, bu rahatlatıcı, sıcak, çok hoş bir temastı. Lolly'nin yalnız olmadığını hatırlamasına yaramıştı ve aynı zamanda onun zihnini çok etkili bir biçimde gecenin dehşetlerinden uzaklaştırmıştı -birkaç değerli saniye boyunca.

Lolly öpücüğü midesinde hissetti. Daha önceki, sanki kaçmaya çalışan bedenli bir canlıymış gibi içinde kanat çırpan panik hissi söndü.

Bunu yapabilirdi. Bunu yapabilirlerdi.

Bu öpücük yeterince uzun sürmedi ama işe yaradı. Lolly elini Gabriel'in yanağına koydu, orada sert sakalları hissetti. "Pekâlâ," dedi yumuşak bir sesle. "Şimdi iyiyim."

Şömineye ve mutluluk veren ateşine geri döndü, Gabriel'in merdivenden çıkışını dinledi.

Gerçeğe uygun olarak, bu macera bitmekten uzaktı. Yarın kasabaya iniş tehlikeli ve zor olacaktı. Ama henüz yarın gelmemiştii ve bu gece kendisi güvende, sıcak ve sığınaktaydı.

Kendisini biraz Scarlett O'Hara gibi hissetti. Yarın olduğu zaman bununla ilgilenecekti.

13. BÖLÜM

Gabriel başını kanepeye dayadı ve gözlerini kapattı. Kutudan çıkan tavuk suyu çorbasının tadı hiç bu kadar güzel olamazdı. Dışarıda soğukta olmamanın, bir ateşinin olmasının, gece boyunca onun ve Lolly'nin güvende olmasının basit zevki... bu güzel bir histi, sadece bir süreliğine de olsa değeri bilinecek histi.

Gaz sobası, odun sobası gibi çıtırdamıyordu ama onu kütüklerle doldurma zahmetine katlanması gerekmiyordu, dolayısıyla bu adil bir alışverişti. Lolly sobanın haznesinde ne kadar propan kaldığını tam olarak bilmiyordu ama bunun bir süredir bakımının yapılmadığını söylemişti. Kalması için yeterli miktarda olduğunu tahmin etmişti, dolayısıyla gece boyunca iyi durumda olacaklardı. Birkaç saat daha, bütün ihtiyaç duydukları buydu.

"Bana oğlundan bahset." Lolly çorbasını bitirdiğinden beri yaptığı gibi ona yaslandı. Vücudu sonunda sıcaktı -ve giyinik. Gabriel paylaşılan vücut ısısının bir tür klişe olduğunu düşündü ama bu hoştu. Arka verandada bir meth bağımlısı ve ormanda bir diğeriyle, ayrıca önlerinde zahmetli bir yürüyüşle, hoş iyi bir şeydi. Elinden geldiğinde ayrıca bunun keyfini sürebilirdi.

"Neyi bilmek istiyorsun?"

"Sana mı benziyor annesine mi? Beyzbol mu seviyor, sanat mı müzik mi? Gürültücü mü sessiz mi?" Başını rahatlıkla onun omzuna dayandı. "Onun o kadar uzakta yaşaması senin için zor mu?" Bu son soru, sesinde bir tereddütle sorulmuştu, sanki bunun sorulması gereken bir soru olduğundan emin değilmiş gibi.

Sam'den bahsetmenin Gabriel için asla sakıncası olmamıştı. Fazla şey anlattığını, dinleyen kişinin canını sıktığını fark ettiği zamanlar vardı -yine de onlar genellikle bunu söylemek için fazla naziklerdi. Lolly sorduğuna göre, memnuniyetle cevap verirdi. "Sam bana benziyor, ama onda Mariane'n gözleri var. Yaşına göre büyük değil ama çok da küçük değil. Beyzbol seviyor kesinlikle ve basketbol da. İster inan ister inanma ayrıca matematikte bir dâhi. Yanı, yedi yaşında birine göre dahi. Bunu nereden aldığından emin değilim, matematik okulda en iyi dersim değildi ve çek defterinin bakiyesini çıkarmaya çalışmak

Mariane'ı çılgına çeviriyordu." Alışıldık üzüntü bastırması olmadan ölen karısından bahsetmek tuhaftı. Tuhaf ama doğru. "Kesinlikle sessiz değil. Yedi yaşında biriyle kayda değer bir zaman geçirdin mi hiç?"

"Hayır," dedi Lolly, yumuşak bir sesle.

"Pekâlâ, onlar birer enerji küpü ve Sam istisna değil. Ya tam gaz koşturuyor ya da uyuyor." Sözlerini sürdürmeden önce derin bir nefes aldı. "Ve onun bu kadar uzakta yaşaması, zordan daha fazlası, bir işkence." Mariane'in annesiyle babasının onun ölümünden sonra nasıl yardım için araya girdiklerini, kayınpederinin nasıl Texas'a transfer olduğunu ve her ne kadar başka bir iş, kendisi ve karısını torunlarına yakın tutacak bir iş bulmaya çalışsa da, sonunda taşınmaktan başka seçeneği kalmadığını anlatırken buldu kendisini. Ya böyle olacaktı ya da işsiz kalacaktı. Gabriel, Lolly'ye bekâr babalığın işe yaraması için nasıl çaba gösterdiğini anlattı, daha önce kendi annesiyle babasına bile üstünkörü anlatıp geçmenin dışında asla bahsetmediği bir şeydi bu.

"Bebek bakıcıları, komşular, Mariane'in arkadaşları, arkadaşlarımla eşleri... herkes yardım etmek için ellerinden geleni yaptılar ama sonunda benim programım o kadar düzensizdi ki bu bir sorun hâline geldi. Sam'in hiç sürüp giden bir düzeni yoktu. Nerede olacağını, ben gece vardiyasında çalıştığımda veya birden çağrıldığımda kimin ona bakacağını asla bilmiyordu. Burada onun sabit bir hayatı var. Gece nerede uyuyacağını biliyor."

"Bu ödenecek büyük bir bedel," dedi Lolly. "İkiniz için de."

Gabriel kendisine durumun geçici olduğunu, parasını ödeyebileceği bir dadı bulacağını söylüyordu, böylece oğlu gece evde olacaktı ama geçen her haftayla, doğru düzenlemeleri yapamayacağına dair içinde büyüyen bir korku vardı. Orduda bir çavuştu ve her ne kadar iyi kazansa da, birisine yılda yirmi bin dolar ödeyecek kadar kazanmıyordu, bu da tam zamanlı çocuk bakmak için gereken en az paraydı.

Oğlunun, kendisini imkân bulduğunda ziyaret eden varla yok arası bir babayla büyümesini istemiyordu ama en karanlık anlarında, bundan nasıl kaçınacağını bilemiyordu, en azından şu anda. Sam'in büyükannesiyle büyükbabası, etkili bir şekilde anne ve babası olacaklardı ve babası arada bir gelip günlük düzeni rahatsız eden bir ziyaretçi, sonradan akla gelen biri olacaktı. Lolly haklıydı; fedakârlık, istikrarı sağlamak için yüksek bir bedeldi.

"Bunun işe yaramasını sağlayacağız," dedi. "Sam için en iyisi neyse bunu yapacağım." Konuyu değiştirmek için heyecanlıydı. "Ya sen? Evli misin, nişanlı, boşanmış..."

"Hiçbiri. Arada bir çıkıyorum ama uzun süredir ciddi hiçbir şey olmadı."

"Neden olmadı?" Lolly güzeldi, zekiydi, duşta olanlar bir işaretse, yatakta vahşi bir kediye. Kendisini şaşırtmıştı, ama birkaç saat önce o köhne merdivenden çıktığı zamandan beri onun yaptığı her şey kendisini şaşırtmıştı. Sonunda Lolly Helton'a hayran kalacağını kim düşünebilirdi? Lolly başlangıçtan beri kendine hiç uymayan bir durumun içinde olmuştu ama çetin ceviz çıkmıştı, hatta Darwin ve Niki'yle dövüşmelerinin ikisinde de kendisinin yardımına

koşmuştu. İçsel gücü, özellikle Niki söz konusu olduğunda, derin bir saygı uyandırmıştı. Bu onun için belli ki kolay olmamıştı ama yapması gerekeni yapmış ve sonrasında yere serilmemişti.

Yine de ondan daha azını beklediğini itiraf etmek üzere değildi, çünkü yapmak istemediği bir şey duygularını incitmek ya da sinirini bozmaktı. Kendisine şaşkınlık verecek bir şekilde, ondan fena hâlde hoşlanmıştı, onun hakkında bu gece öğrendiği her şeyden hoşlanmıştı.

"Belki ben fazla seçiciyim." Lolly'nin cevabı, dikkatini sormuş olduğu soruya geri çevirdi. Lolly içini çekti. "Belki şanssızım. Bilmiyorum. Bunun basit cevabı şu ki, benim başıma asla gelmedi. Yani, aşk," dedi daha yumuşak sesle. "Bazı beklentilerim var ve sırf otuzuma merdiven dayadım ve içime umutsuzluk çöktü diye az çok iyi sayılabilecek herhangi bir adamda karar kılmak istemiyorum."

Eskiden tanıdığı Lolly veya bu gece tanıdığı kadının bir adam bulmak konusunda umutsuz olacağını göremiyordu. Zor bir durumdan parçalanmadan kurtulup hayatta kalmıştı ve kendisine dayandığında –gerçek ve mecazı anlamda –dayanaksız ve muhtaç olmaktan uzaktı.

Ve onun, her ne kadar aklının yarısı uçacak kadar korkmuş ve ayrıca çıplak olsa da, kendisini savunmaya gelip Niki'nin peşinden koşarkenki görüntüsünü sonsuza dek hatırlayacaktı.

"Ya sen?" diye sordu, sanki biraz önce aklına bir fikir gelmiş gibi. "Karın öldükten sonra birisi oldu mu?" Gabriel onun sesindeki huzursuzluk belirtisini duyabiliyordu, sanki o başkasına bağlı bir adamla seks yapıp yapmadığını merak ediyormuş gibi.

"Hayır."

Rahatlayışının Gabriel'in nazarında bu kadar belli olacağını Lolly'nin beklemediğinden Gabriel emindi ama onun iç çekişi ve vücudunun rahatlaması her şeyi anlatıyordu. O hâlde, güzeldi, zeki, umutsuz değildi ve ahlâkı vardı. Aksi takdirde, başka bir kadınla ilişkisi olan bir adamla içgüdüsel seks yapmış olmanın düşüncesi canını hiç sıkmayacaktı.

"Az önce söylediğinde ciddi miydin?" diye sordu Lolly. "Eve izin zamanı geldiğinde oradaysam bana çıkma teklifi etmekle ilgili?"

"Eğer öyle olmasaydı bunu söylemiş olmazdım. Neden ki? Evet der miydin?"

"Belki. Ama sadece ikinci randevumuzun ilkinden daha az heyecanlı olacağına söz verdiğin takdirde."

Gabriel güldü, onu ve kendisini şaşırtarak. Bu gülmek için uygun bir gece değildi, en azından şimdiye kadar. "Bu bir randevu mu?"

"Beni çıplak gördün ve bana yemek yaptın." Lolly'nin sesinde şaka yapmış gibi bir hava vardı. "Bana mükemmel bir randevuymuş gibi geliyor."

Gabriel, doğru kadını- ve devam etme cesaretini –bulduğu takdirde Mariane'in ölümünden sonraki ilk randevusunun nasıl olacağını bir-iki kez merak etmişti. Böyle bir şeyin hayalini kurmadığından fena hâlde emindi, üç yıldan beri ilk defa kendisine hem fiziksel hem de duygusal çekim hissettiren kişinin bütün insanlar içinde Lolly Helton olabileceğini aklının ucuna bile getirmemişti. Onunla yeniden sevişmek istedi, onunla olağan şeyleri paylaşmak

istedi, neyin onu güldürdüğünü, neyin ağlattığını, hangi renkleri sevdiğini, en sevdiği çiçeği öğrenmek istedi. Lolly kendisine dışarıda yine gerçek bir hayat varmış gibi hissettiriyordu, hem dolu hem de sıradan bir hayat. Mariane'la buna sahip olmuştu ve onun anı ölümü kendisini öyle boşlukta bırakmıştı ki yalnızca Sam'in yanında olması kendisine devam etme gücünü vermişti.

Lolly'le birlikte çok stresli birkaç saat geçmişlerdi bu da samimiyet duygularını, bağlantılarını, normal koşullarda karşılaşmalar olabileceğinden çok daha yoğun yapmıştı. Peki koşullar normal olsaydı birbirlerine bir şans verirler miydi? Birbirlerini, on beş yıl önce oldukları gibi değil de, şimdi oldukları gibi görmeleri için bir dönüm noktası mı gerekmişti?

Ama bağlantı kesinlikle oradaydı ve birdenbire geçmişin kayboluşundan ziyade geleceğin umudunu hissetti. Yavaş ilerlemeleri, hem kendilerine hem de Sam'e her şeye alışmak için zaman vermeleri gerekeceğini anladı; acele etmek ve Sam'in dünyasını daha da fazla alt üst edecek bir hata yapmak yerine, işlerin gerçekten yürüyüp yürümeyeceğini görmek için kendilerine zaman vermeleri gerekecekti.

Ama zamanları vardı. Ne kadar eğleneceklerini düşünerek gülümsedi.

Lolly bugün olanları unutmak için elinden geleni yapmıştı ve yarınla ilgili endişesini aklından çıkarmıştı. Uğuldayan rüzgâr durmuştu ve buzlu yağmur artık aralıksız yağmıyordu. Ama yollar hâlâ buzla kaplıydı ve Lolly hâlâ arada bir düşen bir ağacın veya ağır bir dalın çatırtısını ve devrilmesini duyuyordu. Yarın kapısından çıkıp Wilson Creek'e ve güvenliğe yöneldiklerinde kendisinin ve Gabriel'in neyle karşılaşacakları bilinmezdi.

Şu anda burada, sıcaklık ve Gabriel'in gevşek ama güvenli kolları içinde bulunmaktan dolayı mutluydu.

Ergenlik çağındayken ona o kadar âşıktı ki, ayrıca sevgi dolu duygularına karşılık vermediği hatta farkında olmadığı için ona o kadar sinirliydi ki. Geriye dönüp bakınca, ne hissettiğini onun bilmesinin kesinlikle hiçbir sebebi olmadığını anladı. Ona veya başkasına söylememişti. O kendisiyle kavga başlatıp kendisi de cevap vermedikçe ona bakmamıştı bile. On beş yaşındayken, o kadar mantıklı değildi. Dürüst olmak gerekirse, 15 yaşında kim mantıktan anlardı ki?

Oğlu hakkında böyle açıkça belli bir sevgiyle konuşan, çocuğunun güvenli ve mutlu bir evi olması için her şeyi feda eden bir adamın çok çekici bir yanı vardı. Yarınki uzun yürüyüş kendisini başka bir zaman olabileceğinden daha az endişelendiriyordu, çünkü Gabriel'in oraya mümkün olan en kısa sürede ulaşmaları için elinden geleni yapmakla kalmayıp, ayrıca onların oraya güvenli bir şekilde ulaşmasını sağlayacağını da biliyordu -ikisi için değilse, o zaman Sam için.

Uyku hızla üzerine çöküyordu. Uyuşmayı hissedebiliyordu, bu istediği bir şeydi elbette. Ama henüz dalmaya hazır değildi.

"Gelecek birkaç ay içinde, muhtemelen Wilson Creek'e geri döneceğim," dedi yumuşak bir sesle. "Evi toplamak için adam tutsam bile bunu satışa vermek için imzalanacak belgeler olacak ve o satıldığında yasal açıdan uygunluklarını görmek için buraya gelmem gerekecek." Uzun mesafede ayrıntıları halledebilmek konusunda neredeyse pozitif ama... belki bunu istemiyordu.

"En az ayda bir geri dönmeye çalışıyorum," dedi Gabriel doğal bir tavırla. "Bazen sadece birkaç günlüğüne ama elime fırsat geçtiğinde Sam'i görmem lazım."

Malum. Randevu hakkında bütün konuşmaları sadece zaman öldürmenin bir yoluymuştu belki de kendisine dün gece olanları unutturma denemesiydi. Gabriel, Wilson Creek'e döndüğünde ailesiyle, özellikle oğluyla olmak isterdi, liseden zar zor hatırladığı bir kızla değil.

Sonra Gabriel ekledi, "Sam'le tanışmalısın. Hava ısındığında balık tutmaya gideriz." Lolly hemen cevap vermedi, dolayısıyla Gabriel sözlerini sürdürdü, "Balık tutmuyorsun, değil mi?"

Lolly, gülümseyerek, "Derin dondurucuya gitmek ve birkaç dilim çekip almak konusunda dünya çapındayım," dedi. "Muhtemelen öğrenebilirim. Gördüğüm kadarıyla fazla bir şey gerektirmiyor." Sıcak bir yaz gününü, gölü, üçünün balık tutmasını ve belki büyük, kare desenli bir örtü üzerinde piknik yapmalarını gözlerinde canlandırmaya çalıştı, ama... bunu yapamadı. Zihninde yaratmaya çalıştığı resim tam olarak oluşamıyordu.

Buna ait değildi. Lolly resmin bir parçası olmadığını ve asla olmayacağını fark etti. Yine de bu güzel bir hayaldi, gerçeği bir süreliğine bir kenara atmanın hoş bir yoluymuştu. "Harika çikolatalı minik kurabiyeler ve leziz makarna salatası yaparım. Piknik de yapabiliriz." Gözlerini kapattı ve bir anlığına oradaydı, bu resme ait oldu. Belki bu gerçek değildi, belki hiç gerçek olmayacaktı, ama uykuya geçerken bu hayal kendisini esir aldı, sonra uyku baskın geldi, hızla ve derine daldı.

Güneş ışığı buzla kaplı ağaçlar üzerine elmaslar gibi ışıldadı, yukarıda gökyüzü katıksız, canlı bir maviydi. Lolly buna arkasında alevlenen bir ateş olduğu hâlde bir pencereden veya belki Florida'da bir plajda bir kartpostaldan baksaydı, bunun nefes kesici bir sahne olacağını düşündü. Bunun yerine kendisi bu resmin bir parçasıydı, buna fazladan soğuk hava, ayakları altında dümdüz bir zemin ve arada bir düşen bir dal veya ağaçtan engeller de dâhildi bir buz örtüsü üzerinde yokuş aşağı yürümenin yeterince zorlu olmadığı takdirde.

Lolly, bir daha ne zaman geri döneceğini bilemeyerek, ihtiyaç duyduklarını ceplerine tıktırdı. Anahtarlar, sürücü belgesi, nakit para, kredi kartları, cep telefonu, bütün bunlar otobana varana dek gereksiz olacaktı. Diğer her şey geride bırakılmıştı. Mercedes'ini ne zaman almaya geleceği bilinmezdi. Portland'e alternatif bir ulaşım ayarlaması ve yollar açıldığında arabası için geri dönmesi gerekebilirdi. Bunların hepsi kasabada işlerin ne kadar kötü olduğuna ve dağa giden yolların ne kadar tıkalı olduğuna bağlıydı.

Hiç olmazsa giysileri bugün havaya daha uygundu. Üzerinde kendi kalın, başlıklı mantosu, kendi botları, eldivenleri vardı. Hiç olmazsa güneş parlıyordu ve nereye gittiklerini görebiliyorlardı. Hiç olmazsa cinayete eğilimli uyuşturucu bağımlıları tarafından kovalanmıyorlardı. Her ne kadar hava zar zor nefes alacağı kadar soğuk olsa da ve ağzıyla burnunu bir atkıyla örtmesi gerekse de, her şey hesaba katıldığında, bugün dün gecedен çok daha iyiydi. Buz üstündeki gün ışığı adeta kör ediciydi ve hem o hem de Gabriel güneş gözlükleri takmıştı.

Dün geceyle kıyaslandığında, yine de bu parkta yürümek gibiydi. Elbette soğuktu ama dondurucu rüzgâr, yağmur yoktu. Geri kalanlar –düşen ağaçlar, buzlu bir yer, taze ve soğuk hava– fırtınanın kalıntılarıydı.

Buzun ağırlığı hâlâ ağaçlar için bir yükü ve onlar dağdan aşağı inerken en büyük engelleri bu olacaktı. Evden ayrılalı çok geçmeden, artık tanıdık gelen bir çatırtı duydular, peşinden devrilme sesi. Gabriel'in başı sese çevrildi ve durdu, sanki ağacın nerede olduğunu, ne kadar yakın olabileceğini anlayabilecekmiş gibi dikkatle dinlemeye koyuldu. Düşüş uzaktaydı, Lolly'nin çocukluk evinin etrafını saran ormanda… ama bu bir işaretti –bir nevi uyarıydı. Ağaçların altından geçmeden dağdan inemezlerdi. Buzun hiçbir tarafı erimiyordu, hava hâlâ fazla soğuktu, dolayısıyla ağaçların herhangi biri her an gidebilirdi. Yukarıdaki üzerilerine ağırlık çökmüş, zayıflamış dallara karşı sürekli tetikte olmaları gerekecekti.

Bu sona ermemişti, hiçbir şekilde.

Gabriel, onlar araba yolunun kıyısı boyunca yürürlerken, çimli yol kenarı şeridinin genişliği ve bitki örtüsünün kalınlığına bağlı olarak, Lolly'nin yakınında durdu, onun ya tam arkasındaydı ya da doğrudan önünde. Her ne kadar fazla söylemese de, ağaçların düşmesinden onun gibi kendisi de endişeleniyor olmalıydı. İşte bu nedenle sık sık yukarı bakıyor ve mümkün olduğu zaman, kendilerini sarkan dalların doğrudan altına götürmeyen bir yolu izliyordu.

Yollarının üstünde yay şeklinde düşmüş olan yarılmış, buzlanmış bir ağaca geldiklerinde araba yolunu yarılamlışlardı. Gabriel bacağını açarak ağaçtan geçti, Lolly'ye elini uzattı ve onun çıkıp üzerinden geçmesine yardım etti. Buzlu bir zeminde yürümek yeterince zordu ama engeller üzerinden manevra yapmak işleri sadece daha zor bir hâle getiriyordu. Eğer yeterince yemekleri ve propanları olsaydı yardım gelene kadar evde kalmaları daha iyi olurdu… en azından Lolly'ye göre. Gabriel'inse, Lolly'yi kurtarmak için oğlunu geride bıraktığına ve eve dönmek için heyecanlı olduğuna göre, başka fikirleri olmalıydı.

Yürüyüşe çıkmak ona göre bir iş değildi. Atletizmi hiç sevmezdi ve bu konuyla ilgili hoşlandığı tek şey, profesyonel atletlerin mükemmel fiziki kondüsyonlarını seyretmekti; o tam manasıyla sıkı kalçalara hayranlık duyan bir kadındı. Kat kat giysileri kendisini tuhaf ve hantal hissettiriyordu, her ne kadar bu sırada Gabriel her zaman ki gibi yetenekli, can sıkıcı derecede mükemmel kimliğini korumayı başarsa da. O hep atletik olmuştu ve evet, onun harika bir tight end'i vardı. Eğer ağır mantosunu giymiyor olsaydı, en azından onun kişisel manzarasına hayran kalabilecekti. Tanrı'ya şükür, kalçasını hayalinde canlandırdığını o bilmiyordu, kararlı ve yetenekli, özgüven içinde yola önderlik ederek ilerlemeye devam ediyordu.

Kendisi hiçbir şeyi özgüvenle yapmamıştı, kat kat kıyafetler engel olmasa bile. Hiç olmazsa düştüğü zaman, yere çarptığında giysiler yastık gibi olacaktı.

Gabriel harika görünüyordu. Yakışıklı, kaslı… gerçekten harika gözler, simsiyah kirpiklerle çevrili, mavi–yeşile çalan bir elâ. Okulda olduğundan daha uzun boylu, kesinlikle daha yaşlıydı ama bu gözler hiç değişmemişti. Lolly'nin

kendisini baştan çıkarılmaktan zorla kurtarması gerekti. Mantığı ön plana çıkarmaya, berrak düşünmeye çalıştı. Gabriel hayatını kurtarmıştı, dolayısıyla muhtemelen onun kim olduğuyla kesinlikle hiçbir ilgisi olmayan içgüdüsel çekim vardı. Onların ten tene olmaları, onun kendisinin içinde olması gerçeği de eklenince, Lolly'nın deliler gibi âşık olmaktan daha azını beklememesi gerekiyordu.

Ah, kime şaka yapıyordu ki? Kendisini onu daima arzulamıştı –son on beş yılı zihni ona saplanıp kalmış olarak geçirecek kadar değil ama onu tekrar gördüğünde eski ilgisinin hemen hayat bulmasına yetecek kadar.

Lolly araba yolunu bloke eden ağaç kütüğünün üzerine güvenle geldiğinde, Gabriel, Lolly'nin ayağını sağlam bir şekilde basmasını sağlamak için gerekenden daha uzun süre ona sarıldı –zaten Lolly'nin de uzaklaşmak için acele ettiği yoktu.

Gabriel, "Kamyonda kahve ve çorba var," dedi. "Orada kısa bir mola vereceğiz, üzerine bir ağaç düşmemişse, kamyona binip ısınabiliriz."

Kamyon saatlerce durduktan sonra, kahveyle çorbanın hâlâ sıcak olacaklarına dair Lolly'nin umudu yoktu ama bu yemektir ve buna katlanacaktı. Kahvatlı çubukları yeterince uzun süre dayanmayacaktı. "İyi fikir." Wilson Creek'e uzun bir yol vardı ve yürüyüşe en çok küçük parçalar hâlinde katlandı. Araba yolunun sonuna. Eski Morrison evinin bulunduğu viraja. Ağaç çizgisinde bir kırık olan, güneşin elbet-te parlayacağı tepeye. Araba yoluna... ve orada baştan başlayıp McQueen evine yürüyeceklerdi.

İşte orada kelimenin tam anlamıyla bir fazlalık olacaktı.

Birkaç adımı sorunsuz, uyarısız gittikten sonra, Lolly'nin sağ ayağı kaydı. İçgüdüsel olarak, alçakta uzanan bir dalı hışımla yakaladı ama tutar tutmaz ince, donmuş dal kırıldı. Gabriel onu tutarak, kalçasının üstüne düşmesine engel oldu. Ona sıkıca, güven vererek sarıldı ve Lolly bir an onun vücudunun sıcaklığı ve sağlam yapısının keyfini çıkardı. Gabriel McQueen bir kaya gibiydi. O olmasaydı kendisi şimdi nerede olurdu? Aklının oraya gitmesine izin veremezdi.

Lolly sakinleşmeye çalışırken kalbi hopladı. Kötü bir düşüşün nasıl bir felâket olacağını biliyordu. Zaten yara bere içinde ve sarsılmıştı. Tek ihtiyaç duyduğu bir kemik kırmak veya bir bilek burkmaktı. Eğer şimdi Gabriel'e bir yük olduğunu düşünüyorsa...

"İyi misin?" diye sordu Gabriel.

Lolly başını salladığında, Gabriel onu serbest bıraktı ve Lolly ilerledi.

Bir seferde bir adım.

Gabriel dağdan aşağı inişin, saatlerce her adımı kollamanın ve her taraftan tehlikelere karşı tetikte olmanın zor olacağını biliyordu.

Isınmak, biraz ılık çorba ve kahve içmek ve Gabriel'in hava geçirmez şapkasını almak için kamyonda mola verdikten sonra–kamyona hiç ağaç düşmemişti –Gabriel ve Lolly inişlerine kaldıkları yerden devam ettiler. Lolly mızızlanmadı, bir şikâyet sözü söylemedi, ama şimdiden daha sert nefes alıp vermeye ve yaralı sağ tarafını tutmaya başlamıştı.

Bir tepeyle karşılaştıklarında Gabriel, Lolly'nin elini tuttu, bu yokuşun diğer tarafında aşılması kolay olmayan sarp bir yer çöküntüsü olduğunu biliyordu. Her adımı kollayarak, sertçe nefes alarak, değerli enerjiyi konuşarak harcamayarak yokuşa eğildiler.

Gabriel kendi kendine sürekli bunun daha kötü olabileceğini söylüyordu. Ülkenin bu tarafındaki dağlarla kıyaslandığında, bu küçük bir taneydi, iyi bir kayak yapmak için yeterince yüksek değildi. Bazıları buna dağ yerine büyük bir tepe bile diyebilirdi. Aşağı inmek yapılamayacak şey değildi ve bunun için minnettar olmalıydılar. Fırtına durmuştu. Rüzgârda ve yağın yağmurda yürümleri gerekseydi, yürüyüş iki kat daha uzun ve on kat daha tehlikeli olacaktı. Ya kendisi ya da Lolly dün gece zarar görseydi, kurşun yeseydi veya bıçaklansaydı, o zaman ayrılacaklardı, hareket edebilir olanı yardım çağırmak için kasabaya tek başına inecek, diğeri geride kalacaktı. Ya ikisi de zarar görseydi?...

Babası fırtınada mahsur kaldığını ve her şeyin yolunda olduğunu anlayacak mıydı, yoksa endişelenecek ve bu yoldan yukarı çıkmak için elinden geleni yapacak mıydı? Lolly, Darwin ve Niki geldiklerinde, Richard'larda kalmak için hazırlandığını söylemişti. Bayan Richard, şerifin ofisini arayacak ve Lolly'nin gelmediğini bildirecek kadar endişelenecek miydi? Yoksa Lolly'nin zaman kaybettiğini ve dağda fırtınaya yakalandığını tahmin edecek miydi? Bir sürü ihtimal vardı ve neyi beklemesi gerektiğini bilmesinin imkânı yoktu. Kendisi ve Lolly bir başlarına kalmış gibi hareket edebilirdi. Şimdilik, öyleydiler.

Tepeye çıkan yolun yarısında, bir güneş parçası yeri ısıttı. Bu ısı ve ışık aradıkları rahatlama sebebiydi- her ne kadar Gabriel bunun sürmeyeceğini bilse de. Güneş ışığının dokunduğu yerde yürümek daha kolaydı. Yol kenarı şeridi darken ve rahat gitmeleri için uçuruma fazla yakinken yolda birkaç adım bile atabildiler. Gabriel, birkaç değerli adım atabilmesi için yolun kayganlığının azaldığı zamanlarda bile Lolly'nin elini bırakmaya gerek duymadı.

"Fazla kötü sayılmaz, değil mi?" diye sordu Gabriel.

Lolly cevap verirken nefessiz kalmıştı, "Kendi adına konuş, McQueen."

Gabriel, Lolly'ye gülümseyerek cesaret vermek, ona kısa sürede iyi mesafe kat ettiklerini söylemek için dönmek üzereydi ki tam o sırada tepenin doruğuna vardılar ve önlerinde uzanan manzaraya iyice baktılar.

Gabriel'in görebildiği kadarıyla yolda karşıdan karşıya düşmüş ağaçlar sadece bir iki taneyle kalmıyor, birbiri ardına sıralanıyorlardı. Bazıları orada yalnız uzanıyordu, her iki yanında yolun neyse ki dokunulmamış geniş alanlarıyla. Diğerleri çapraz dizilmişlerdi; biri birinin üstüne... ve bir diğerinin... böylece yollarını kapatıyorlardı. Bazılarının üzerinden geçebilirlerdi, tıpkı özel araba yolunda birinin üstünden geçtikleri gibi. Diğerleri fazla büyüktü veya dallar fazla dolaşıktı. Bazı engellerinse etrafında dolaşmaları gerekecekti, ormana saparak ve değerli dakikaları harcayarak.

"Kahretsin," diye mırıldandı Gabriel.

Lolly şaka yollu, "Şimdi mi?" dedi, ama Gabriel göz ucuyla onun omurgasını diktiğini ve çenesini kaldırdığını gördü. Bu üst üste giyinmiş hâliyle biraz gülünç ve ayrıca güçlü görünüyordu. Ve bir nevi şaşırtıcı. Lolly derin bir nefes aldı.

"Niki ve Darwin'den kaçtıysa, buzlu yağmurda ve kendi mutfağında kedi fare kovalamacasından kurtulup hayatta kaldıysam bunu şimdi vazgeçmek için yapmadım," dedi. Gözleri kısıldı. "Oturup ağlarsam lanetlenmiş olacağım, her ne kadar aklıma gelen ilk tepki bu olsa da." Gabriel'e baktı ve Gabriel onun gözlerinde yaşların parıldadığını gördü. "Bu uzun bir yol olacak. Dikkatimi başka tarafa çek." Lolly yolun kenarına doğru hareket etti ve inmeye başladı. "Sam hakkında yüzlerce hoş ve komik hikâyen olmalı. Bana birkaç tanesini anlat. Beni güldür."

Gabriel'in gülmek şu anda fazla içinden gelmiyordu ama Sam'in babasının eve gelişini beklediğini düşünmek kendisine ilerleme gücü verdi.

14. BÖLÜM

Lolly'nin bir adım daha atamayacağını düşündüğü anlar vardı. Ayakları acıyordu. Her şey acıyordu. Bir süre boyunca Gabriel ve hikâyeleri ilerlemesini sağlamıştı ama şimdi motivasyonunu koruyan zincirli testerelerin sesiydi. Seslerin nereden geldiğini tam olarak anlamak mümkün değildi. Ekipler kasabada çalışıyor ve gürültü henüz oraya ulaşıyor olabilirdi. Ama öte yandan, belki işçiler tam da bu yolda çalışıyorlardı. Belki sadece sonraki tepenin üstünde... ya da bir sonraki.

"Portland'de bir ev aldığımında tamamen düz bir arazi üzerinde olacak. Yakın komşularla. Ve daima beş sütunlu cep telefonu servisiyle."

Gabriel omzunun üstünden baktı. "Ev satın almayı mı planlıyorsun?"

"Bunu düşünüyorum," dedi Lolly. "Güzel bir apartman dairem var ama kira sadece boşa akan para demek. Satın almak için iyi bir zaman olduğunu söyleyip duruyorlar."

Gabriel bir ses çıkardı, tıpkı boğazının derinliğinde yumuşak bir hırıltı gibi. "Portland'de kök salmayı planladığımı bilmiyordum."

"Orada iyi bir işim var. Arkadaşlarım. Ben... rahatım."

Gabriel yine o hırıltılı sesi çıkardı.

O sırada rahat olmak Lolly'ye göre kesinlikle iyi bir şeymiş gibi görünüyordu. Rahatlığı seviyordu. Sürprizin olmadığı bir hayattan hoşlanıyordu.

Ve sonra başına bir sürpriz gelmişti.

"Bir ev almadan önce, Kuzey Carolina'da gelip beni ziyaret etmen lazım. Belki orayı daha çok seversin."

Bu yorum Lolly'yi hayretler içinde bıraktı, ama davet üzerine fazla kafa yormaya zamanı olmadı, çünkü Gabriel tırmandıkları tepenin zirvesine ulaştı ve durdu. Lolly tam arka- sındaydı, o kadar yakın ki neredeyse arkasına çarpıyordu. Bunun yerine yanında durmak için ilerledi. Orada, uzakta- ama neyse ki fazla uzakta değil -kocaman bir kamyon yatağının içine kurulmuş bir

vinçle duruyordu. Dört adamlı bir ekip, dalları ve ağaç gövdelerini kesiyordu ve vinçle bunları yoldan dışarı taşıyorlardı. Otobandan çoktan bir ekin yığını kesmişlerdi.

Lolly o kadar rahatlamıştı ki, neredeyse dizlerinin bağı çözüldü. Saf bir rahatlık hissiyle Gabriel'e doğru eğildi. Gabriel onun elini tutup sıktı. "Neredeyse geldik, Lolipop."

Beklenmedik davet konusunda Gabriel'e daha fazlasını sormak istedi ama bu soruyu sorma zamanı birden geçip gitti ve Lolly bunu kaçırdı.

Yardımanın çok yakında olduğunu bilmek ikisine de ilerlemeleri için cesaret verdi. Gabriel onun elini tutmaya devam etti. Ya onun yoluna devam edebilmesini sağlamak için ya da bir bağlantıyı korumak için; Lolly'nin bilmediği... ve sormaya çekindiği bir bağlantı. Lolly'nin bütün güvensizlikleri, yıllar önce üzerinden attığını zannettiği çekingenliği, su yüzüne çıkmaya başladı. Dünyada ikisinden başka kimsenin olmadığı bir zamanda ve hayatta kalma mücadelesi aralarında hâlâ sıcaklığını korurken, Gabriel kendisinden onu ziyaret etmesini isteyebilirdi. Ya şimdi... şimdi ne olacaktı, araya gerçek dünya girince?

Gabriel ve Lolly'yı uzaktan gören ve heyecanla el sallayan yol ekibine ulaşmak sonsuza kadarmış gibi göründü. Onlar yaklaşıncaya, öndeki kişi Lolly, Wilson Creek'ten taşındığını dan beri fazla değişmemiş olan Justin Temple gürleyen, derin bir sesle seslendi. "Şerif sizinle karşılaşabileceğimizi söyledim ama sizi bu kadar erken görmeyi beklemiyordum. Kahve ve sandviçlerimiz var," diye ekledi, sonra kemerinden bir telsiz çıkardı ve hattın ucundaki biriyle konuştu.

Bu yol düşük öncelikli olmalıydı ama şerif sayesinde olmamıştı. Lolly orada, kasabadaki ve az ötede komşu yerlerdeki yolları temizleyen başka ekipler bulunduğunu da biliyordu ve kendisi şerifin oğluyla mahsur kalmadığı için sadece minnettar olabilirdi-ve şu Harlan McQueen'in burada oldukça büyük ağırlığı vardı.

Kahve oldukça taze, oldukça sıcaktı ve tadı içtiği herhangi bir kahveden daha iyiydi. O kadar yorgundu ki sandviçten ancak birkaç ısırık alabildi, ama yiyebildiği kadar yedi sonra Gabriel'le kamyonun arkasına oturdular ve şerifi beklediler. Justin onun şimdiden yolda olduğunu söylemişti. Artık hareket etmediği için, soğuk Lolly'ye daha keskin geliyordu ama aynı zamanda yalnızca oturmak, kendisini iyi hissettiriyordu. Gabriel kolunu onu etrafına sardı, ona sarılarak kendisine yasladı.

Ekip çalışmaya devam etti, yine de Lolly, Gabriel'le birlikte ortaya çıktığına göre, onların çok geçmeden nüfusu daha yoğun başka bir bölgeye gönderilebileceklerini düşündü. Yakın bir zamanda arabasına ulaşabileceğine hâlâ ihtimal veremiyordu.

"Sanırım Portland'e otobüsle dönebilirim," dedi Lolly. Yolların tekrar ne zaman açılacağından emin değildi ama belki birkaç günden daha uzun sürmeyecekti.

"Acelen ne?" diye sordu Gabriel doğal bir tavırla.

"Yollar temizlenene kadar evle ilgili hiçbir şey yapamıyorum, arabama bile gidemiyorum. Bütün kasabada böyleyse bu günler alabilir... hatta haftalar. Burada haftalar boyunca kalamam."

"Neden olmasın?"

Lolly cevap vermek için ağzını açtı ama hiçbir şey söylemedi. Noel arifesi için bir arkadaşının evine davetliydi ama Noel günü yalnız olacaktı. Ofis Noel sonrasında kadar açılmayacaktı, dolayısıyla bu hafta evde bazı ufak tefek işlerle ilgilenecekti. Dolaplarını temizlemeyi ve asla kullanmadığı bütün bu son kullanma tarihi geçmiş yemeklerden kurtulmak için kileri karıştırmayı planlıyordu. Belki biraz film izlemek, DVDlerini ve CDlerini düzenlemek, bazı yeni yemek tarifleri denemek. Başka bir deyişle, önemli olan hiçbir şey.

Gabriel onun yanağına dokundu ve nazikçe onu kendi gözlerine bakması için zorladı. Bir söz söylemeden onu öptü, dokunuş yavaş ve rahat, tanıdıktı, sanki bin kez öpüşmüşler gibi. Dudaklarını çektiğinde, "Bizimle kal. Sam'i tanımanı isterim. Annem senin yanında olmanı çok ister, ayrıca ben de," dedi.

"Zaten yanındaydım." Sözler ağzından daha bunlara engel olamadan çıktı.

Gabriel gülümsedi. "Evet öyle ve bir tekrarı düşünüyorum. Ya sen?"

Duşta ne olduğunu inkâr etmiyordu ama aynı zamanda kendisini bir nevi saf, masum hissetti. Evet, buz gibi soğuk, korkmuş, çaresiz olmuştu... ama herhangi birini Gabriel'i istediği gibi isteyemezdi. Bu şekilde yaratılmamıştı.

"O hâlde, bu tam olarak nedir?" diye sordu.

Zamanlaması yine korkunç oldu. O sırada bir motorun gürüldemesini ve tekerlekler deki zincirlerin buzlu yoldan inerken gürültülü tangırdamalarını duydular. Gabriel, şerifin 4x4 aracını direksiyonun başında babası olduğu hâlde görünce sıırttı. Kamyonundan atladı ve ellerini Lolly'nin mantosu altından kaydırıp belini sarmak için döndü, sonra onu kaldırıp aşağı indirdi. Lolly de gülümsedi ama bu gülümseme zorakiydi.

Çünkü bu andan itibaren Gabriel'le yalnız kalamayacağını biliyordu. Macera sona ermişti, çok fazla erken kurtarılmıştı.

***

Gabriel kapıyı açmadan ve tuzlu araba yoluna dikkatle adım atmadan önce cipin ailesinin evinin önünde durmasını zar zor bekledi, yorgunluğuna rağmen adımında yeni bir enerji vardı. O ve Lolly resmî açıklamalar vermek zorunda kaldılar, ama bu bile onun önce Sam'i görmesine engel olamayacaktı. Gabriel eve söz verdiği gibi dün gece gelmeyince Sam'ın ne kadar üzüldüğünü babası ona söylemişti. Fırtına, çocuğun korkularını yatıştırmak için hiçbir şey yapmamıştı.

Kapıya ulaştığında, annesiyle karşılaştı; -Sam'i alıkoymuştu. Onu yakasından tutuyordu, Gabriel'i de bir-iki kez tutmuş olduğu gibi. Valerie, "Görüyorsun, sana iyi durumda olduğunu söylemişim," dedi ve Sam'ın gitmesine izin verdi.

"Baba!" Sam serbest kaldığında ileri atıldı ve Gabriel'in kollarına atıldı. Gabriel onu sımsıkı tuttu ve Sam de öyle yaptı.

Sam, başı Gabriel'in omzuna gömülü hâlde, "Geri dönmeyeceğini sandım," dedi. Hıçkırmaya başladı. "Bir kaza geçirdiğini ya da donduğunu düşündüm veya

kamyonuna ağaç düştüğünü. Babaannem iyi olduğunu, senin başının çaresine nasıl bakacağını bildiğini söyledi ama rüyamda hiç dönmeyeceğini gördüm."

Gabriel'in kalbi sıkıştı. Bir çocuğun asla böyle korkulan olmaması gerekirdi ama birini kaybetmek Sam için yeni bir şey değildi. Sam'ın dar sırtını okşadı, evrensel rahatlatma hareketiyle içgüdüsel olarak çocuğunu sağa sola salladı.

"O kadar kötü değildi. Lolly'nın evinde mahsur kaldım, çünkü yollar beklediğimden daha erken dondu."

Sam başını kaldırdı ve Gabriel'e doğrudan baktı. Yaşlarla ıslanmış gözleri kısıldı. "Lolly. Bu duyduğum en aptalca isim."

"Bu Lorelei'nin kısaltması."

Gabriel yarı dönerek Lolly'yle babasının onun arkasından mutfığa girdiklerini gördü. Sam'le yeniden kavuşmasına o kadar dalmıştı ki onların içeri girdiklerini duymamıştı. İsmi açıklamasını yapan Lolly, nazikçe gülümsedi; başından geçen travmayı hiç belli etmiyordu. Gabriel bunun Sam'in iyiliği için olduğunu anladı ve bunun için minnettar oldu.

Sam rahatlamamıştı. Dehşete kapılmıştı ve belli ki Lolly suçlanacaktı. "Eğer adım Lorelei olsaydı ben de adımı insanlara başka türlü söyletirdim. Bu Lolly'den de daha aptalca."

"Sam," diye azarladı Gabriel nazikçe. "Kaba bir davranış bu. Özür dile."

Sam başını eğdi, küçük çenesi yerleşti. "Üzgünüm," diye mırıldandı, sözü en ufak bir pişmanlık belirtisi göstermeden söylemişti. Açıkça itaatsizlik yapacak değildi ama bundan daha ileri gitmek istemiyordu.

Lolly üzerine alınmadı -ya da en azından öyle görünmedi. İleri doğru bir adım atarak daha da yaklaştı. "Sanırım fırtınada babanı evden dışarı çıkardığım için bana çok kızsın."

Sam asık yüzle başını salladı. "Fırtına buraya gelmeden gitmen lazımdı."

"Bunu anlıyorum," dedi Lolly. "Ama... bir şey oldu ve ben oradan ayrılamadım." Sam'ın yüzünden asi bir saç tutamını çekmek için uzandı. "Ve eminim, babanın mümkün olduğunca çok kahramana ihtiyaç duyan bir dünyada, gerçek, hayat dolu, içi dışı bir, bir kahraman olmasını anlıyorsun."

"Şey, evet", diye katıldı Sam. "Malum."

Gabriel, Lolly'nin bir gülüşle cevap verişini gördü. Lolly bunu doğru bir şekilde yapıyordu, üzerine fazla düşmüyor, henüz yeni tanışmışlarken Sam'ın en yakın arkadaşymış gibi davranmaya çalışmıyordu. "Ona çok benziyorsun. Sen de bir kahraman mısın?"

Bu sözle Sam'ın omurgası düzleşti. Gabriel onu tutarken, bir an Lolly'nin gözlerine bakabildi sonra başını salladı.

"Bunu duyduğuma çok memnunum," dedi Lolly dostça bir gülümsemeyle. "Dünyanın sen ve baban gibi kahramanlara ihtiyacı var."

Sam, Lolly'nin yaralı yanağına yakından baktı. "Sana ne oldu?" Onun yanağını işaret etti ve Gabriel nefesini tuttu. Sam'i dünyanın bütün çirkinliklerinden koruyamazdı ama çocuğun bunların kapısına yığılacak raddeye geldiklerini bilmesi gerekmiyordu.

Lolly nazikçe bir elini yanağına yerleştirdi. "Düştüm," dedi basitçe. "Bu, baban gelmeden önce oldu ve sana söyleyebilirim, beni birkaç kez düşmekten kurtardı."

Sam neredeyse yetişkin gibi bir sesle, "Buz kaygan," dedi. "Babaannem benim dışarı çıkmama izin vermedi, babamı karşılamak için bile."

"Babaannen çok zeki bir kadın," dedi Lolly içtenlikle.

Gabriel, oğlu durumu ve önündeki kadını değerlendirirken kafasında dönen çarkları görebiliyordu. "İsminle alay ettiğim için üzgünüm," dedi bu sefer daha içten bir şekilde.

Lolly, sanki orada dinleyen üç yetişkin daha yokmuş gibi sır verir gibi bir sesle, "Sen ilk değilsin," dedi. "Baban bana..." Etrafa baktı, sonra eğildi ve Sam'in kulağına fısıldadı. "Lolipop derdi."

Sam gülmeye başladı ve Gabriel çocuğu ayaklan üzerine yere koydu. Yine de uzağa gitmedi. Sam yakında kaldı, Gabriel'e eğilerek, onun yeniden gitmesini engellemek için arada bir onun giysilerini ya da elini tutuyordu.

Her zaman hazırlıklı olan Valeri McQueen'in, onlar için hazır bir ziyafeti vardı; çorba, sandviçler, kahve, kurabiyeler. Gabriel ve Lolly mutfak masasına oturdular, Sam, Gabriel'in dizine oturdu ve bir ısırık daha alamaz oluncaya kadar yediler. Sam'in Lolly'yle rahatlaması ve babasının eve dönmemesi korkusunun kalıntılarından kurtulması uzun sürmedi. "Rahatlamak," derken tam olarak dost olmak anlamında değil, nitekim bir çocuk olsa bile Sam'in garip yabancılara ısınması her zaman belli bir süre alırdı.

Çocukları olmayan birine göre Lolly, Sam'le iyi geçiniyordu. Gabriel, Sam'i Maine'e taşımadan önce, Sam'le vakit geçiren arkadaşları -hem onun ve Mariane'm arkadaşları onu sevgiye boğmaya eğilimliydi. Bu hak edilmiş bir sevgiydi ama bir süre sonra bunun çocuğa hiç yararı dokunmuyordu. Lolly, Sam'le neredeyse o yetişkinmiş gibi konuşuyordu ve Sam cevap veriyordu.

Lolly, Sam'e babasının çocukluğu hakkında hikâyeler anlatmaya başladığında Gabriel'in araya girmesi gerekti. Çocuğunun -veya annesiyle babasının -Lolly'ye nasıl eziyet ettiğini duymalarını istemiyordu. Bir ara verilmesini istedi ve Lolly güldü -Gabriel'i iliklerine kadar ısıtan gerçek, dürüst bir gülüştü bu.

Sara ona sadece bir kez Lolipop dedi ve ikisi hemen bir gülme krizine girdiler, bu sırada Gabriel ve ailesi eğlenmiş ve şaşırılmış bir hâlde bakmaya devam ettiler. Ve Gabriel son yirmi dört saat içinde bir noktada dünyasının değiştiğinin farkına vardı.

Lolly başını geriye attı ve gözlerini kapadı, sıcak suyun kendi yorgun, fazla çalışmış, bir ara donmuş kasları üzerinde görevini yapmasına izin verdi. Genelde duşa atlar, temizlenir ve dışarı çıkardı. Sırılsıklam olacağı gerçek bir banyoyu kendisine hak tanıyalı uzun bir zaman olmuştu.

McQueen'lerin banyosu, eski evdekinden daha genişti, yıllar sonra, bu kadar alanın artık bir lüks değil de gereklilik olduğu zamanda yapılmıştı. Küvet geniş ve derindi, dörtgen odanın diğer tarafındaki tezgâh uzundu ve sabunlarla, havlularla, şampuanlarla ve iki yanan mumla doluydu. Evde hâlâ elektrik vardı, her ne kadar Wilson Creek'in çoğunda olmasa da. Lolly yine de risk almıyordu, bu

nedenle mumlar vardı. Eğer elektirikte bir arıza meydana gelirse, karanlığa gmlmeyecekti -bu gece değil.

Sam yatmaya gittikten sonra, o ve Gabriel açıklamalarını Şerif McQueen'e yaptılar. Gabriel'in babası ikisi de güvende olduğu için memnundu ve aynı zamanda meth bağımlıları bu bölgeyi istila ettikleri için öfkeliydi. Elverişli olduğunda, yol ve elektrik ekipleri dağdan yukarı eve çıkacaklardı. Ama yine de onlar Darwin ve Niki'den kalanlara ulaŐana kadar günler, belki de haftalar geçecekti.

Bu da Lolly bir süre arabasız kalacak demekti. Bu onun en az endişe duyduğu Şeydi...

Neredeyse uyuyacakken yumuşak bir kapı vuruŐuyla kendine geldi, bunu arkasından kilitlemiŐ olduğu kapının kolunda bir tıkırtı takip etti.

"Hemen dışarıda olacağım," diye seslendi, hl olan sıcak sudan çıkmak için gücünü toplayarak.

"Hareket etme," dedi tanıdık derin bir ses. Kapı kolu yeniden tıkırdadı, kapı kolunun içindeki kilit çözüldü ve kapı açıldı. Lolly, son anda, işe yaramaz bir kibarlık denemesiyle ıslak bir havlu aldı ve gŐsne tuttu.

Gabriel odaya sızdı, kapıyı arkasından kapattı ve kilitledi.

"Bu kapıdaki kilidin gereksiz olduğunu bana biraz önce kanıtladın," dedi Lolly. Belki daha Şaşkın, daha çekingen olmalıydı. Ama değildi.

Gabriel bir ataŐı havaya tuttu. "Bu evde büyüdüm. i kilitlerin işe yaradıkları tek nokta, odaya girmeye çalışan birini odanın dolu olduğu konusunda uyarmak."

"Ama yine de ipucunu almadın."

Gabriel ona gülümsedi ve Lolly elinin altında biraz daha havlu olmasını diledi. "Gitmemi ister miydin?"

218

FIR TINA

Lolly, evet dediğinde gideceğini biliyordu. "Hayır."

Gabriel yukarıdaki göz kamaŐtırıcı ışığı söndürdü, odayı neredeyse karanlığa gömdü. Mumlar titretek bir ışık veriyordu. Gömleğinin düğmelerini çözdü ve bunu dışarı kaydıldı sonra pantolonunu ve fermuarını çözdü ve pantolondan dışarı adım attı. Çoraplar ve i çamaşırları peşinden geldi. Aman Tanrım, görkemli ve baştan ıkarıcıydı.

"Ailen."

"Uyuyorlar," dedi Gabriel suya girerken. "Top atılsa duymazlar, tıpkı Sam gibi. Hiçbirinin dün gece fazla uyuduğunu sanmıyorum."

"Sen de uyumadın," dedi Lolly, geri çekilip Gabriel'e kendisine karşı bakarak oturması için bir yer açarak. Gabriel yavaŐa oturdu ve banyodaki su seviyesi neredeyse kenara kadar yükseldi. En ufak bir hareketi suyu yere sıratacaktı.

"Neden uyumadın?"

"Sanırım senin sıcak bir yatak yerme buraya sıkıŐmanla aynı sebepten dolayı."

Lolly başının dönmesine engel olamıyordu. Yarının ne getireceğini bilemiyordu. Dünyası alt üst olmuştu. Elbette uyuyamazdı!

Gabriel onun gözlerine baktı. Çıplaktılar... ıslak ve yüz yüze. Lolly uzanmak ve ona sarılmaktan daha fazlasını istemiyordu ama bunun için harekete geçmedi. "Neden buradasın?" Belki belli olmalıydı ama Lolly sorarken seksten daha fazlasını kast ediyordu.

Gabriel güçlü ve şaşırtıcı derecede nazik elleriyle uzandı ve onun yaralı yanağını tuttu. "Bir iyilik isteyecektim."

"Benim hayatımı kurtardın," dedi Lolly, bunun ne tür bir iyilik olabileceğini merak ederek. İkisi de çıplak olduklarına göre, bir ipucu vardı...

"Portland'e hemen dönme."

Her ne kadar Gabriel bundan bu öğleden sonra dağdan inerlerken bahsetse de, tam olarak Lolly'nin beklediği bu değildi. Gerçekler bir çekiç gibi inmişti ve Lolly her ne kadar bu evi, bu yuvayı, bu aileyi sevse de... buraya ait değildi. "Neden olmasın?"

"Burada kal, Noel'i bizimle geçir." Gabriel durdu ve derin bir nefes aldı. "Bu nereye gidiyor görelim."

Lolly'nin iç organları kalktı ve dans etti.

"Nereye gittiğimizi görelim," diye açıkladı Gabriel, her ne kadar açıklama gerekli olmasa da.

"Bunu yapabilirim," diye fısıldadı Lolly.

Gabriel ona doğru eğildi, havluyu göğüslerinden çekerek kenara attı, onu öptü ve küvetin ağzından biraz su taşırdı. Lolly bunu zar zor fark edebildi.

"Ayrıca Portland'de ev almaktan bahsetmeyi bırak. En azından Kuzey Carolina'yı birkaç kez ziyaret edene kadar. Orada hava çok daha sıcak."

"Ve sen oradasın."

Gabriel ilerlemeye devam ederken onaylar gibi mırıldanan bir ses çıkardı.

Lolly bütün endişelerinin, bütün tasalarının gevşediğini, söndüğünü hissetti. "Bütün her şey göz önünde bulundurulduğunda, bu fazla bir şey istemekmiş gibi görünmüyor."

Gabriel dudaklarını tekrar Lolly'nin dudaklarının üzerine koydu ve öpüşmeleri hemen bir ahenk kazandı. Lolly, Gabriel'in sıcaklığı ve sertliğinin tadını çıkardı, öpücüğü, teması, bunlardan yayılan sıcaklığı kendisini ta içinden dönüştüren bir sıcaklığı sevinçle karşıladı.

Gabriel dudaklarını onunkilerden çekti ama uzağa gitmedi. Bunu onun burnuna değdi, bir nefes uzaklıktaydı. "Lolipop, seni yalayabilir miyim?"

"Evet," dedi Lolly, kollarını Gabriel'in boynuna dolayarak ve yere daha fazla su sıçratmak için ona doğru ilerleyerek. "Evet bunu yapabilirsin."